

Tử Lam

Contents

Tử Lam	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	54
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	83
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	91
29. Chương 29	94
30. Chương 30	97
31. Chương 31	100
32. Chương 32	104
33. Phiên Ngoại (1)	108
34. Phiên Ngoại (2)	110
35. Phiên Ngoại (end)	114

Tử Lam

Giới thiệu

TỬ LAM - Lạc Hy (L. F hệ liệt) Thể loại: Đam mỹ hiện đại, nhất thụ nhất công, lạnh lùng công x dịu dàng thông minh thụ, công sủng thụ, H văn,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-lam>

1. Chương 1

TỬ LAM

L.F hệ liệt

Lạc Hy

Đam mỹ hiện đại, nhất thụ nhất công, lạnh lùng công x dịu dàng thông minh thụ, công sủng thụ, H văn, He.

Couple: Adam Lous x Louis Lous

Văn án

“Em là tất cả của cuộc đời tôi” – Adam nhìn người đối diện lên tiếng, ánh mắt tím như đấu tranh với nội tâm chính mình.

Louis nhìn anh, tất cả những gì y nghe được dường như xuyên thẳng vào tim, khiến trái tim y loạn nhịp. Y biết, kể từ ngày y và Adam chính thức trở thành anh em dưới một mái nhà, y đã không thể trốn thoát khỏi sự mê hoặc lạnh lùng nhưng đầy dịu dàng từ anh. Y yêu... và bây giờ y cũng muốn đáp lại tình cảm đó, mặc kệ anh có phải anh trai của y hay không, điều đó không quan trọng nữa...

Y đáp: ” Đến yêu em đi!”...

Warning: Đề nghị không gửi tin nhắn hay cmt chuyển ver, nếu Hy thấy hệ liệt L.F bị chuyển ver ở bất cứ đâu, sẽ del ngay lập tức mà không thông báo! Hy vọng các bạn tôn trọng Hy mà không chuyển ver lung tung.

Chương 1

THÀNH VIÊN MỚI

Ngày Adam hiểu chuyện, cậu đã biết mình sẽ phải mạnh mẽ hơn người khác rất nhiều bởi cậu không có một gia đình hoàn chỉnh và có một người mẹ bệnh tật biết mình không sống được bao lâu. Năm tuổi, cái tuổi đáng ra phải sống hạnh phúc trong sự đùm bọc của cha mẹ, ấm áp với một gia đình thì cậu phải hàng ngày đi lượm ve chai, phụ giúp lật vật ở mấy quán ăn trong khu ổ chuột để kiếm tiền mua thuốc cho mẹ, bởi thế nên sự ngây thơ trong con người cậu lại mỗi ngày mất đi một chút. Và cho đến ngày mẹ mất, đáng ra cậu phải khóc nhưng đôi mắt tím lại chẳng có giọt nước mắt nào ngoài sự tĩnh lặng, u buồn và cô độc...

Adam nhìn cánh cổng cao thật cao đang chắn trước mắt mình, cậu chợt nghĩ có phải mẹ đã hy vọng vào một điều không tưởng hay không? Liệu người ta có thật sự tốt bụng đến nỗi nhận nuôi một đứa trẻ không cha lại vừa mất mẹ như cậu? Khi đó người ấy cứu mẹ con cậu cũng chỉ là một dịp tình cờ, còn lúc này là

cậu theo ý nguyện của mẹ đến cầu xin người ta thu dưỡng cậu, vừa tốn cơm tốn gạo lại tốn tiền, liệu người ta có dang tay đón nhận hay đuổi cậu như một con chó ngoài đường? Adam đang nhũu mảy suy nghĩ thì cánh cửa ấy đột ngột mở ra, một chiếc Audi đỏ chói phóng vụt qua khiến cậu hoảng sợ nhảy vào lề. Adam nhìn chiếc xe ấy chạy thật xa rồi bỗng thắng gấp, chạy lui lại và dừng trước mặt mình. Một người đàn ông tuần tú xuất hiện sau cửa sổ xe, ông gỡ cặp kính Rayban bụi tở chẳng trên mặt xuống, vẻ mặt khó đoán liếc mắt nhìn cậu nhóc đang đứng đó.

- Nhóc con, nhóc đứng đây làm gì?

Adam chỉ nhìn chăm chú người ta, chú ấy rất đẹp, mái tóc màu nâu khá dài được buộc một chùm đằng sau ót, làn da trắng trẻo nhưng rất khỏe mạnh, đôi mắt xám như có thể nhìn thấu người ta đang chăm chú nhìn cậu...

- Tìm người! – Adam bình tĩnh đáp.

- Hả, cháu tìm ai ở đây? Mà một thằng nhóc năm tuổi như cháu sao không ở cùng cha mẹ mà lại đứng đây một mình? – Người đàn ông sững sốt hỏi.

Đôi mắt tím của Adam tối lại một chút, cậu vẫn thật thà đáp:

- Tìm một người tên là Rick Cassie!

Người đàn ông sững sốt tròn to mắt, hần mở cửa xe bước xuống, dáng người cao lớn đứng trước mặt Adam khiến cậu phải ngước nhìn.

- Cháu tìm ta làm gì?

- Chú là Rick Cassie?

- Đúng vậy! Ta không biết cháu.

Adam thở dài, hơi khó xử nhưng vẫn lấy từ trong túi áo ra danh thiếp của Rick, đưa cho hắn rồi nhỏ giọng nói:

- Sáu năm trước chú có cứu được một người phụ nữ mang thai trên đường, đưa bà vào bệnh viện và may mắn giúp bà thoát khỏi nguy hiểm. Bà là mẹ tôi!

- A! Thì ra nhóc đã lớn như vậy rồi! Lúc đó nhóc còn chưa được sinh ra. Mẹ cháu đâu, vẫn khỏe chứ?

- Bà mất rồi!

- Hả? A... xin lỗi! Ta không biết...nhưng tại sao cháu lại ở đây? – Rick cảm thấy cậu bé thật đáng thương, nhỏ như vậy mà đã mất mẹ.

Adam nhìn Rick một lúc mới thở một hơi, như quyết tâm làm một việc gì đó. Với một đứa nhỏ như cậu bây giờ, muốn tồn tại ở một thế giới đầy rẫy những cạm bẫy và dục vọng đen tối này là một điều quá sức khó khăn, thế nên cậu chỉ có thể bỏ qua sự kiêu ngạo của mình mà xin người đàn ông này giúp đỡ, chỉ để sống sót. Cậu nhất định sẽ trả ơn họ gấp mười lần nếu như cậu có thể trưởng thành.

- Cầu chú thu dưỡng cháu!

- A? – Rick sững sốt lần nữa.

- Chỉ cần chú cho tôi một chỗ ở, có ăn có mặc là đủ rồi, tôi sẽ làm việc để trả phí cho những thứ đó!

Rick chợt phì cười, hỏi lại:

- Với cái thân hình gầy teo nhỏ xíu của nhóc thì có thể làm gì?

Adam đỏ mặt:

- Tôi... tôi có thể làm vườn, dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn, rửa chén... việc gì tôi cũng biết làm...

- Xòe tay ra nào!

Adam khó hiểu nhưng vẫn xòe hai bàn tay nhỏ xíu ra trước mặt Rick. Hai bàn tay đáng ra phải trắng trẻo, mịn màng lúc này lại đầy vết chai, còn có vài chỗ bị đứt chưa lành hẳn. Không hiểu sao Rick lại đau lòng, hẳn nghĩ thu dưỡng cậu nhóc này cũng không tệ, hẳn là bọn họ có duyên nên cậu mới tìm được hẳn, dù sao hẳn và Raymond cả đời này cũng không có người nối dõi, nhận cậu làm con nuôi cũng không sao. Ý định đã có, Rick cũng không chần chừ chi sất mà nắm lấy bàn tay cậu, kéo lên xe, để ngồi cạnh mình rồi cho xe phóng như bay trên đường. Adam im thính thích ngồi bên cạnh, cậu rất muốn hỏi hẳn ta rằng có thu dưỡng cậu hay không nhưng nhìn về chăm chú lái xe của người nọ, cậu đành im lặng chờ đợi.

—————oOo—————

Chiếc audi đỏ chót dừng lại ở một cửa hàng bán quần áo trẻ con, Rick hí hửng kéo Adam xuống xe rồi đi vào, cậu chỉ thụ động đi theo, bị hẳn ướm hết bộ này đến bộ kia lên người rồi kéo ra quầy thanh toán, sau đó lại như lữ quét mà đi hết tiệm này đến tiệm kia, mua giày, mua vật phẩm cá nhân... Adam là một đứa trẻ thông minh nên rất nhanh đã hiểu những hành động đó có nghĩa là gì, trong lòng cậu vừa mừng vừa lo, người ta cho cậu quá nhiều thứ tốt, liệu cậu phải làm những việc gì để trả lại hết số tiền người ta tiêu tốn đây...

Càng quét xong mọi thứ, Rick lại đưa Adam đi ăn một bữa thịnh soạn. Adam nhìn các món ăn trước mặt mình, nhẩn nha nhìn Rick lại nhìn chúng. Rick tò mò hỏi:

- Sao vậy? Chúng không ngon à?

- Không phải...nhưng rất đặc... với lại nhiều quá, ăn không hết...

- Ha ha... không sao, cứ ăn thoải mái đi! Món bò sốt chanh này rất ngon, lại bổ nữa, nhóc ăn nhiều một chút! Ta đi WC một tý, nhóc cứ tự nhiên mà dùng.

Adam gật đầu rồi từ từ ăn, đây là những món ăn mà cậu chưa từng được ăn, chúng rất ngon, cậu ăn mà giống như hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

Bên trong WC, Rick đang vui vẻ nói chuyện điện thoại với “chồng yêu” của mình...

- Ray, em báo cho anh biết một tin! Em vừa nhận một đứa con nuôi, thằng nhóc rất là đáng yêu! Anh mau dọn một căn phòng trống đi, một lát người ta sẽ đem đồ đến, anh mau trang trí, lát nữa em dắt nó về.

Bên kia Ray cũng sững sốt bởi quyết định đột ngột của Rick nhưng vẫn đáp ứng sẽ chuẩn bị thật chu đáo, đợi bọn họ về. Với ông, những gì Rick làm luôn là đều đúng đắn và ông tôn trọng những việc làm đó bởi với ông, yêu người ta là yêu luôn cả những gì mà họ thích.

—————oOo—————

Ngoài này Adam đang bồn chồn không yên bởi Rick đi thật lâu vẫn chưa về, trong thâm tâm cậu, người đàn ông điển trai kia giống như ngọn lửa sưởi ấm giữa đêm đông. Trước giờ cậu chưa từng được ai chiều chuộng và mua cho mình nhiều thứ như vậy, cậu luyến tiếc cảm giác ấm áp lúc này và không muốn trải qua nó nhanh như vậy, cậu bỗng thấy bản thân mình thật hèn mọn, nào còn đâu cái bản ngã cô độc trước kia dù mới trải qua một ngày cùng Rick...

Khi Rick trở lại bàn ăn, trông thấy đáng ngồi ngay ngắn nhưng tâm không yên của Adam, hẳn bỗng thấy đau lòng. Trước nay chưa ai khiến hẳn có nỗi lòng đó, và điều này khiến ý định nuôi dưỡng cậu thành người của hẳn càng trở nên kiên định.

- Ăn xong rồi à? – Rick kéo ghế ngồi cạnh Adam.

- Vâng!

- Có muốn dùng một ít kem để tráng miệng không? Kem ở đây rất ngon!

Adam nhìn hẳn, lắc đầu. Thật ra cậu đã rất là no rồi, không muốn để hẳn tốn thêm nhiều tiền vô ích nữa.

- Vậy được rồi! Chúng ta về nhà thôi.

- Chú không ăn à?

- À, ở nhà có một người đang sốt ruột muốn nhìn thấy nhóc đó nên tối về ta sẽ ăn sau.

Rick nắm bàn tay nhỏ nhắn của cậu dắt ra ngoài, lên xe chạy về nhà – nơi mà cả đời Adam đều nhận được sự yêu thương và ấm áp bởi hai người sắp trở thành bố cậu.

Ray đang đứng trước cửa ngóng ra ngoài, đoán chừng Rick cũng sắp về tới nên y càng nôn nóng. Y và Rick là lưỡng tình tương duyệt cho nên đã tuyệt vọng về vấn đề sinh con nối dõi, bọn họ cũng có dự định sẽ nhận nuôi vài đứa vì với điều kiện kinh tế của họ, dư giả đủ để nuôi vài đứa trẻ đầy đủ, nhưng không ngờ Rick lại quyết định nhận con nuôi sớm như vậy, bọn họ chỉ mới kết hôn được vài năm thôi. Ray đang nghĩ xem thằng bé mà Rick dắt về có bộ dáng thế nào, bao nhiêu tuổi, không biết liệu căn phòng mà mình trang trí nó có thích hay không... Đang xoắn xuýt đủ điều thì xe của Rick đã dừng trước cửa, hân cười tươi như hoa ôm một thằng nhóc cả người vẫn còn lấm lem đi vào khiến Ray sững sốt.

- Ray, anh xem! Thằng nhóc nè...

- A, em mau bỏ nó xuống! Ôm vậy thằng bé khó chịu thì sao?

Adam nhìn người đàn ông lạ mặt đang đứng trước mặt, bộ dáng cũng tuấn lãng bức người nhưng lại mang theo vẻ hiền hòa khác hẳn vẻ bất cần đời của Rick. Cậu âm thầm quan sát Ray và y cũng quan sát lại cậu.

- Anh đã gọi điện cho luật sư chưa? – Rick thả Adam xuống, hỏi Ray.

- Gọi rồi, sáng mai ông ấy sẽ đem theo giấy tờ tới.

- Ủ! À quên nữa, nhóc tên gì? – Rick chợt nhớ ra mình vẫn chưa biết tên thằng nhóc.

- Adam Ian Bray.

- Adam à, cái tên cũng khá hay đó! Vậy sẽ giữ nguyên tên nhóc. Chúng ta vào nhà, đi xem phòng mới của nhóc nào.

Adam sững sốt, cậu có cả phòng mới nữa hả? Adam giờ phút này chẳng biết nghĩ gì, cứ thụ động bị Rick dắt đi khắp nhà, những gì mà hắn đang nói đối với cậu cứ như thiên văn, cậu sắp có nhà, có phòng riêng, có quần áo mới... và nhất là có hai người quan tâm cậu. Adam đưa đôi mắt tím nhìn người đàn ông này giờ vẫn yên lặng đi phía sau hai người và nhận được từ y một nụ cười dịu dàng đầy thiện cảm, Adam thật có xúc động muốn khóc như một đứa trẻ nhưng cậu không làm được, chỉ có thể cúi mặt che đi rặng mây đỏ đang lan trên gương mặt mình...

2. Chương 2

Chương 2

CÓ GIA ĐÌNH THẬT THÍCH

Đến tận lúc được nằm lên chiếc giường êm ái trong căn phòng được trang trí hài hòa, tao nhã, trên người được mặc một bộ đồ ngủ in hình mickey, mới tỉnh thơm tho, Adam mới tin mọi thứ diễn ra là thật. Cậu được bọn họ thu dưỡng, được cho những thứ tốt nhất, được chăm sóc như con của họ...Adam nhìn ra cửa sổ, thầm nói một mình: “Mẹ à, bọn họ đúng là người tốt mà mẹ nói...mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc bọn họ cả đời để trả ơn dưỡng dục...”, rồi hạnh phúc nhắm mắt ngủ, trên môi vẫn nở nụ cười, một thứ đã lâu không thấy.

Bên ngoài cửa phòng đang hé ra, Rick và Ray đang đứng nhìn vào trong. Thật ra bọn họ sẽ lo lắng thằng nhóc sẽ lạ chỗ mà không ngủ được, nhưng nhìn thấy nó ngủ ngon như vậy, bọn họ cũng vui mừng đóng cửa phòng lại, trở về phòng mình.

- Em đói bụng không? – Ray quan tâm hỏi Rick, đang treo lên giường.

- A! Nói mới nhớ em vẫn chưa ăn gì...

- Vậy đợi một chút, anh làm sandwich cho em ăn!

- Cảm ơn!

Ray đi xuống bếp, một lát sau trở lại với hai cái sandwich ngon lành, Rick cầm lấy ăn ngấu nghiến. Hắn dẫn thằng nhóc chơi đùa đến quên cả ăn, bây giờ mới thấy đói.

- Ăn từ từ!

- Ừm...

- Thằng nhóc đó đúng là dễ thương thật, nhưng có vẻ chừng chạc hơn cái tuổi của nó rồi! Không tốt chút nào.

- Anh cũng thấy vậy hả?

- Em không thấy nó khi được nhìn thấy phòng mới sao? Phản ứng bình thường của trẻ con là nhào ngay vào đồ chơi trong phòng, còn nó chỉ liếc nhìn một cái rồi thôi, chỉ đi dạo quanh phòng quan sát rồi trở lại cạnh em, em không thấy phản ứng đó đáng ra không nên có ở một đứa trẻ năm tuổi sao?

- A, đúng nhỉ! Haizz, cũng không trách nó được, nhỏ vậy mà đã không còn cha mẹ, mẹ nó còn bệnh nặng khiến nó phải tự ra ngoài kiếm sống, tính cách hình thành như vậy cũng không có gì ngạc nhiên...

Ray thở dài, ôm Rick vào lòng, thì thầm với hắn:

- Nếu em đã quyết định nuôi Adam, thì phải bỏ nhiều thời gian ra chăm sóc, dạy dỗ nó, không thể long bong đi chơi như lúc trước được.

- Anh cũng là bố nó mà!

- Ừ, nhưng anh còn phải quản lý công ty nữa, thời gian không nhiều bằng em!

- Hứ! Em biết rồi.

- Ngoan, đợi vài tháng nữa anh đưa hai người đi du lịch Maldives được không?

- Hắc hắc...

—————oOo—————

Và rồi vào một sáng của ngày nào đó, kể từ ngày Adam được nhà Lous chính thức nhận nuôi, trở thành một Adam Lous muốn gì được đó nhưng chẳng bao giờ kiêu ngạo, lúc nào cũng khiến hai ông bố còn rất trẻ của mình phải đau đầu vì cậu trưởng thành quá sớm, khiến Rick không được trải nghiệm cảm giác được nâng niu, dù đồ con nhỏ nên bất mãn mà phải ra ngoài long nhong khắp nơi. Adam chỉ nhàn nhạt nhìn hắn rồi đi làm những việc mình thích. Cậu rất thích đọc sách, hầu như cả thư phòng của bố Ray có bao nhiêu sách cậu đều xem qua, rồi tự rút cho mình một số thứ hay ho trong đó. Năm nay cậu vừa lên bảy tuổi đã được mệnh danh thần đồng mà nhảy lớp liên tục khiến bố Rick vừa vui vừa tự hào...

Hôm nay cũng như mọi ngày, sau khi Adam trở về nhà từ thư viện thành phố, vừa vào cửa đã bắt gặp một cậu nhóc nhỏ nhỏ xinh xinh với mái tóc bạch kim thật dài đang yên tĩnh ngồi trên ghế sofa ở phòng khách. Cậu nhóc nghe tiếng động ngẩng đầu, một đôi mắt xanh lam xinh đẹp như chú mực vào người Adam khiến tim cậu như hẫng một nhịp... Ở thời điểm đó, Adam 7 tuổi và cậu bé xinh đẹp kia chưa hề nhận ra rằng, ở khoảnh khắc đó, cuộc đời họ đã định sẵn dính chặt lấy nhau, dù có dây giũa thế nào cũng không trốn thoát khỏi số mệnh day dưa cả kiếp...

Lúc này Rick vừa trở ra từ phòng bếp, trên tay đang cầm theo một cốc sữa, trông thấy Adam về thì hớn hờ:

- Adam, lại đây! Bố giới thiệu thành viên mới cho con.

- Bố lại làm chuyện ngốc gì nữa rồi? – Adam lạnh nhạt hỏi.

- Thằng quý! Bố đang làm chuyện tốt.

- Haizz, con cần gọi cho ba Ray thu dọn tàn cục trước đã... - Adam nhìn cậu bé kia một cái rồi lấy điện thoại ra bấm số.

Rick chỉ còn biết dậm chân bất mãn, thằng nhóc này từ khi đi học đã biết chống đối lại hắn, lúc nào cũng cùng một giuộc với Ray khiến hắn tức mà không làm được gì. Hắn mặc kệ cậu đang luyện thuyên với người trong điện thoại, ngồi xuống cạnh cậu nhóc này giờ vẫn chăm chú nhìn Adam:

- Louis, cho con này, uống đi!

- Cảm ơn! – Louis dè dặt nhận cốc sữa, chậm rãi uống.

- Sau này con sẽ ở đây cùng chúng ta, hiện tại phòng trống vẫn chưa dọn dẹp nên con sẽ ngủ cùng Adam một thời gian. Ta sẽ cho người sửa sang lại phòng sớm để con ở.

Adam cúp máy, liếc mắt nhìn hai người:

- Ba Ray bảo đợi ba công tác về sẽ nói chuyện với bố, còn tạm thời mọi việc ở nhà do con quyết định.

- Hứ, tên Ray này càng lúc càng quá đáng! – Rick lầm bầm.

- Giờ bố nói đi, cậu nhóc này là ai? – Adam ngồi xuống chiếc ghế đối diện, bộ dáng ông cụ non khiến Rick rất muốn bật cười.

Rick thần nhiên đáp:

- Bố mới nhận nuôi! Cậu bé tên là Louis, sau này sẽ là em con.

- Bố cứ làm bữa như thế! Bố nào có khả năng chăm sóc người khác mà còn kiếm thêm chuyện để làm. Chẳng phải con lớn được chừng này toàn nhờ vào ba Ray hay sao... - Adam khinh khỉnh nói ra sự thật làm Rick túng quẫn.

- Con...

Adam nhìn Louis, cậu nhóc này giờ vẫn chưa rời mắt khỏi cậu:

- Vì bố tôi đã làm một chuyện ngu xuẩn, nên từ bây giờ em chỉ có thể nghe lời tôi, tôi sẽ chăm sóc em. Tôi là Adam! Có chuyện gì cứ tìm tôi là được.

Louis cái hiểu cái không gật đầu, đưa mắt nhìn Rick, thấy hắn gật đầu nên cũng yên tâm. Trong lòng Rick thì đang cất lực phản kháng: “Bố nào tệ đến vậy...”. Rick nào ngờ rằng, một quyết định băng quơ của mình hôm đó khiến cấp bậc của hắn trong lòng Louis bé nhỏ tuột dốc không phanh mà đối với Adam lại trở thành sừng bái, lúc nào cũng leo đèo theo nó như cái đuôi. Adam đối với việc này vô cùng đắc ý, còn hắn chỉ muốn ôm lấy Ray khóc thét rằng tại nó không để ý tới hắn.

Cứ thế, địa vị của Rick Cassie trong nhà Louis đã được định đoạt từ đó, và điều đó khiến hắn hận đến nỗi cứ hai năm một lần lại đi khắp nơi trên thế giới lùm về một đứa nhỏ thấy cho chồng mình và đứa con cả Adam chăm sóc, còn mình thì nhõn nhợ vui chơi. Adam đối với việc tùy hứng của bố đã quen nên chẳng nói gì, chỉ chuyên tâm chăm sóc các em và dần dần cậu trở thành một ông anh cả lạnh lùng mà các em sợ nhất, chỉ trừ một người, vì quá hiểu cậu nên lúc nào cũng trở thành người hòa giải trước mọi cuộc tranh luận trong gia đình... Bởi thế nhà, nhà Louis lúc nào cũng ấm áp, dù bọn họ chả có chung một giọt huyết thống nào.

—————oOo—————

Thân thể của Louis càng đáng thương hơn cả Adam, cậu từ bé đã sống trong cô nhi viện, được các bậc hảo tâm tài trợ tiền bạc, sách vở... Lớn lên cùng các bạn nhỏ giống như mình, nào biết ấm lạnh của gia đình ra sao. Mỗi lần nhìn một bạn nhỏ được người khác nhận nuôi, biết họ sẽ có một gia đình của riêng mình, cậu cũng ao ước biết bao. Cho đến một ngày Rick xuất hiện, đôi mắt xám nhìn cậu như bắt được vàng, Louis thầm nghĩ, chắc người này sẽ mang cậu rời khỏi đây...

Nhưng Louis cũng không ngờ gia đình mà cậu tưởng tượng đáng ra phải có một người phụ nữ nhưng gia đình này chỉ có những người đàn ông, họ đều đẹp trai ngời ngời lại giàu sang phú quý, cũng tràn đầy ấm áp. Louis rất vui vẻ, tuy biết bọn họ khác người nhưng cậu đã có một gia đình thật sự nên cần chi sự nhận xét của mọi người.

Và rồi thời gian dài sống chung với họ, Louis mới biết lời nhận xét của anh cả Adam chẳng sai chút nào – Bố Rick luôn tùy hứng tìm việc cho người khác làm, nhưng mà cậu rất vui vì hắn luôn làm việc tốt, nhà cậu càng có nhiều người hơn, vui vẻ hơn. Việc này tạm thời chưa nói vì lúc này nhà cậu chỉ có mỗi cậu và Adam.

Sau khi quăng Louis lại cho Adam, Rick lại vội vã chạy đến công ty của Ray làm việc, hẳn nhớ không lầm là trước khi đi công tác, Ray đã giao cho hắn thiết kế bộ sưu tập trang sức mùa xuân, mà đến bây giờ hắn vẫn chưa vẽ được một bản... Adam thở dài nhìn ông bố hay quên của mình đi mà cứ như bay ra cửa, thậm chí nghĩ đến bao giờ bố mới ra dáng một người đàn ông của gia đình như ba Ray đây.

Louis lúc này vẫn đưa mắt nhìn Adam, bộ dáng nhỏ bé mà mong manh kia không hiểu sao khiến lòng Adam ngứa ngáy, cứ muốn ôm cậu nhóc ấy mà yêu thương, dỗ dành. Adam đi đến ngồi cạnh cậu nhóc:

- Hôm nay bố Rick sẽ không về nữa đâu! Tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm, bây giờ anh đưa em lên phòng thay quần áo rồi đi tham quan nhà của chúng ta.

- Vâng! – Louis gật đầu, nhảy tót xuống ghế, mái tóc bạch kim bay bay khiến Adam rung động, bất chợt hỏi:

- Sao em lại để tóc dài như thế?

- A, sơ bảo tóc em rất đẹp, cắt thì uốn lăm nên cứ nuôi! – Louis vuốt đuôi tóc của mình nói.

- Quá dài thì không tốt! Em đang lớn mà, để tóc dài như vậy sẽ tổn nhiều chất dinh dưỡng, sao nuôi em lớn được.

- Vậy cắt chúng đi!

- Em không tiếc sao?

- Không, chúng sẽ lại dài ra rất mau! – Louis mỉm cười, ánh mắt loay loay.

- Ồ!

Adam không nói nữa, nắm tay dắt cậu nhóc lên phòng mình.

- Em sẽ ngủ cùng anh! Tạm thời bố chưa mua gì cho em nên mặc tạm đồ hồi nhỏ của anh vậy, ngày mai anh đưa em đi mua quần áo.

- Em cũng có quần áo! A, mà để đâu rồi nhỉ? – Louis gãi đầu.

- Đảm bảo bố quăng vào thùng rác trước cổng rồi, có gì quan trọng trong đó không?

- Không ạ!

- Vậy bỏ đi, mai mua đồ khác! Em vào phòng tắm đợi anh, anh cắt tóc cho.

- Ủ! – Louis buông bàn tay ấm áp của Adam ra, thùng thỉnh đi vào phòng tắm, soạt soạt hai ba cái đã cởi sạch trơn, ngồi trên nắp bồn cầu đợi cậu.

Adam nhanh chóng lục ra từ tủ quần áo mấy bộ quần áo nhỏ xíu, vừa với Louis, đem một bộ đồ ngủ thoải mái vào. Liếc mắt thấy cậu nhóc đã cởi sạch trơn, đưa cả thân hình trắng nõn, phúng phính ra cho cậu nhìn không sót chỗ nào, Adam chợt đỏ mặt, xấu hổ không biết nên thế nào.

- Phòng tắm rộng thật! – Louis cảm khái.

- Ủ!

Biết mình suy nghĩ sâu xa, Adam đành dẹp qua xấu hổ, đặt quần áo lên giá treo rồi đứng bên Louis, lấy lược chải mái tóc dài thật đẹp kia thẳng thớm rồi cầm kéo cắt bỏ một nửa.

- Cắt một ít thôi nhé!

- Vâng! – Louis gục gặt đầu.

Adam nhanh chóng làm xong, vẫn để Louis ngồi yên trên đó, lấy vòi sen tắm cho cậu nhóc. Louis thích thú ngồi yên, làn nước ấm áp như ôm cậu vào lòng, bàn tay Adam xoa trên người rất thích...

- Xong rồi! Còn lại em tự tắm đi. Anh ra ngoài đây, có gì gọi anh!

- Vâng, cảm ơn anh!

- Ừ!

Adam nhìn cậu nhóc một cái rồi đi ra ngoài, cậu cũng không biết tại sao mình lại dịu dàng với đứa em mới này như vậy, đến khi nhận rõ cảm giác trong lòng, đã là chuyện của nhiều năm sau nữa, khi đó cậu đã mười tám mà Louis vừa tròn mười sáu...

3. Chương 3

Chương 3

KHI LẠNH LÙNG GẶP ÔN NHU

Cánh cửa phòng mở toan bằng một lực thật mạnh, một thằng nhóc tóc đỏ dắt theo một thằng nhóc tóc vàng cùng một cái đuôi mới lên hai tuổi xuất hiện sau đó...

- Louis, anh nghe gì chưa? – Fei oan oan nói.

- Có gì từ từ nói, em dắt theo bé Rei làm gì? Thằng nhóc vẫn còn đi chưa vững nữa! – Louis buông quyển sách trên tay xuống, bế lấy Rei tay vẫn cầm bình sữa, đặt lên đùi, sau đó nhìn Fei và Mad- đây là ba đứa em sau y, Fei 14 tuổi, Mad 12 tuổi và bé Rei vừa lên 2 tuổi.

- Adam bảo sẽ dọn ra ngoài ở kia!

- Anh nghe rồi! Dù sao năm tới anh cả cũng vào đại học, ra ngoài ở tiện cho việc học hơn.

Fei nhăn nhó:

- Vậy ai chăm sóc Rei đây? Em học nội trú, Mad cũng ở trường cả ngày, anh cũng vậy, ba Ray thì đi công tác suốt, còn bố Rick thì coi như không tồn tại đi...

- Dù sao thì anh cũng sẽ dành thời gian ở nhà chăm sóc mấy đứa!

- Tại sao anh cả lại muốn ra ngoài ở cơ chứ? – Fei lẩm bẩm, Mad cũng nhìn nó.

Louis chỉ âm thầm thở dài, không trả lời. Rei mút hết bình sữa rồi đưa cái bình rỗng cho Fei, sau đó ngáp dài một cái, dụi mắt...

- Em buồn ngủ rồi à? Anh đưa em về phòng! Còn hai đứa nữa, mau đi học bài đi, tối anh cả về kiểm tra mà chưa xong là anh ấy cắt tiền tiêu vặt của mấy đứa.

- Aaa! Em không muốn đâu! – Fei hoảng sợ lùi Mad chạy về phòng, dù anh cả có dọn ra ngoài ở hay không thì trong lòng tụi nó, Adam vẫn là người đáng sợ nhất nhà.

Louis lắc đầu, ôm Rei về phòng của nó, đặt lên giường để cho ngủ, trong lòng không thôi suy nghĩ về việc Adam dọn ra ngoài ở.

—————oOo—————

Từ bé Louis đã coi Adam thành thần tượng của mình, chuyện gì cũng noi theo anh mà học tập, từ cách ăn uống cho đến trường lớp, cứ một đường theo lên. Có thể nói Louis như cái đuôi của anh vậy, tình cảm họ tốt đến nỗi hai bố cũng phải ghen tị. Nhưng bắt đầu cách đây vài năm, thái độ của Adam đối với y dường như đổi khác, lúc nào cũng giữ một khoảng cách nhất định, không gần không xa. Y đã từng nghĩ vì Adam có bạn gái nên mới như thế nhưng hỏi mãi cũng chẳng nghe phong phanh gì. Có một lần y hỏi thẳng anh, Adam chỉ lạnh nhạt bảo “không có gì” rồi thôi, mà tình trạng như gần như xa này kéo dài đến tận bây giờ cũng gần hai năm rồi.

Mấy hôm nay, Adam còn đề cập đến việc dọn ra ngoài tập sống tự lập với hai bố, khiến y và đám em khó hiểu.

Rei lim dim mắt ngủ, Louis nhoẻn miệng cười. Thằng nhóc này đến với nhà Lous cứ như phép màu, khiến cả trên lẫn dưới ai cũng yêu thương. Rei rất xinh đẹp, cũng vô cùng đáng yêu nên từ nhỏ tới lớn, ai cũng chiều cũng cưng nhất nhà.

Adam bước thật khẽ đến trước cửa phòng Rei, bởi anh nghe tiếng hát khe khẽ của Louis đang vang vọng bên trong. Em ấy lúc nào cũng như thế, dịu dàng như nước, lại luôn cưng chiều các em khiến anh rất an tâm khi quyết định ra ngoài sống tự lập. Đã đến lúc anh phải thoát khỏi cái ánh hào quang của nhà Lous, tự bước đi trên con đường của mình và thoát khỏi một thứ mà đối với anh là cấm kị. Adam nhìn bóng dáng hao gầy, lúc nào cũng khoát trên người chiếc sơ mi trắng mà thầm thở dài trong lòng, anh biết Louis sẽ khó nghỉ, sẽ buồn nhưng anh không còn lựa chọn nào khác, anh rất sợ một ngày nào đó, con quái vật trong anh sẽ phá chiếc lồng sắt ý chí mà ra, khiến tình cảm lúc này của anh và Louis không giữ được...

Louis nghe tiếng bước chân đã đi xa, thầm thở dài. Y không muốn giữ mãi khoảng cách này với Adam, y thích cảm giác được gần gũi bên anh, như trước...

—————oOo—————

Adam giật mình tỉnh giấc giữa đêm, anh uể oải nhìn xuống hạ thân mình, đã là lần thứ ba trong tháng anh tỉnh giấc như thế. Anh ảo não nằm vật lại giường, con trai tuổi này, mộng tinh là chuyện bình thường nhưng với Adam cứ như ác mộng – vì người anh mơ thấy, không phải ai khác ngoài Louis, đứa em được anh chăm lớn. Adam thấy mình thật biến thái, mơ gì không mơ lại mơ thấy chính bản thân mình đè Louis ra, làm cậu hết lần này đến lần khác, trong khi bản thân anh lại vô cùng hưng phấn. Cho nên anh chỉ có thể trốn chạy cảm xúc xấu xa của mình, xa cách cậu...

- Adam, mày thật khôn kiếp! – anh lẩm bẩm, cố tìm giấc ngủ một lần nữa.

Sáng hôm sau, khi Adam xuống nhà đã thấy mọi người có mặt đông đủ, Louis đang nghiêm túc đút Rei ăn sáng, Fei vẫn đang cố giành lấy miếng Lạp xưởng trong đĩa của Mad, nó cũng phần đầu bảo vệ thức ăn của mình. Còn hai ông bố thì chẳng coi ai ra gì mà tình thương mến thương đút nhau ăn sáng. Adam đập trán thở dài, anh đang hoài nghi quyết định dọn ra ngoài là đúng hay sai, anh không nghi ngờ cái nhà này sẽ không còn tồn tại nếu không có sự quản lý của anh.

- Mấy đứa trật tự coi! – Adam hét.

Fei và Mad giật mình ngồi lại ngay ngắn, không dám hó hé, Rick như cười như không nhìn không khí gượng gạo giữa Adam và Louis, tình trạng này chẳng biết tiếp tục đến bao giờ. Chờ Adam ngồi vào bàn, Rick đánh mắt sang Ray bảo ông lên tiếng. Ray giả vờ tự nhiên hỏi:

- Adam, chừng nào con dọn ra ngoài?

- Con vẫn đang tìm chỗ, không lâu nữa đâu!

- Có cần ba giúp gì cứ nói!

- Vâng ạ!

Louis nhìn Adam một cái, đặt tô của Rei xuống bàn, lau miệng cho thằng nhóc rồi lễ phép nói:

- Con đưa Rei đến nhà trẻ rồi đến trường luôn, trưa nay không về! Hai bố ăn sáng vui vẻ.

- Ủ, con đi cẩn thận!

- Bọn con ăn xong rồi, đi cùng anh hai luôn đây! Tạm biệt hai bố.

Fei cũng kéo theo Mad nhao nhao đuổi theo Louis, bỏ lại ba người trong phòng ăn mang những tâm trạng khác nhau.

Chờ bọn nó đi hết, Rick cũng không nhịn nổi hỏi Adam:

- Con với Louis dạo này sao thế? Hai đứa cãi nhau à?

Adam sững sờ:

- Không ạ!

- Thế sao tự đứng lại đòi dọn ra ngoài?

Adam trầm mặc không đáp, Rick thở dài:

- Bố không biết giữa hai đứa xảy ra chuyện gì nhưng nếu cứ tiếp tục tình trạng này, hai đứa sẽ làm sâu thêm mâu thuẫn mà khiến tình cảm bấy lâu nay rạn nứt. Con tự suy nghĩ đi!

Rick đứng dậy ra ngoài, Ray cũng vỗ vai Adam rồi theo ra, để lại một mình anh đấu tranh nội tâm.

—————oOo—————

Louis thả mình nằm trên bãi cỏ sau sân vận động, đưa mắt nhìn bầu trời bao la phía trên, đầu óc như một mớ bòng bong không lời giải đáp. Y muốn làm gì đó, y không muốn tình cảm anh em bấy lâu nay giữa y và Adam cứ bị trầm mặc đẩy càng xa, y phải hỏi anh xem y đã làm gì sai mà khiến anh tránh mặt y như vậy. Nghĩ là làm, Louis bật dậy trở về nhà tìm Adam nhưng lại thoáng đổi ý vì bị câu chuyện của hai nam sinh bên cạnh thu hút:

- Nghe gì không, thằng X bị bồ nó chơi xỏ, tung ảnh nóng khắp nơi. Ai mà ngờ cái tướng cao to đẹp trai vậy mà lại là Gay, còn bị đè nữa chứ!

- Tướng gì, bây giờ Gay đây ra đó! Đôi khi ta cũng bị ảo tưởng mình thay đổi xu hướng giới tính đây này...

- Mà nói xem, làm sao phát hiện được xu hướng giới tính của mình?

- Tao nghe nói, lần mộng tinh đầu tiên mà may thấy đàn ông thì mày là Gay chắc rồi! Với lại, ở cùng phụ nữ sẽ không dậy nổi hứng thú.

- A, thật may vì tao vẫn thích phụ nữ...

- ...

Louis nghe đến đó thì ngẩn ngơ một lúc, gương mặt xinh đẹp từ từ ửng lên một màu hồng khả nghi. Trong lòng thầm mắng: “Mấy tên này rảnh thật, ở đây nói chuyện bậy bạ không hà...”. Y chợt nhớ đến giấc mơ mấy hôm trước của mình, lắc đầu nguầy nguậy, chỉ là trùng hợp thôi, không phải là như thế... (Hy: Đoán xem Louis mơ thấy gì :v:v)

Đến khi Louis về đến nhà, trời đã sụp tối. Rei đã được hai bố đón đưa đi du lịch đâu đó. Fei và Mad thì ở lại trường nên lúc này trong nhà chỉ có y và Adam. Louis trở về phòng, lúc đi ngang qua phòng Adam, thấy cửa mở nên định vào chào một tiếng, ai ngờ đúng lúc Adam bước ra từ phòng tắm, trên người chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm...

Louis cảm thấy tim mình như muốn vọt lên cổ họng, nhìn chằm chằm cơ thể hoàn mỹ của Adam không chớp mắt. Adam cũng giật mình bởi sự xuất hiện của Louis, anh bối rối nhưng vẫn bình tĩnh hỏi:

- Em về rồi à?

- A... anh cả, hôm nay anh về sớm? – Louis che giấu sự ngượng ngùng của mình, nhưng vành tai ửng đỏ hết cả lên. Adam nhìn mà muốn bật cười, lớn vậy rồi mà vẫn như xưa, mà cũng phải thôi, năm Louis lên mười anh đã không còn tắm cùng cậu nữa...

- Hôm nay em không ở lại trường à?

- Em sợ không ai đón Rei, nào ngờ bố đưa đi chơi rồi!

- Ủ, về phòng tắm rửa đi rồi ăn cơm! Anh đi nấu cơm.

- Vâng!

Louis chạy biến về phòng, khi ra ngoài còn không quên liếc nhìn thân thể anh thêm vài cái, thật đẹp a... Louis nào biết, bộ dạng xấu hổ của cậu chỉ càng khiến anh thêm mất khống chế, trời biết anh sợ đứng gần cậu ra sao, anh sợ mình sẽ có xúc động ôm cậu vào lòng, biến giấc mộng hằng đêm thành sự thật...

4. Chương 4

Chương 4

KHÁNG CỰ TÌNH YÊU

(Adam: Anh – cậu; Louis: Y – anh)

Vì đã trở nên Adam chỉ nấu vài món ăn đơn giản. Từ lúc chăm sóc các em, anh đã học một khóa nấu ăn nên khá thành thạo việc này, mà Louis, trước khi đến nhà anh đã sống ở cô nhi viện nên việc nấu nướng cũng khá tốt. Vừa bày món ăn lên bàn đã thấy Louis vừa lau tóc vừa bước xuống. Mái tóc trắng ẩm ướt dán vào gương mặt càng khiến cậu trông mềm mại hơn, hấp dẫn hơn ở cái tuổi mới lớn. Adam cảm thấy tim mình nện thật mạnh trong lồng ngực, đôi mắt tím như sẫm lại... anh giả vờ cúi đầu, không nhìn Louis thêm được nữa.

Louis dừng bước chân cách bàn ăn một khoảng, không phải y không thấy sự thay đổi sắc mặt của Adam khi nhìn y lúc này, chỉ là y khó chịu, vô cùng khó chịu khi tự nhiên bị đối xử lạnh nhạt như vậy. Y đứng đó, không động đậy khiến Adam nhúm mày:

- Ngồi xuống ăn cơm đi!
- Tại sao anh lạnh nhạt với em? – Louis chất vấn.
- Anh không có!
- Anh tưởng nói vậy là xong sao? Hai năm rồi, sức chịu đựng của em cũng có giới hạn, nếu anh chán ghét em thì cứ nói thẳng, em sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa...
- Louis, anh không chán ghét em... - Adam yếu ớt phản kháng.
- Thế thì tại sao?
- Không tại sao cả!

Louis đỏ mắt nhìn người anh trai mà y thích nhất, bao nhiêu tủi thân cứ dâng trào ồ ạt, Adam không nỡ nhìn đành đứng lên, định an ủi cậu nhưng bị Louis hất tay ra:

- Em chán ghét anh! – Nói xong thì cậu bỏ chạy lên phòng khóa cửa lại.

Adam bất lực nhìn theo, bàn tay đưa ra vẫn cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi của cậu. Từ bé cho đến lớn, anh chưa bao giờ làm cậu khóc, bởi với anh – Louis là thiên thần, mà thiên thần phải luôn luôn mỉm cười.. . thế nhưng hôm nay, anh làm cậu khóc. Adam buông thõng đôi vai ngồi lại bàn, tự lẩm bẩm với vị trí đáng lẽ Louis sẽ ngồi: ” Anh yêu em còn không hết sao nữa chán ghét em...”

Tối đó Louis không ra ngoài nữa. Adam trở về phòng mình, dù ở cách vách nhưng anh vẫn có thể nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào của Louis, chúng làm tim anh đau đớn, khó chịu đến mức muốn dổ tung lồng ngực ra, đem vứt đi... phải chăng như thế sẽ không yêu cậu nữa, cũng không bị tình yêu cùng luân thường đạo lý tra tấn đến không ngủ được mỗi ngày...

Adam tựa vào vách tường, lặng yên nghe Louis nức nở, cả đêm không ngủ, khói thuốc đã tràn ngập khắp phòng...Louis cũng mệt mỏi thiếp đi trong tâm trạng ngổn ngang chồng chất...

Một tuần sau đó, bọn họ không chạm mặt nhau thêm lần nào nữa. Adam đã dọn ra ngoài như ý nguyện thế nên bọn họ lại càng ít có cơ hội gặp nhau. Cuộc sống vốn dĩ vẫn nhộn nhịp theo dòng chảy của nó nếu Fei không đột nhiên tức giận vọt vào nhà vào một ngày nắng đẹp nào đó, hùng hổ tuôn một trận.

- Tức thật! Tên đó cho mình là ai chứ? Bộ cứ là bạn trai của anh cả là được quyền sai khiến người khác sao?
- Bàn tay lật sách của Louis sững lại. Rick và Ray cũng sững sốt dừng công việc trên tay, đưa mắt nhìn Fei:
- Con vừa nói gì?
- Anh cả có bạn trai, nhưng là một tên đáng ghét!

- Sao con biết?

Fei hậm hực ngồi xuống sô pha, kể lại cổ sự hôm nay. Chuyện là hôm trước Adam có gọi điện nhờ nó sẵn đi học mang luôn túi sách anh để quên lại nhà trọ giúp. Vốn Fei cho rằng trong nhà Adam không có ai, ai ngờ từ đâu chui ra một tên con trai, quần áo đã xốc xếch không nói, còn coi nó như người ở mà sai khiến, khiến nó tức giận đến mức muốn nhào lên xé nát da mặt tên kia ra.

Ray nhú mày:

- Sao Adam lại chọn một đứa không ra gì như thế chứ?

Rick lén đưa mắt nhìn Louis nãy giờ vẫn một mực im lặng:

- Sao nó không có phản ứng gì hết? – Hấn lẩm bẩm.

- Em muốn nó nên có phản ứng gì? – Ray tò mò.

- Ít ra phải giận dữ mà chạy đi tìm Adam ngay chứ?

- Sao em nói giống như đang ghen vậy?

- Còn không giống sao? Em thấy tình cảnh hai đứa nó y chang tình nhân đang giận dữ. Có điều một đứa cứ trốn tránh, một đứa thì ngu ngơ chưa nhận ra.

Sau khi nghe Rick nói, Ray tặc lưỡi hai tiếng, hèn chi thấy giống mình và Rick hồi đó.

- Em không định giúp tui nó?

- Em còn muốn xem kịch vui! – Hấn hắc hắc cười.

- Em thật là, chỉ tội mỗi Louis!

- Anh yên tâm, nó nhịn không được lâu đâu!

Rick vừa dứt lời, quyển sách trên tay Louis cũng bị y dùng một lực mạnh bạo đóng lại khiến Fei giật mình. Y chẳng tỏ vẻ gì, đi lên phòng đóng cửa lại. Một khoảng yên lặng thật lâu kéo dài thì trong phòng vang lên tiếng đổ vỡ, cùng tiếng mắng thật khê của Louis.

Fei há miệng trợn mắt nhìn lên tầng, hôm nay anh hai bị quỷ ám hay sao mà bỗng dưng đáng sợ như vậy? Rick nở một nụ cười ranh mãnh, Ray chỉ biết thở dài.

Khi Adam mệt mỏi từ quán bar trở về nhà thì đã gần sáng, thấy tên kia vẫn chưa đi thì nhú mày:

- Sao cậu còn ở đây?

Cậu ta ngả ngớn trả lời:

- Ngạc nhiên không, em muốn cùng anh ăn tối nhưng mà bây giờ đã gần sáng rồi.

Adam lạnh nhạt nhìn thức ăn nguội lạnh trên bàn:

- Tôi nghĩ cậu không nghe hiểu lời tôi nói! Chúng ta chỉ là tình một đêm, xin cậu đừng ảo tưởng sẽ nhận được cái gì khác từ tôi.

- Chẳng phải đêm qua rất tốt sao?

- Không còn hứng thú nữa! Bây giờ cậu đi ngay hoặc tôi kêu bảo vệ lên mời cậu xuống.

Cậu ta tức giận, đang muốn nói thêm thì bị ánh mắt sắc lạnh của Adam làm cho sợ hãi, đành không tình nguyện ra về...

Đuổi được người đi, Adam mệt mỏi đổ người ra ghế bành. Cậu ta là người anh gặp ở quán bar đêm qua, vì muốn thử xem có thể từ người khác xóa bỏ ý nghĩ với Louis hay không mà anh không từ chối cậu ta quyến rũ, mang người về đây. Sau khi điên cuồng một tối anh lại cảm thấy chán chường, chỉ anh mới biết, đêm qua giống như tự tra tấn chính mình, không ai ngoài Louis có thể gợi cho anh ham muốn rục rủa ấy...

Louis ngồi trong một góc quán bar uống rượu, vì quán bar này là do anh họ của một người bạn của y mở nên dù chưa đủ tuổi, bọn họ vẫn thoải mái ra vào. Vốn hôm nay y định tan học sẽ về nhà nhưng vì tâm trạng không tốt nên khi mấy đứa bạn rủ đi bar chơi, y cũng mặc kệ lời căn dặn của “ai kia” mà buông thả. Đã chán ghét y thì y cũng chẳng cần.

Vì là lần đầu tiên uống rượu nên rất mau Louis đã say khướt, gò má ửng hồng càng khiến dung mạo y nổi bật giữa chốn hào hoa, lòng người đen hóa này. Louis không biết rằng bộ dáng non nớt của y lúc này kéo đến bao nhiêu ánh mắt bất thiện khác...

Louis mơ màng, cảm thấy cơ thể nặng trĩu bị ai đó kéo đi. Máy giọng nói ngả ngón xa lạ xen lẫn bên tay khiến y khó chịu. Đôi mắt xanh mở ra, từng gương mặt xa lạ chạy qua đại não làm y cảm thấy chán ghét.

- Mấy người... là ai?

- Cậu bạn nhỏ, bọn anh đưa cưng đến một nơi sung sướng!

- Tôi không cần...mấy người buông...

Louis vùng vẫy, bàn tay nhỏ bé tát một phát vào mặt tên kia khiến hắn nổi giận, tát lại y một cái.

- Mẹ nó, dịu dàng không muốn, muốn bạo lực! Tụi bây lên coi...

Louis ăn đau, cũng tỉnh táo lại phần nào. Y nhanh chóng giấu đi sự sợ hãi trong lòng, nhìn xung quanh tìm cách cứu mình. Thấp thoáng đó không xa là cửa hộp đêm, có người đang đứng. Louis dùng hết sức vùng ra, chạy về phía đó, vừa chạy vừa la “Cứu mạng”. Bọn còn đồ không kịp phản ứng nên để lỡ mất y, tức giận đuổi theo. Vì quá say bên bước chân y chao đảo, mắt càng lúc càng mờ...

- Cứu mạng!!!

Người đàn ông vừa tiễn khách xong định quay vào trong, nghe giọng nói quen thuộc kêu cứu thì sững sốt, nhanh chóng quay ra, còn gọi thêm hai tên bảo vệ. Bọn còn đồ thấy tình huống khó khăn thì văng tục vài tiếng rồi kéo nhau bỏ chạy. Louis hết sức té xuống đường không dậy nổi, cứ thế thiếp đi chẳng còn biết gì...

Adam xanh mặt nhìn người đang ngủ không biết trăng sao gì, trong lòng đang sôi lên từng ngọn lửa giận. Louis ngốc hay sao mà đi đến những nơi như thế này, anh nhìn đứa em ngủ không chút phòng bị, vừa giận vừa yêu bế cậu lên, đón xe về nhà mình, chờ cậu tỉnh lại anh sẽ tính sổ với cậu.

—————oOo—————

Louis tỉnh lại đã là trưa của ngày hôm sau, cái đầu đau như búa bổ. Y đưa mắt nhìn sự vật xung quanh, cả căn phòng chỉ được trang trí bằng tông màu xanh đen lạnh lẽo, vừa nhìn đã biết phong cách của ai, bởi từ bé đến lớn y đều thuộc nằm lòng sở thích của người ấy. Vấn đề là y đang thắc mắc là sao mình lại ở trong phòng Adam. Ngày hôm qua sau khi uống rượu, y chẳng còn nhớ gì nữa cả...

Cửa phòng “cạch” một tiếng mở ra, Adam mặt lạnh bước vào:

- Đã tỉnh?

- Sao em lại ở đây?

- Em không nhớ sao?

Louis nhúm mày hồi lâu nhưng chẳng nhớ được gì.

- Không nhớ!

- Tạm gác chuyện đó qua, tại sao em lại đến hộp đêm? Chẳng phải anh đã cấm mấy đứa đến đó khi chưa đủ 20 tuổi sao?

Louis lạnh nhạt nói:

- Anh quản em làm gì?

- Vì anh là anh trai em!

- Một người anh đã lạnh nhạt với em mình trong hai năm thì không có quyền lên tiếng! – Louis phẫn nộ hét lên.

- Anh không lạnh nhạt với em...- Adam bắt đầu dĩ nói.

- Thế thái độ của anh là gì, không xa không gần, không nóng không lạnh. Đó là tình cảm anh dành cho người em được anh nuôi lớn đó sao? Em chán ghét anh! Anh là đồ khốn!

Louis tức giận ném gối vào người Adam, y nhịn đủ lâu rồi, dịu dàng cũng có giới hạn của nó, nếu đã không muốn thì y cũng chẳng cần.

- Louis em dừng lại cho anh! – Adam vừa tránh vừa nhíu mày lên tiếng, muốn ngăn Louis đang nổi giận lại.

- Không muốn! Tại sao chỉ có anh được phép tức giận, em cũng giận, em không muốn chúng ta thế này, không muốn chút nào hết!!!

- Louis, dừng tay! – Adam tím lất cổ tay Louis, vật cậu xuống giường: - bình tĩnh chút đi!

Đôi mắt xanh xinh đẹp từ từ dâng lên một tầng hơi nước, và rồi từng giọt từng giọt theo khóe mắt lăn xuống, mất hút trong làn tóc trắng buông xõa...

- Adam, em chán ghét anh...

Adam đau lòng nhìn Louis, anh không thích cậu trở nên thế này, lòng anh sẽ khó chịu...

- Louis...đừng khóc mà...

- Hức...

- Anh xin lỗi... - Adam lau nước mắt cậu, nhưng càng lau chúng chảy càng nhiều hơn... - Louis, đừng khóc...anh không phải cố ý lạnh nhạt em...anh có nỗi khổ...

- Anh gạt người...căn bản là anh thấy em phiền nên chán ghét em...

- Anh không chán ghét em, em tin anh có được không?

Louis vùng vẫy muốn thoát khỏi gọng kìm của Adam:

- Em không tin anh...anh buông em ra, em không bao giờ tin anh nữa...

- Louis, anh không gạt em... - Adam tăng thêm lực tay nhưng vẫn rất dịu dàng vì sợ làm cậu bị thương.

- Buông ra...

Adam nhíu mày, bắt chợt cúi đầu xuống, dùng môi mình lấp kín môi cậu, ngăn không cho cậu tiếp tục nói những lời khiến tim anh đau. Louis ngừng giãy dụa, mở to đôi mắt ngập nước nhìn gương mặt phóng đại của Adam, cảm nhận được vị ngọt của đôi môi anh đang lan tỏa trên môi mình, đầu óc trống rỗng...

Adam chấm dứt nụ hôn, đôi mắt tím sẫm lại bởi ưu thương và tình yêu được giấu thật sâu, thì thầm trên môi cậu:

- Louis, anh yêu em, cả đời cũng không thể nào chán ghét em được...

Nói xong câu đó, Adam rời khỏi người cậu, ngồi dục dưới giường đưa lưng về phía cậu. Vậy là anh đã nói ra suy nghĩ đen tối nhất lòng mình, phải chăng Louis sẽ chấm dứt tình cảm anh em của bọn họ và cảm thấy ghê tởm tình yêu lệch lạc mà anh dành cho cậu? Adam cứ ngồi lặng im như thế, chờ đợi án tử hình từ người mà anh yêu nhất...

5. Chương 5

Chương 5

THỜI GIAN KHÔNG LÀM TÌNH YÊU PHAI MỜ MÀ KHIẾN CHÚNG Càng Thêm Cứng Cỏi

Louis vẫn nằm im trên giường thật lâu, im lặng bao phủ cả căn phòng. Sự thật vừa bị phơi bày khiến y khiếp sợ đến chẳng biết phản ứng thế nào. Mọi bức xúc trong lòng y đã bị quét sạch, thay vào đó là bối rối chẳng biết giải thích ra sao. Adam yêu y? Yêu này khác với tình anh em, bởi nụ hôn kia quá sức chân thật, nhưng tại sao lại là y? Louis không rõ bản thân mình thế nào, có chán ghét tình cảm anh dành cho mình hay không, nhưng tận sâu trong tim, y rung động - rung động bởi lời thú nhận của Adam và cảm thấy vui mừng vì anh không chán ghét cậu...

Một lúc thật lâu, Adam lên tiếng:

- Quên những gì anh nói đi! Anh đưa em về...

Louis sững sốt, đưa mắt nhìn sự tĩnh lặng trong mắt anh, dường như tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là mộng ảo... nhưng y biết, đó là sự thật. Y nghe mình hỏi:

- Tại sao?

- Vì chúng ta là anh em và điều đó không thể nào thay đổi được.

Louis sững sờ - Phải rồi, bọn họ là anh em, mà anh em thì không thể nào yêu nhau được...

—————oOo—————

Adam đưa Louis về, bọn họ không nói thêm lời nào nữa. Có lẽ bấy nhiêu đó là quá nhiều cho hôm nay để ai cũng cần một khoảng lặng cho riêng mình. Adam không muốn Louis phải khó xử, dù sao cậu cũng còn quá nhỏ để đối mặt với chuyện tình cảm, huống chi là loại tình cảm với người ngoài được cho là “loạn luân”.

- Đến rồi! - Adam dừng trước cổng.

- Anh không vào à?

- Anh còn có việc ở trường!

Louis gật đầu rồi xuống xe, Adam cũng cho xe đi luôn ngay sau đó. Louis nhìn xe anh mất hút trên đường, một chút ngọt ngào lóe qua đôi mắt, xanh thẳm như biển trời...

—————oOo—————

Khoảng thời gian sau đó, vì việc học bận rộn mà Louis cũng không còn hơi sức mà suy nghĩ về tình cảm rối rắm của mình, Adam cũng gần như mất tích. Anh rất ít khi trở về nhà, mà nhiều lúc về Louis lại không có nhà nên tận năm tháng liền, bọn họ chưa từng chạm mặt nhau. Đến khi gặp nhau cũng là ở thời điểm bất buộc cả nhà phải có mặt - tiệc giáng sinh, được tổ chức tại khách sạn Diamond Lous, một khách sạn trực thuộc tập đoàn Lous.

Từ lúc Adam xuất hiện, tầm mắt Louis chưa từng rời khỏi anh. Anh gầy hơn, cũng chững chạc hơn, càng làm toát ra vẻ nam tính cùng sự kiêu ngạo lạnh lùng của một nhà lãnh đạo tương lai. Louis chưa từng nghĩ ngờ việc anh sẽ kế thừa tập đoàn của bố khi ông muốn về hưu, bởi sự thông minh và nhạy bén của anh hơn hẳn các anh em khác... và điều đó cũng là điểm Louis hâm mộ anh nhất.

Dường như ánh mắt Louis quá nóng bỏng làm Adam chú ý. Anh quay qua nhìn cậu, đôi mắt tím vẫn tĩnh lặng chột lóe qua chút bối rối. Hôm nay Louis thật trẻ trung trong bộ vest tuxedo màu trắng, mái tóc bạch kim được tết gọn gàng để một bên, đôi mắt xanh hữu thần nhìn anh chăm chú khiến Adam rối loạn nhịp tim. Anh cho cậu một cái gật đầu rồi đưa mắt đi chỗ khác khiến Louis thấy bất mãn vô cùng. Vậy là sao? Chẳng phải đã nói yêu cậu sao, sao lại tỏ ra lạnh nhạt như vậy? Nhưng nhớ đến lý do, Louis chỉ biết ảm đạm cười. Nếu bọn họ không vượt qua được hai chữ “anh em”, bọn họ sẽ mãi dặm chân tại chỗ như lúc này.

Sau buổi tiệc hôm đó, mỗi đêm nằm ngủ Louis đều mơ thấy cùng một giấc mơ. Trong mơ, cậu thấy cậu và Adam chơi đùa rất vui vẻ, bọn họ như trở lại thời thơ ấu, anh công cậu trên lưng chạy dọc theo cánh đồng từ đỉnh hương tím ngắt. Nụ cười lúc nào cũng nở trên môi bọn họ. Rồi giấc mơ chợt thay đổi, ở một nơi nào đó, cậu bị cố định lên tường, một thân hình to lớn bao trùm lấy cậu nhưng Louis không sợ hãi, bởi màu tím từ đôi mắt người đó và mùi hương quen thuộc chỉ khiến cậu mãi trầm luân, anh ôm lấy cậu, hôn cậu, bàn tay anh vuốt ve cơ thể cậu, khiêu khích mẫn cảm nơi cậu, làm cậu rên rỉ, mở rộng thân thể đón nhận

anh. Và anh tiến vào, Louis bình tĩnh, cậu thở dốc nhìn trần nhà, cảm giác quá mức chân thực khiến trái tim cậu đập dồn dập trong lồng ngực. Bên dưới một mảnh ướm át... Louis gác tay lên trán, cậu không muốn gặp anh trong mơ thế này, cậu muốn được cảm nhận anh một cách chân thực nhất... Nếu anh đã không dám đập vỡ bức tường giữa họ thì cậu thay anh phá, nếu anh chần chừ không dám bước đi thì cứ đứng yên tại chỗ, cậu sẽ bước về phía anh, cho anh biết sự lựa chọn của cậu rằng cậu cũng muốn được anh yêu, không phải như em trai mà là một người yêu thực thụ.

Louis không biết rằng sự lựa chọn của cậu khi chuyển đến tay Adam đã là chuyện của bốn năm sau đó. Adam lựa chọn đi vòng quanh thế giới để tôi luyện mình và cũng thử xem thời gian có thể khiến anh từ bỏ Louis không. Nếu thật sự không được, anh sẽ trở về và ôm cậu thật chặt, mặc kệ thế gian có phỉ nhổ họ ra sao anh cũng sẽ bảo vệ cậu trong cánh chim của mình. Mà để làm được điều đó, anh cần phải cường đại hơn nữa...

—————oOo—————

Thời tiết Los Angeles vẫn nóng như vậy, cả bầu trời xanh trong không một gợn mây. Mọi người ai nấy đều ra sức đi nhanh để tránh cái nóng như thiêu đốt da thịt. Ban ngày là thế mà ban đêm lại là khung cảnh khác...

Đứng trước cổng sân bay, một thân hình cao lớn được che bởi chiếc măng tô đen dài từ người anh phát ra hơi thở cường đại khiến mọi người chú ý, nhưng người đàn ông vẫn như không thấy gì, chỉ đứng yên nơi đó hoài niệm một trời Los Angeles mà anh đã rời xa bốn năm. Gương mặt góc cạnh với những đường nét sắc bén được che giấu dưới cặp kính đen đã trở nên nhu hòa rất nhiều khi thấy bóng dáng của ba thằng nhóc hấp tấp chạy tới.

- Anh cả! - Fei vui mừng chạy lại ôm chầm lấy Adam.

Mad dắt theo Rei cũng mừng chạy tới.

- Lớn rồi mà vẫn hấp tấp như vậy! - Adam kìm lòng không được mà quở trách nhưng khóe miệng lại gợi lên một độ cong rõ rệt.

Fei xấu hổ, xách vali cho Adam rồi cùng kéo nhau về. Trong lòng Adam khá phiền muộn bởi hôm nay người ấy không tới.

- Hai bố đã làm sẵn tiệc đợi anh ở nhà!

Đến lúc này Adam không giấu lòng nổi mà buột miệng hỏi:

- Louis đâu?

- A! Anh hai đã đi thực tập ở một bệnh viện thuộc bang Ohio, tuần tới mới về!

- Louis học bác sĩ? - Adam sửng sốt.

- Rất cừ đúng không? Anh ấy hiện tại còn là sinh viên xuất sắc nhất trường nữa.

Adam thật không ngờ Louis thi vào trường y, trở thành một bác sĩ. Khi bé, em ấy toàn theo anh đọc sách kinh tế. Adam cười khẽ, đúng là thời gian trôi qua đều khiến mọi thứ thay đổi, chỉ có mình anh biết, tình cảm dành cho cậu chưa hề suy chuyển một chút nào, thế nên anh phải trở về để xác định lại một thứ...và người ấy sẽ cho anh những gì...

Buổi tiệc tẩy trần của hai bố vô cùng hoành tráng. Ngày ấy anh đi không một lời từ biệt với bất kì ai, anh biết sẽ khiến mọi người lo lắng nhưng anh không hối hận bởi quyết định này. Bây giờ anh cũng có chút vốn liếng đủ khiến mình kiêu ngạo và gia đình tự hào từ hai bàn tay trắng.

- Adam, uống với bố một ly nào! Con là niềm tự hào của bố...

Ray hiền hòa nhìn Adam, ông không ngờ chỉ trong vòng bốn năm mà Adam đã có tên trên bảng xếp hạng phố Wall, trở thành một người giàu có, trẻ tuổi đầy triển vọng, không uống phí công sức ông và Rick bồi dưỡng từ khi Adam còn bé.

Adam khẽ mỉm cười rồi nâng ly uống cạn. Thật ra anh làm mọi thứ đều có mục đích của riêng mình, anh chỉ hi vọng lần này trở về, công sức mấy năm nay sẽ có hồi báo. Rick này giờ đã uống rất nhiều nên bắt đầu lảm nhảm.

- Con và Louis đều là niềm tự hào của bố...Bố yêu các con... Adam, con về rồi thật tốt! Louis sẽ không còn cô độc nữa... nó rất nhớ con a...

- Rick, em say rồi! - Ray thở dài đỡ hần, ném cho Adam ánh mắt xấu hổ rồi bế ngang Rick đem về phòng, loáng thoáng nghe thấy giọng ông trấn an: - chuyện tội nhỏ để tội nhỏ giải quyết, em đừng nói lung tung, cứ đứng sau lưng ủng hộ là được rồi...

Adam biết, bố Ray đang nói cho anh nghe, dù anh có quyết định thế nào thì bọn họ đều vĩnh viễn ủng hộ. Nhưng họ không biết, từ lâu quyền quyết định nằm trên tay Louis, chứ không phải anh...

Đêm đó, Adam đứng trong phòng Louis, thức trắng để hoài niệm về cuộc sống đã trải qua cùng cậu, hít thở mùi hương trong phòng cậu, khiến trái tim hoảng hốt của anh yên bình trở lại, và càng thêm kiên định với tình yêu của mình...

- Louis, mau trở về...

—————oOo—————

Khi Louis chấm dứt kì thực tập và trở về nhà đã là chuyện của một tuần sau đó. Trong lòng y ngổn ngang trăm ngàn suy nghĩ khi y gặp Adam, y sẽ nói những gì. Nhớ ngày đó, khi y gom góp đủ dũng khí để tiến về phía anh thì anh đã không một lời từ biệt, đi mất. Bao nhiêu can đảm của y cũng theo sự ra đi của anh mà như quả bóng xì hơi, xẹp lép. Nay anh đã trở về, liệu y nói ra suy nghĩ lúc trước có còn kịp không? Hay anh đã thật sự lãng quên cảm xúc kia, đem y trở thành đứa em thật sự... Louis vừa mong chờ vừa sợ hãi, mở cửa vào nhà, cứ nghĩ sẽ tìm thấy bóng dáng thân quen ấy nhưng lại chẳng thấy đâu, Louis chợt hoảng hốt...

- Louis con về rồi à? - Rick vừa bước ra từ phòng ngủ.

- Adam đâu? - Louis trông chờ nhìn bố Rick.

- Đi rồi! - Rick chợt xấu tính muốn chọc phá.

Louis sững sờ, miệng lắp lại:

- Đi rồi... vậy anh ấy về làm gì?

Ray vừa từ bếp đi ra, nghe là biết Rick lại buồn chán, tốt bụng nhắc nhở Louis:

- Adam về nhà trọ của nó rồi, nó muốn thu dọn đồ đạc chuẩn bị chuyển nhà.

Louis chỉ nghe đến đó là bỏ chạy đi mất, vứt luôn vali của mình ngoài cửa. Ray lắc đầu:

- Cái thằng... nó có chạy đi đâu chứ?

- Hắc, nó nhịn bốn năm rồi, không nói ra sẽ khó chịu nên như thế...

- Thật là...

—————oOo—————

Louis chẳng nghĩ ngợi gì mà chạy bộ một mạch đến nhà trọ của Adam, thở hồng hộc nhìn cánh cửa trước mắt, mở nó ra sẽ thấy được người mà y ngày đêm mong nhớ, mau mở nó ra...

Louis đưa tay mở cửa bước vào, trong phòng rất yên tĩnh. Louis lo lắng đi tìm từng nơi trong nhà, cho đến khi thấy thân ảnh kia đang say ngủ trên giường, trái tim bất an mới bình ổn lại.

Louis chậm rãi đến bên giường, chăm chú nhìn gương mặt của Adam - người mà cậu luôn mong nhớ từng ngày. Anh thay đổi rất nhiều nhưng vẫn không đánh mất cái thần thái mà y thích nhất ở anh. Lúc này anh đã trở về và điều đó khiến y yên lòng hơn điều gì hết...

Y đã từng bất an, từng sợ hãi rồi thời gian anh xa, y mới nhận ra thời gian không làm tình yêu trong y phai nhạt mà khiến nó càng thêm cứng cõi...

Người trên giường mơ màng tỉnh giấc, đôi mắt tím từ từ lấy lại tiêu cự đã bị hút chặt vào thân ảnh đứng bên giường, người ấy đã không còn nhỏ bé nữa mà đã có thể đối mặt với lòng mình... đối mặt với tình yêu anh dành cho cậu...

P/s: Sĩ poi týt, chương sau có tên là “Một nụ hôn không đủ làm em thấy chân thực”, H aaa... Cơ mà còn lâu ta mới post =))))))))

6. Chương 6

Chương 6

MỘT NỤ HÔN KHÔNG ĐỦ LÀM EM THẤY CHÂN THỰC (H)

Chẳng biết bọn họ trầm mặc nhìn nhau bao lâu, cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh ấy, Adam bước xuống giường, mặc thân trên để trần ra mở cửa – là chuyển phát nhanh một số thứ anh mua ở nước ngoài. Adam kí nhận, quay vào trong đã thấy Louis yên tĩnh ngồi trong phòng khách nhà anh, cái bóng trắng mảnh mai ấy dường như khiến cho mọi thứ xung quanh rực rỡ hẳn lên, khiến anh không thể không chế nhạo tim mình. Chưa biết anh nhớ Louis biết bao...

Louis cứ cúi đầu suy nghĩ, trước khi đến đây y thật sự có rất nhiều điều muốn nói nhưng khi đến đây rồi, một chữ cũng nghĩ không ra. Y cứ như bước đi trên tảng băng mỏng, rất sợ mọi thứ chỉ là mơ... cũng như tình yêu của y, liệu có còn kịp hay không?

- À nhỉ, anh chưa đưa quà cho em nhỉ? Để anh lên phòng lấy xuống, em cứ tự nhiên đi nhé!

Adam vội vàng lên phòng, Louis nhìn theo anh, trong đầu hiện lên hàng ngàn phương án để phá vỡ khoảng cách giữa họ. Louis không muốn chần chờ ở đây nên lại theo chân anh lên phòng. Adam đang lục tung vali của mình để tìm...

Louis đến sau lưng anh, nhẹ giọng nói:

- Em có chuyện muốn nói với anh...

Adam dừng tay, đứng lên đối mặt với cậu, đôi mắt tím như muốn bật thốt lên hàng vạn lời nói...

- Trước hết để anh xác nhận lại một điều đã...

- Hả? – Louis vẫn đang nghi hoặc đã bị Adam túm lấy gáy, ấn môi cậu lên môi anh, bắt đầu một nụ hôn đầy mê hoặc, thấm đượm tình yêu và nhớ nhung của anh trong suốt bốn năm xa cách.

Adam trêu chọc môi lưỡi Louis không kiên kị, lời của đố cùng sự khổ sở khi xa cậu đã khiến anh bỏ mặc thị phi cùng miệng lưỡi thế gian. Anh chỉ cần cậu là đủ, tình yêu day dứt suốt cuộc đời này...

Louis choáng ngợp trước nụ hôn như bảo tố của anh, cũng vội vã đáp lại. Đã rất lâu rồi y mới được gần gũi anh như vậy, y không muốn phí hoài thời gian ấy...

Khi Adam buông Louis ra, cả hai đều bị gợi lên cảm giác. Đôi mắt Louis đã ngập nước, càng làm tăng thêm vẻ mị hoặc nơi y. Adam cứ chăm chú nhìn, trái tim cổ họng cũng không bình tĩnh được...

Bàn tay trắng nõn của Louis đột nhiên vòng qua cổ anh, kéo gần khoảng cách của hai người, môi cậu kề sát tai anh thì thầm một câu mà đối với Adam là sự kích thích lớn nhất...

- Một nụ hôn không đủ làm em thấy chân thực...

Adam ôm lấy cậu ném lên giường, Louis cứ thế chìm trong đồng chăn đệm nhào nỉ màu xanh sẫm của anh và cứ như một ngôi sao sáng giữa bầu trời. Adam nhìn cậu hồi khê:

- Louis...em muốn gì?

- Anh vẫn còn yêu em chứ?

- Em là tất cả của cuộc đời anh! – Adam nhìn người đối diện lên tiếng, ánh mắt tím như đầu trang nội tâm với chính mình.

Louis nhìn anh, tất cả những gì y nghe được dường như xuyên thẳng vào tim, khiến tim y loạn nhịp. Y biết, kể từ ngày y và Adam chính thức trở thành anh em dưới một mái nhà, y đã không thể trốn thoát khỏi sự mê hoặc lạnh lùng nhưng đầy dịu dàng từ anh. Y yêu... và bây giờ y cũng muốn đáp lại tình yêu đó, mặc kệ anh có phải anh trai y hay không, điều đó không quan trọng nữa...

Y đáp:

- Đến yêu em đi!

Adam hoàn toàn không chống lại được sức hút từ cậu. Anh đỡ người nằm trên cậu, gấp gáp dùng môi mình lấp kín đôi môi mê người kia, từng chút từng chút một ngấu nghiến chúng cho đến khi chúng sưng đỏ lên, mọng nước... Bàn tay anh cũng không nhàn rỗi thám hiểm cơ thể cậu. Louis đã trưởng thành, rắn chắc hơn nhưng cũng không mất đi sự mềm mại mà anh đã nghĩ.

Louis nằm thở dốc, dù đã từng tưởng tượng không biết bao nhiêu lần nhưng tất cả đều không bằng lúc này. Y có thể cảm nhận nhiệt độ thân thể anh, cảm nhận được chiếc lưỡi mềm mại để lại từng vết ẩm ướt trên da thịt mình, và điều đó khiến y run rẩy...

Quần áo hai người từng cái từng cái rơi xuống đất. Hai thân thể quấn chặt lấy nhau trong tiếng thở dốc và rên rỉ kìm nén. Adam tách chân Louis ra, nhìn vật gấn gượng giữa hai chân cậu không kìm chế được mà run rẩy, đôi mắt anh càng thêm hần sâu dục vọng. Adam cúi đầu ngậm lấy cậu khiến Louis kinh hô ra tiếng:

- A...anh làm gì...ân...

Adam không lên tiếng, chỉ cố định thật chặt chân cậu rồi bắt đầu liếm lộng đỉnh dục vọng kia. Chẳng mấy chốc mà Louis không suy nghĩ được gì, môi lưỡi anh quá nóng bỏng, khoái cảm anh mang lại cũng quá lớn lao khiến y không kìm nén được mà rên rỉ ra tiếng, hông cũng tự giác đẩy lên...

- Ân...được rồi...Adam...ha...

Y đưa tay luồn vào tóc anh, bảo anh dừng lại nếu không y sẽ không chịu nổi mất... Nhưng dường như Adam cố ý, anh trêu chọc đỉnh nhỏ phía trên lại cố ý hút mạnh một cái khiến Louis hoảng sợ hét lên, tiết ra ngàn dậm...

- Adam... - Louis lo lắng gọi anh.

Adam chỉ nhú mày một cái, nuốt hết tất cả rồi trườn lên người cậu, khoe mắt lấp lánh ý cười đùa...

- Bao lâu rồi em không “giải quyết” thế? Thật nồng a...

Louis đỏ mặt trừng anh, trong lòng thầm nói: tìm ai giải quyết chứ? Người y cần bỏ y đi những bốn năm, y chỉ cố gắng vui đầu học, nào còn thời gian để ý đến chuyện ấy...

- Thoải mái không? – Adam hôn cậu khe khẽ.

- Ừm...

Adam cười khê, với tay lên tủ đầu giường lấy ra một tuýp KY và mấy chiếc bao cao su. Louis ngượng ngùng đoạt lấy mấy chiếc BCS từ anh khiến Adam nường mày:

- Em muốn đeo cho anh à?

Louis lắc đầu:

- Chẳng lẽ em muốn nằm trên?

Lại lắc đầu, y lí nhí nói:

- Đừng dùng...

Adam sững sốt, nhìn Louis chăm chú rồi thở dài, cười khê:

- Sao thế? Dùng nó sẽ an toàn cho em... dù sao em cũng chưa làm lần nào...

- Em muốn cảm nhận anh chân thật nhất...

Adam thở dài trong lòng, nhưng vẫn đồng ý với cậu. Hai người lại hôn nhau, bàn tay anh cũng lần mò xuống dưới bắt đầu khuếch trương cho cậu. Cảm giác dị vật đột ngột đi vào cơ thể không dễ chịu chút nào, Louis chỉ biết cố gắng thả lỏng phối hợp với anh, mãi đến khi được ba ngón tay thì cả hai người đều thả ra một tiếng mồ hôi...

- Được...được rồi... - Louis ngăn Adam lại.

Anh rút tay ra, đổ thêm một đồng bôi trơn lên mình mới từ từ tiến vào trong cậu. Dù lúc này đã làm thật tốt nhưng đến lúc vào vẫn thật sự khó khăn, anh bị Louis kẹp đau nên cười khổ vuốt ve cậu...

- Louis, thả lỏng... anh không vào được...

- Ừ...thật đau...- cảm giác bên dưới giống như muốn nứt ra khiến y rơi nước mắt.

- Nhịn một chút...

Anh lui ra ngoài một chút lại đẩy sâu vào, lần sau lâu hơn lần trước. Louis ăn đau nên cả người cứng ngắt, thở hổn hển muốn giảm bớt cơn đau. Lúc Adam đã vào trong hoàn toàn, y cảm giác như cả một thế kỉ trôi qua...

- Bên trong em thật nóng a...

Adam cúi người hôn cậu, bên dưới nhẹ nhàng đung đưa, cảm nhận được Louis bao bọc lấy anh, ấm áp, chặt hẹp...

- Ân... - đau đớn từ từ được thay bằng từng trận ngứa ngáy, khoái cảm dâng lên ồ ạt khiến Louis đắm chìm, vứt bỏ rụt rè mà nâng thân thể phối hợp với từng cú thúc mạnh mẽ của anh, đưa cả hai đến đỉnh cao dục vọng...

Trong phòng chỉ có tiếng da thịt ma sát cùng tiếng thở dốc kìm nén. Đôi lúc lại vang lên vài tiếng nước nở cầu xin vì quá nhiều khoái cảm...

Adam động không biết mệt, nhìn Louis đã lạc mất bản thân trong dục vọng, lòng anh lại thấy yên bình lạ. Đây không còn là một giấc mơ chạm không tới, bắt không được, Louis đã thực sự nằm trong vòng tay anh, trở thành người của anh...

- Ân... Adam... dừng... a...em...em không được...ách...

Louis hổn hển bầu chặt lấy vai anh, bên dưới co thắt dữ dội khiến Adam càng mất khống chế, động tác càng dồn dập...

Bỗng trước mắt Louis sáng lòa, y không nhìn được nữa đạt cao trào rồi ngắt đi. Adam cảm nhận được bên trong siết chặt làm anh cũng không kìm nén được nữa, phát ra tiếng hừ trầm thấp rồi bắn toàn bộ vào trong cậu.

Phải một lúc thật lâu anh mới bình ổn được cảm xúc và hơi thở, nhìn Louis ngủ thật say mà tìm một mảnh mềm mại. Anh cúi người hôn lên trán cậu, bản thân cũng lui ra ngoài làm Louis phát ra vài tiếng nước nở khe khẽ...

Anh không đánh thức cậu, anh chỉ dùng khăn ướt tẩy rửa sơ cho cả hai, bôi thuốc cho cậu rồi đem người sang phòng bên cạnh, bản thân cũng leo lên nằm cạnh, yên tâm thiếp đi. Thời gian của anh và cậu còn rất dài nên lúc này anh không cần suy nghĩ gì cả, có cậu bên cạnh là đủ rồi...

P/s: Đã tìm được hình mẫu lí tưởng cho pé Louis nhà ta! Chap sau sẽ post anh công bá đạo Adam nhá
=))))))))))

7. Chương 7

Chương 7

KHI TÌNH YÊU ĐÃ VƯỢT QUA THỦ THÁCH THÌ CUỐI CON ĐƯỜNG LÀ HẠNH PHÚC BẤT TẬN

P/s: Thấy bọn Adam nhà ta có đợp chai không nào =))))))))

Căn phòng vẫn chìm trong yên tĩnh đến tận trưa hôm sau. Louis bị cơn đói ép tỉnh. Đập vào mắt cậu là lồng ngực rắn chắc đang đều đều hô hấp của Adam. Trông anh ngủ vô cùng thoải mái, mái tóc đen rủ xuống che đi một nửa đôi mắt càng khiến anh trông mềm mại hẳn ra, một tay anh để cậu gối đầu, tay còn lại thoải mái vòng qua thắt lưng cậu như chứng tỏ sự sở hữu. Louis mãi ngắm anh đến quên lí do vì sao mình tỉnh dậy, cho đến khi chiếc bụng biểu tình lần nữa, cậu mới nói tiếc rời mắt khỏi anh, muốn tìm gì đó bỏ bụng trước đã. Louis chợt nhớ ra đã hơn một ngày cậu chưa bỏ gì vào bụng, cậu vừa trở về đã tức tốc tìm đến Adam, sau đó bọn họ lại trực tiếp lâm vào cuồng nhiệt mà ném luôn việc ăn uống ra khỏi đầu, vì thế lúc này Louis ngoài việc bủn rủn tay chân do đêm qua làm quá độ còn kèm theo bị đói mà trở nên như thế...

Khi Louis ngộ ngậy muốn dậy thì Adam cũng bị lay tỉnh. Anh đưa vẻ mặt biếng nhác nhìn người trong lòng nhích tới nhích lui mà vẫn chưa dậy được, chợt cảm thấy buồn cười. Anh cũng chẳng giúp cậu mà lật người đè lên trên, nhắm ngay miệng cậu hôn một lúc thật lâu. Louis bất mãn “ừm” vài tiếng rồi cũng đáp lại, đến khi buông ra, cậu đã xụi lơ trên giường...

- Chào buổi sáng...

- Ừm...em muốn dậy...

- Sao em không nằm thêm? – Adam xoa nhẹ thắt lưng Louis...

- Em đói... - Louis đau khổ nói, nơi được Adam xoa thật thoải mái.

Adam sững sốt giây lát rồi bật cười, an ủi cậu rồi nhanh chóng đi chuẩn bị bữa trưa, nhớ lại mình hình như cũng chưa ăn gì từ khi Louis xuất hiện đến giờ. “À, có ăn một thứ...” – Adam xấu xa nghĩ.

Phòng bếp nhanh chóng vang lên tiếng xoang chảo, Louis nằm trên giường mãi cũng chán nên cố gắng nâng thân thể đã không còn chút sức lực của mình vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ rồi mặc tạm chiếc áo sơ mi của Adam, xuống nhà tìm anh. Louis cảm giác như mình đi trên mây chứ không phải trên mặt đất, cậu cũng từng tìm hiểu về “chuyện ấy” của người đồng tính, cơ mà GV toàn thấy thụ phôi phôi ra mặt chứ không như cậu bây giờ, vừa đau vừa mỗi...

Adam thấy Louis xuống thì tạm dừng tay, tìm cái đệm bằng bông đặt lên ghế cho cậu ngồi. Louis cũng yên tâm ngồi xuống, gương mặt vẫn còn phơn phớt hồng vì xấu hổ.

- Anh đang nấu gì vậy?

- Thịt bò hầm khoai tây, gà quay và thịt nướng ngũ vị . - Adam mỉm cười nói.

- A, toàn những món em thích!

- Ừ! Tất nhiên phải bồi bổ cho em rồi, em thật gầy... - Adam nhún mày nói, ôm cậu không đã gì hết, anh phải nuôi cho béo lên mới được.

Louis dẫu môi đáp lại:

- Em đâu có gầy... chỉ tại ăn mãi không mập thôi...

- Anh nhất định nuôi em béo tốt! – Adam hắc hắc cười.

- Em nghe nói anh định chuyển nhà, anh định dọn đi đâu à?

- Ừ, căn nhà này sắp hết hợp đồng, anh định dọn đến một căn lớn hơn! Bây giờ căn nhà mà anh dự định dọn coi bộ không được chọn rồi...

- Sao thế?

Adam kéo ghế ra ngồi cạnh cậu, đôi mắt lấp lánh ý cười:

- Tất nhiên phải dọn đến nơi nào đó gần em chứ sao!
- A... - Louis đỏ mặt: - nhưng mà em ở ký túc xa mà...
- Thì dọn ra ngoài, em ở cùng anh!
- Như thế có tiện không?
- Ủ, vô cùng tiện...“để ăn em” – Adam thì thầm.
- Hả?

Adam hắc hắc cười, đứng lên đem cơm canh dọn ra ngoài, mùi thơm thức ăn lan tỏa khắp phòng khiến nước miếng Louis cứ muốn thi nhau chảy ra... thật đói...

- Ăn đi nào!
- Ừm... ngon quá...

—————oOo—————

Tối đó Louis ở lại nhà Adam, vì sợ các ba lo lắng nên bọn họ gọi điện thoại về nhà, hẹn ngày mốt đến nhà mới của Adam, vừa là họp mặt vừa là ăn tân gia, Adam sẽ xuống bếp nấu ăn đãi mọi người. Rick vừa nghe đến đó đã hớn ha hớn hở hỏi Louis:

- Các con đã làm chưa?
- “Bố!!!!” – Louis hét lên bên kia điện thoại.
- Sao nào? Bố chỉ tò mò thôi mà! Nghe con phản ứng như vậy bố biết tuốt rồi... hắc hắc... công nhận Adam hiệu suất mau lẹ thiệt.
- “Bố, con không nói với bố nữa, cúp đây!” – Louis mắc cỡ mau chóng dập máy, bố thật là, chuyện này sao có thể nói ra miệng như vậy chứ...

Rick quay sang cười với Ray đang ngồi bên cạnh:

- Thấy em đoán hay không? Bọn chúng đang ở trong một không khí toàn màu hường đấy! Hắc...
- Haiz, em biết là được rồi, còn chọc Louis chi vậy? Không biết nó da mặt mỏng à?
- Bởi thế nên em chọc càng thích! Để coi sau này Adam dám không nghe lời em không, em đem Louis nhà nó đi cho nó biết sự lợi hại của em...

Ray khinh thường nói:

- Em làm được hả nói! Còn bây giờ, mau mau vẽ bản thảo cho anh, chờ em tận một tháng rồi!

Rick bị Ray lôi đi trong tiếng phản kháng vô vọng...

—————oOo—————

Louis hôm nay sau khi tan trường, định trở về nhà trọ của Adam phụ giúp anh dọn nhà để chuẩn bị chuyển sang nhà mới thì bị một nam sinh chặn đường. Cậu ta rất cao, khuôn mặt cũng thuộc dạng anh tuấn, có lẽ gương mặt ấy sẽ khiến rất nhiều người hâm mộ cùng mơ mộng, kể cả là Louis nếu như cậu không gặp gỡ Adam và đem tim mình trao cho anh...

Louis nhìn nam sinh đứng trước mặt mình, trong đầu đang suy nghĩ xem đã gặp cậu ta ở đâu.

- Chào cậu!
- Chào! Chúng ta biết nhau? – Louis lạnh nhạt hỏi.
- Có lẽ cậu không biết tôi nhưng tôi biết cậu! – Nam sinh ngượng ngùng nói: - Tôi là Nick Ilovastor.
- Ilovastor? Á quân cuộc thi chuyên khoa ngoại vừa rồi? – Louis thốt lên, gương mặt không có quá nhiều biểu cảm.

- Đúng vậy, thì ra cậu nhớ! – Nick mỉm cười.

- Thế có chuyện gì à?

- À thì... tôi có thể mời cậu đến dự party tại nhà vào chủ nhật tới không?

Louis nhướn mày, trong lòng vô cùng khó hiểu...

- Hình như chúng ta không thân lắm...

- Tôi muốn được kết bạn cùng cậu! Được không, cậu đi nhé? Đây là thiệp mời, tôi sẽ chờ cậu đến... - Nick vội vã dúi tấm thiệp nhỏ vào tay Louis rồi vẫy tay chạy mất.

Louis nhìn theo bóng dáng đã mất hút, lại nhìn vào tấm thiệp trong tay, thở dài, trong lòng thầm nói – nếu hôm đó rảnh sẽ đến một chút vậy... Nhưng Louis không biết, rất mau cậu đã ném bay chuyện đó ra khỏi đầu bởi bạn giúp Adam trang trí nhà mới, ngôi nhà của riêng anh và cậu.

- Adam, em về rồi! – Louis đứng ở cửa nói to.

- Đứng vào! Đợi anh một tý! – Tiếng Adam vọng ra từ bên trong.

Louis kiên nhẫn chờ anh ở cửa, một lát sau Adam chạy ra với khuôn mặt lấm lem bụi bặm, nhìn cậu cười thật đẹp.

- Anh đang quét ván nhện, một lát là xong! Hôm nay không nấu cơm được, em ra ngoài mua tạm gì đó ăn đỡ đi, mua cho anh một phần với!

Louis nhìn anh như thế, bỗng thấy lòng thương tiếc trời dẫy. Adam đã thay đổi sau vài năm ra nước ngoài tự lập, bây giờ đã ra dáng một người đàn ông có thể làm chủ gia đình, và cậu thấy thật tự hào khi anh là người đàn ông thuộc về cậu...

- Vậy em mua về ăn cùng anh nhé? – Louis khẽ hỏi.

- Em không muốn ăn một mình à? – Adam cười khê, bước lại gần Louis.

Louis đỏ mặt nói nhỏ:

- Tất nhiên là em không thích ăn một mình rồi...

Và khi cậu ngẩng đầu lên đã bị Adam cướp đi đôi môi đang đổi. Adam thì thầm:

- Anh chỉ muốn ăn em thôi... ngốc à!

- Anh hư quá! – Louis đánh nhẹ vào bờ ngực ướt đẫm mồ hôi của anh, quay lưng chạy ra cửa: - Anh làm ẹ rồi nghỉ chút đi, đợi em một lát!

Adam bật cười nhìn cậu chạy biến sau cánh cửa, quay vào tiếp tục công việc ban nãy. Sửa chữa căn nhà này lâu hơn anh tưởng, có lẽ ngày mốt mới có thể dọn vào. Nghĩ đến Louis sẽ dọn đến ở cùng anh, Adam cảm thấy thật hạnh phúc, mỗi ngày anh có thể ôm cậu ngủ, thức dậy cũng trông thấy cậu đầu tiên, bọn họ sẽ cùng nhau nấu cơm, làm việc nhà... một cuộc sống thật đẹp...

—————oOo—————

Khi Louis chuyển đến ở cùng Adam thì căn nhà của họ đã gần như hoàn tất, chỉ còn thiếu vài vật trang trí nữa thôi. Đây là căn nhà đầu tiên thuộc quyền sở hữu của Adam do chính tay anh mua. Số tiền tích góp được trong bốn năm ở nước ngoài đã đủ khiến anh kiêu ngạo như bố Ray của mình, trở thành người đàn ông hoàn kim trẻ tuổi, độc thân trên nước Mỹ.

Adam bắt đầu tiếp xúc nhiều hơn với những doanh nhân nổi tiếng cùng các bậc chú bác, bạn bè của bố Ray, làm nền tảng đầu tiên cho một con ngựa hoang trên thương trường. Hôm nay vừa kết thúc một bữa tiệc xã giao, Adam vội vã trở về nhà, anh nhớ thiên thần của anh...

Căn nhà đã được bàn tay Louis chăm sóc hoàn thiện, từ màu sắc cho đến cách bố trí, biết Adam thích màu xanh sậm nên trong phòng ngủ, cậu cũng lấy màu đó làm chủ đạo, từ ga trải giường cho đến rèm cửa. Thảm lót sàn được chọn màu xám, làm từ lông thật mềm mại, Louis rất thích để chân trần đi trên chúng, và mỗi

lần Adam bắt gặp đều ôm lấy cậu vật ra thảm mà hôn. Có lần Louis hỏi tại sao anh thích làm như vậy, Adam ngượng ngùng trả lời rằng anh hoàn toàn không có sức chống cự trước bàn chân trắng nõn của cậu khi cậu đi trên thảm lót sàn nhà anh, chúng khiến anh ngứa ngáy...

Lúc này Louis đang nằm trên thảm lông trong phòng đọc sách về y khoa, tháng này cậu có cuộc thi về môn chuyên ngành nên hầu như cậu dành toàn bộ thời gian rảnh để ôn bài. Mấy đêm rồi Adam vì đi xã giao cùng bố đều về muộn nên bọn họ cũng ít có thời gian trò chuyện với nhau, Louis nhìn đồng hồ, có lẽ hôm nay anh cũng về muộn.

Louis gấp sách lại, tháo cặp kính ra khỏi đôi mắt, xoa xoa thái dương, cậu chưa buồn ngủ nhưng lần nào đợi anh về cũng không nhin được ngủ mất khiến cậu rất đau khổ...

Adam bước nhẹ nhàng lên phòng, nhìn vào cửa phòng hé mở, thấy Louis trong chiếc sơ mi trắng đang lười biếng nằm ườn ra thảm, bộ dáng thoải mái khiến trái tim anh như bị mèo cào, ngứa ngáy. Anh nhẹ nhàng bước đến sau lưng cậu, có lẽ cậu quá chăm chú nên không phát hiện ra điều gì khác thường, cho đến khi hơi thở quen thuộc bao trùm, mang theo mùi rượu nhàn nhạt hòa cùng hương lavender đặc trưng, Louis mới bình tĩnh xoay người. Ngay lập tức, cả thân người và đôi môi cậu bị anh chiếm lấy...

Louis như bị Adam làm say, hôm nay anh quá dỗi dằn nhưng cũng nhiệt tình không kém, khiến cậu không thể thở nổi trước sự tàn phá của anh, cả người run rẩy...

- Tình yêu, em đang chờ anh à? – Adam cười khê, cắn nhẹ vành tai cậu.

- Ừm... anh... uống rượu đấy à?

- Chỉ một chút... - Adam dờn nụ hôn sang gáy cậu, gặm cắn từng tất từng tất khiến Louis hớn hớn dưới thân anh.

- Adam... đừng...

- Hửm? Em không muốn à?

- Không... không phải... - Louis đỏ mặt, lí nhí. Cả cơ thể cậu đang rạo rực trước những khiêu khích của anh.

- Cảm nhận đi, anh muốn yêu em... thật nhiều...

Bàn tay Adam len lỏi vào dưới lớp áo, vuốt ve da thịt trơn bóng của cậu. Cảm xúc mềm mại dưới tay khiến dục vọng trong anh thức tỉnh... anh muốn yêu thương cậu thật nhiều... thật nhiều... Trong căn phòng nhanh chóng nóng lên bởi tiếng thở dốc và từng tràn rên rỉ đan xen... ướt át, nóng bỏng nhưng cũng đầy dịu dàng...

P/s: Tuần sau H nhá... :v À, tình địch của Adam xuất hiện rồi đấy, há há!

8. Chương 8

Chương 8

CHỈ MUỐN YÊU EM ĐẾN TẬN CÙNG THỂ GIỚI (H)

Louis nhanh chóng chìm trong cảm xúc mãnh liệt của Adam, tất cả mọi giác quan trong cậu đều như vỡ òa theo từng nhịp thở của anh. Say đắm... yêu thương... trân trọng... và dịu dàng bao la. Anh đem đến cho cậu một khung trời xanh hạnh phúc, tất cả tình yêu của anh đều khiến cậu mê đắm và không biết đáp lại sao cho đủ...

- Adam... yêu em... ừm...

- Louis... anh yêu em... - Adam hôn lên môi cậu, đầu lưỡi càn quét khắp khoan miệng, đem mật ngọt của cậu hòa lẫn cùng anh, đem tình yêu của cậu trao hết cho anh.

Louis gần như bật khóc trước những khiêu khích của bàn tay anh, vặn vẹo cơ thể, cậu muốn nhiều hơn nữa, muốn anh ở bên trong cậu chứ không phải chỉ là những cái vuốt ve thể này, không đủ, bao nhiêu cũng không đủ.

- Adam... cho em...

- Không nhịn được? - Adam hôn lên ngực cậu, cười khê.

- Khó chịu... - Louis luồn tay vào mớ tóc đen ướt đầm của anh, nâng thân dưới cọ sát vào anh.

- Tự em đến nhé? - Anh vừa dứt lời đã đảo ngược vị trí của hai người, Louis bị anh cố định trên người, vừa xấu hổ vừa khó chịu nhìn anh đỏ mặt.

- Em...

- Tự mình ngồi lên đi! Em sẽ cảm nhận được nhiều hơn... ngoan...

Adam vỗ mông cậu, cười nhẹ cổ vũ. Louis bĩu môi nhưng cũng nghe lời, bên dưới đã vô cùng mong chờ được anh lấp đầy, nếu cứ vờn mãi thì bao giờ mới được thỏa mãn đây. Cậu nâng mông lên, nắm đỉnh nhọn to lớn của anh cố định, từ từ ngồi xuống. Cảm giác bên dưới từng chút từng chút được anh lấp đầy thật kì diệu, Louis thở hổn hển cố gắng đem nó nuốt vào thật sâu, nghe được Adam cũng không kìm nén được hơi thở thì vô cùng thỏa mãn...

- Ân...phù...

- Thế nào? Đau không? - Adam trầm giọng hỏi, đôi mắt anh đã bị khoái cảm cậu mang lại che đi một nửa.

- Ân... không đau... - Louis chống hai tay lên ngực anh, bắt đầu nâng lên ngồi xuống...

Từng chút một, khoái cảm trong cậu một trời dậy mạnh mẽ, rất nhanh đã không chống đỡ được mà chạm đích. Louis thở hổn hển nằm rạp trên người Adam, anh vẫn vô cùng cứng rắn bên trong cậu, chẳng có một chút dấu hiệu nào sắp phát tiết, nhưng mà cậu lại chẳng còn một chút sức lực, cả cơ thể thoát lực mềm nhũn trên người anh...

Adam bật cười, ôm lấy cậu lật người. Để Louis nằm sấp trên thảm, bản thân đi vào cậu từ phía sau. Louis yếu ớt rên rỉ, khoái cảm rất nhanh lại bị anh bức ra, từng cú thúc dồn dập của anh khiến cậu đến cực hạn hết lần này đến lần khác... mồ hôi, thở dốc, rên rỉ... dường như vang mãi trong căn phòng ấm áp này... Cho đến khi Adam chạm đến đỉnh điểm của cực hạn, Louis cũng hét lên rồi ngất đi trong lòng anh, trên gương mặt lại hiện ra vẻ mặt hạnh phúc. Adam cúi đầu nhìn cậu, anh thật sự muốn yêu cậu đến tận cùng thế giới này, khi anh chỉ còn lại một đồng tro tàn theo định mệnh của thời gian... anh vẫn nguyện sẽ yêu cậu mãi đến vĩnh hằng kiếp kiếp...Louis, tình yêu cả cuộc đời...

—————oOo—————

Sáng hôm sau, Louis bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cả người uể oải mơ màng không còn chút sức lực. Đêm qua bọn họ đã cuồng hoan quá độ, đến cả ngón tay cũng động không nổi nên hôm nay hậu quả là thoát lực. Adam còn đỡ hơn cậu một chút, dù sao anh cũng vận động mỗi ngày, không như cậu, cả ngày chỉ đọc sách và ở phòng thí nghiệm, khiến cơ thể yếu ớt, bị anh làm hai lần đã như cọng bún thiêu.

Adam nằm cạnh Louis cũng bị tiếng chuông đánh thức, anh kéo cậu ôm vào lòng, thoải mái để Louis nằm trên cánh tay anh nghe điện thoại.

- Ai đây? - Louis lười biếng hỏi.

- “Louis, tôi là Ilovastor. Hôm qua cậu không đến bữa tiệc khiến tôi rất buồn. Số điện thoại cậu là tôi xin được từ một học muội, cậu thật sự không muốn làm bạn tôi sao?”.

- Ilovastor? Là cậu à? - Louis chợt nhớ ra cậu ta mời cậu đến dự một bữa tiệc nào đấy, thì ra là tối hôm qua... - Xin lỗi, tôi có việc nên không đến được...

- “Vậy à? Thế thì hay quá! Vậy hẹn cậu dịp khác vậy, hôm nay cậu có đến trường không? Tôi muốn cùng cậu đến thư viện nghiên cứu...”

- Hôm nay tôi không đến trường...

- “Cậu bạn à? Vậy không phiền cậu nữa, tôi cúp đây! Chúc cậu một buổi sáng tốt lành!”.

Adam nãy giờ nghe mà đôi mày nhíu chặt.

- Ai đấy?

- Nick Ilovastor, á quân cuộc thi chuyên khoa ngoại vừa rồi.

- Quán quân là em?

- Ừm...

- Thế cậu ta tìm em làm gì? Hai người rất thân? - Adam khó chịu hỏi.

- Em không quen cậu ta! - Louis bĩu môi, ném điện thoại xuống giường, quay qua ôm thắt lưng Adam muốn ngủ tiếp.

Adam nhìn cậu nhăm mắt, trong đầu lóe qua nguy hiểm. Nick Ilovastor à, anh sẽ nhớ kỹ tên này, dám hơ người của anh à, phải điều tra mới được.

—————oOo—————

Rất nhanh Adam đã biết được Nick Ilovastor là ai. Đó là một bữa tiệc đấu giá gây quỹ từ thiện được tổ chức bởi một nhà tài phiệt có tiếng trong giới tài chính, mà Nick Ilovastor là cháu trai của ông ta.

Vì hôm đó là ngày Louis nghỉ nên bố Ray quyết định đưa người bạn đời của mình cùng hai con trai lớn đến tham gia cho vui. Louis thì không thích chỗ đông đúc, nhưng bữa tiệc dán cái mác từ thiện nên cậu cũng muốn tham gia để giúp đỡ những người khó khăn một chút, dù sao hai bố cùng người đàn ông của cậu đều là những người tiền không biết để đâu cho hết, sài dùm họ cũng là một ý hay. Thế nên Louis bảnh bao trong vest trắng đứng cạnh Adam vô cùng xuất sắc trong một thân tây trang đen tuyền, vô cùng nổi bật giữa đám người. Thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt kể cả Nick Ilovastor.

Nick thấy Louis liền vui vẻ chạy tới, ôm chầm lấy cậu mừng rỡ khiến Adam bên cạnh đôi mày nhíu thật chặt. Vì đây là chốn công cộng nên anh không thể mạnh bạo kéo cậu ta ném đi thật xa rồi ôm lấy Louis về bên mình. Louis cũng tỏ vẻ khó xử, không phản ứng lại. Nick thấy mình phản ứng cũng hơi quá nên xấu hổ buông Louis ra...

- Louis, không ngờ cậu cũng tới đây!

- Ừ!

- Cậu tới cùng ai thế? - Nick hào hứng hỏi han.

- Các bố cùng anh trai mình! - Louis không mặn không nhạt đáp.

- Bố cậu?

- Họ bên kia! - Louis hướng mắt đến hai người đàn ông trung niên vô cùng bảnh trai đang đứng trò chuyện cùng chủ bữa tiệc.

Nick nhìn về hướng đó, vô cùng sửng sốt:

- Họ là bố cậu? Vậy cậu là nhị thiếu nhà Lous?

- Đúng vậy! Đây là anh cả mình! - Louis chỉ Adam đang đứng bên cạnh.

Lúc này Nick mới chú ý đến sự tồn tại của Adam, từ anh phát ra khí thế bức người khiến cậu ta không thoải mái. Nick lịch sự đưa tay ra:

- Xin chào, tôi là Nick Ilovastor.

- Adam Lous! - Adam không đưa tay ra lại mà chỉ lạnh nhạt đáp.

Louis nhìn anh, trong lòng cười khở. Thái độ này chắc là đang ghen, tối nay về lại phải vuốt ve nữa rồi... haizz...

Nick xấu hổ thu tay lại, nhìn về phía Louis khó hiểu. Louis chỉ lắc đầu...

- Chúng tôi đi tham quan một chút, cậu cứ làm việc của mình! - Louis nhẹ giọng nói rồi kéo Adam đi về phía hai bố đang vô cùng hào hứng trò chuyện.

Nick nhìn theo bọn họ, trong lòng hiện lên những ý nghĩ sâu xa mà chính cậu cũng không nắm bắt được...

Louis thấy Nick không nhìn theo hướng bọn họ nữa thì chợt bật cười. Adam khó hiểu nhìn cậu...

- Em cười gì?

- Em đang cười anh! Bộ đáng anh ghen thật trẻ con...

- Hừ! Tên đó là ai mà dám tơ tưởng đến người của anh chứ! - Adam hừ lạnh, cầm cốc rượu trên tay uống cạn.

- Anh không tin tên đó chẳng lẽ không tin tưởng em... ngoài anh ra còn ai có thể khiến em mở lòng chứ... - Louis nhỏ giọng nói.

Adam mỉm cười:

- Anh tất nhiên tin em rồi! Nhưng anh không thích ai khác ngoài anh có suy nghĩ không thuần khiết với em, kể cả tên đó có là bạn em đi chăng nữa, anh sẽ bóp chết chúng từ trong trứng nước.

- Anh thật là... - Louis lắc đầu cười khổ.

Cả Adam và Louis đều chẳng ngờ được, một người tưởng chừng vô hại như Nick Ilovastor lại khiến họ suýt chút nữa đánh mất nhau mãi mãi, và gây cho Adam một vết nhơ trong cuộc đời mà anh phải đi vào con đường hắc bạch khó phân minh...

(Có ai còn nhớ trong phần 2 nói về Fei và Gino, có đoạn nói Adam cũng là người của giới hắc đạo không? Phần này sẽ giải thích lý do tại sao Adam lại đi vào con đường đó trong khi anh có thể chọn một con đường hoàn toàn trong sạch như bố Ray của mình. :v Cơ mà hớ đấy!!!)

Thấy Louis cười mình, Adam chợt ngửa ngáy cả người, thừa lúc mọi người không ai chú ý bọn họ, anh kéo Louis ra ngoài ban công, ấn cậu lên tường, hôn sâu. Louis bất ngờ trước hành động của anh, chưa kịp phản ứng đã bị anh hôn đến tâm dương khó nhịn, bắt đầu đáp lại. Cũng giống như Adam, cậu hoàn toàn không thể chống lại sức hấp dẫn từ anh...

Bên trong, Nick đang chú ý đến hai người bọn họ, đột nhiên thấy Adam có vẻ hùng hổ túm lấy Louis lôi ra ngoài thì lo lắng lại gần. Và những gì mà hắn nhìn thấy làm sự phẫn nộ và khó hiểu trong lòng được giải đáp hoàn toàn - hắn thích Louis, và cũng muốn chiếm hữu cậu như những gì người đàn ông kia đang làm.

Adam nheo mắt nhìn sự phẫn nộ đang lan ra từ phía đối diện, trong đôi mắt tím ánh lên sự nguy hiểm cùng cực - Nick Ilovastor không đơn giản. Adam nhìn cho đến khi Nick đi mất mới buông môi Louis ra, về mặt cậu đỏ ửng vì thiếu không khí, đôi môi sưng đỏ vì bị anh hôn càng khiến cậu trông gợi cảm gấp bội. Adam rất muốn đem cậu giấu vào một nơi chỉ có mình anh biết, để những người đàn ông khác không thể mơ ước đến cậu. Louis của anh chưa biết được sự đen tối của lòng người nhưng anh thì đã thấy qua rất nhiều...

- Louis, sau này em nên ít tiếp xúc với Nick. Cậu ta không đơn giản đâu!

- Anh không thích cậu ấy?

- Em thích hắn?

Louis lắc đầu, mặc dù không hiểu sao Adam lại không mấy thân thiện với Nick nhưng cậu không nghĩ nhiều, dù sao cậu cũng chẳng thân quen gì với cậu ta. Adam bảo thì cứ nghe vậy, cậu chưa bao giờ cãi lời anh cả.

- Em biết rồi!

- Buổi đầu giá sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào thôi! - Adam chỉnh trang lại quần áo cho Louis rồi đi vào cùng cậu.

Rick ném sang cho anh một nụ cười ranh ma ý “bố biết tuốt rồi nhá” khiến anh dở khóc dở cười, bố Ray cũng chỉ nhìn anh thờ dài, ông chưa bao giờ có biện pháp với Rick cả...

Trong suốt buổi đầu giá, Adam luôn cảm nhận được một tầm mắt nóng rực hướng về mình. Adam biết đó là Nick, nhưng anh không mấy bận tâm cho đến một sự kiện diễn ra sau đây vài tháng, anh mới cả đời nhớ kỹ cái tên Nick Ilovasto....

P/s: hôm nay hứng viết được hai chương. Đăng luôn cho nóng! Hí hí...

9. Chương 9

Chương 9

CỨ NGỜ ĐÃ THẤY CẦU VÒNG NHƯNG THẬT RA VẪN CHÌM TRONG BÃO TỔ (1)

Louis gần đây cảm thấy phiền bởi tần suất xuất hiện ngày càng nhiều của Nick. Đường như đi đến đâu Louis cũng thấy hắt ta “tình cờ” đi ngang qua và vờ mừng rỡ chạy đến bắt chuyện hay tìm một cơ gì đấy để được bên cạnh cậu.

Bây giờ Louis mới biết tại sao Adam lại tỏ vẻ khó chịu mỗi khi nghe đến tên Nick, bởi cậu cũng đang dần cảm thấy hắt ta tiếp cận cậu vì một mục đích nào đấy...

Hôm nay cũng vậy, Louis vừa bước ra khỏi thư viện đã trông thấy bộ mặt cười thật tươi của Nick đang hướng mình vẫy tay. Louis rất muốn mặc kệ hắt ta mà đi luôn nhưng phép lịch sự không cho cậu làm vậy. Louis đứng yên tại chỗ đợi, bởi cậu biết Nick rất mau sẽ chạy đến.

- Louis!

- Hôm nay cậu lại tìm tôi có việc gì? Nếu là đi chơi đâu đó thì miễn đi. Tôi có việc đi trước!

- Này, đợi đã! Hôm nay có việc nhờ cậu nên tôi mới đợi ở đây.

- Việc gì?

- Chuyện là thế này, máy tính của tôi hôm qua bị trộm, trong đó có một bài luận chuyên ngành chấn thương thần kinh tôi dự định ngày mốt nộp để kết thúc môn. Bây giờ làm lại đã gấp rút, mà tôi chỉ nhớ có một phần. Tôi biết cậu rất giỏi trong đề tài này nên xấu hổ đến nhờ cậu giúp đỡ.

Louis không lên tiếng ngay lập tức, tuy biết không giúp người là không đúng nhưng thật sự cậu rất muốn tránh xa rắc rối, huống chi Nick không phải là người tìm cậu một lần rồi thôi.

- Xin lỗi việc này tôi không giúp được cậu rồi, nhưng bản ghi chép về đề tài đó, tôi có thể gửi cho cậu một bản tham khảo. Ngày mai tôi phải đi Florida cùng giáo sư để dự một hội thảo y học, có thể 5 ngày sau mới về, cậu tìm người khác giúp đi.

- Thế à? Vậy thì khổ rồi, nhưng cũng cảm ơn cậu.

- Không có gì! Vậy tôi đi trước.

Louis không chờ nữa mà cất bước đi ngay. Cậu cần báo cho Adam biết việc đi dự hội thảo với giáo sư, nghĩ đến phải xa anh năm ngày, trong lòng cậu cô đơn quá...

Bên ngoài cổng trường, một chiếc Mercedes màu đen đang đậu, thu hút rất nhiều ánh mắt đi qua, bởi đứng cạnh cửa xe là một người đàn ông anh tuấn đang thoải mái tựa người vào, anh vận một thân tây trang phẳng phiu cũng màu đen nốt, trên tay là một điều thuốc đang tỏa khói...

Louis vừa nhìn thấy đã vui mừng chạy đến, không ngờ hôm nay Adam lại đến đón cậu.

- Sao anh lại ở đây?

- Đến đón em cùng về! Dù sao hôm nay anh cũng không bận gì...

Louis mỉm cười mở cửa xe ngồi vào, Adam cũng ngồi vào ghế lái, cho xe hòa vào dòng đường đông đúc. Bọn họ không ai nhìn thấy ánh mắt hiện lên vẻ ghen tị âm trầm của một người đứng phía xa...

- Hôm nay em thế nào? – Adam thoải mái hỏi.

- À, ngày mai em phải theo giáo sư đến Florida năm ngày để dự hội thảo y học... Haizz...

- Sao, không nỡ xa anh à? – Adam cười khẽ.

- Anh tự tin quá nhỉ? – Louis biểu môi xem thường.

- Năm ngày qua mau thôi mà, anh sẽ ở nhà chờ em về!

Louis cười cười, nhớ đến Nick lúc này, cậu có chút do dự nhưng vẫn quyết định nói với Adam.

- Đạo gần đây Nick rất hay tìm em, khiến em dần cảm thấy kì lạ...

- Nick? – Adam nhú mày, cái tên này cứ như âm hồn không tan thể nhỉ - Cậu ta tìm em làm gì?

- Đa phần là những lý do rất bình thường của bạn bè với nhau, nhưng em với cậu ta không thân, cậu ta làm vậy khiến em rất phiền...

- Ủ, em cứ đi dự hội thảo đi! Anh sẽ tìm cách giải quyết chuyện này...

- Ủm...

- Hôm nay chúng ta ăn ở ngoài nhé? Em muốn ăn gì?

- Món nướng đi! Lâu rồi em cũng không được ăn... - Louis háo hức hẳn.

- Ủ. – Adam cương chiều vuốt tóc cậu, cho xe chạy đến một quán nướng nổi tiếng đánh chén một bữa no say...

—————oOo—————

Đến khi họ về đến nhà cũng đã gần 10 giờ đêm, Louis lười nhác lê thân hình mảnh mai vào phòng tắm, chẳng thèm để ý cửa nẻo gì mà cứ thế tuột sạch vải vóc trên người ra. Adam đi phía sau cậu, đôi mắt ánh lên chút ngạc nhiên bởi sự dạn dĩ của Louis hôm nay, anh cũng không bỏ lỡ cơ hội mà theo luôn vào phòng tắm, áp thân hình nóng hổi của mình vào làn da mát lạnh phía sau Louis, thì thầm:

- Sao hôm nay cởi mở vậy?

- Em... nào có! Tại nóng quá thôi... - Louis đỏ mặt nói dối.

- Ồ... - Adam ồ một tiếng, hàm răng khê cọ lên làn da mẫn cảm nơi cổ cậu khiến Louis run lên.

- Ân... đừng cần...

- Hắc... trong lòng em nghĩ khác mà... - Anh trêu Louis một câu rồi cũng từ tốn thoát quần áo mình.

Phòng tắm dần bốc lên hơi nước mờ ảo, hai thân hình dán chặt lấy nhau, trao nhau những nụ hôn cuồng nhiệt, từng cái vuốt ve khơi gợi dục vọng lẫn nhau...

Louis dựa sát lưng vào từng, mặt tường lạnh băng không thể nào xua đi được cơn nóng bàn tay Adam tạo ra. Bàn tay anh như có ma thuật, châm lửa khắp nơi trên người cậu, vừa như trêu chọc vừa như tắm rửa khiến cậu mụ mị hết cả người...

- Ân...

Đôi mắt Adam tối lại nhìn người trong lòng, Louis chưa bao giờ khiến lửa yêu trong anh vụt tắt. Cậu lúc nào cũng có thể khơi gợi dục vọng nơi anh một cách mãnh liệt nhất, giống như lúc này... Louis chẳng làm gì cả nhưng chỉ một cái chớp mắt của cậu cũng đủ khiến Adam trầm luân mãi mãi...

Louis lúc này rất khó chịu, bàn tay anh cứ nắn náy khắp nơi chứ chẳng chịu chạm vào nơi cậu thích nhất. Louis tức giận ôm lấy cổ anh, đôi môi đỏ mọng chu ra khê cắn vào da tai anh khiến Adam ngâm khẽ.

- Adam, chạm vào em... khó chịu...

- Anh vẫn đang chạm vào em mà...

- Không phải chỗ đó... xuống một chút nữa... - Louis vặn vẹo thắt lưng, cố ưỡn thân lên cho nơi đang đứng thẳng của mình chạm vào người anh.

Adam cười khê bên tai cậu, không trêu chọc cậu nữa mà như ý nguyện của Louis, nắm lấy nơi đó của cậu xoa nắn, Louis thả mãn thở ra một hơi mãn nguyện. Nhờ bọt xà phòng trơn trượt mà bàn tay anh linh hoạt hơn hẳn, phục vụ Louis thoải mái đến run rẩy cả người, thân người không kìm chế được mà phối hợp với anh. Bên tai Adam tiếng thở dốc của cậu ngày một nặng nề, từng tiếng rên rỉ nỉ non như xuyên thẳng vào tâm anh, khiến dục vọng trong anh cũng sôi trào triệt để...

- Ân...Adam...nhanh chút...

Adam vẫn giữ nguyên tốc độ trườn sấp, tay còn lại vòng ra phía sau cậu, tìm đến nơi luôn khiến anh mất khống chế. Adam khê chạm vào nơi đó, Louis run lên, cả người nhuyển ra càng dán chặt vào anh...

- Louis... nơi này ướt rồi...

- Ân... - Louis xấu hổ, cả đầu chôn vào cổ anh.

Adam nhìn cậu mỉm cười, ngón tay cũng dấn vào trong khiến Louis rên lên, bên dưới tự giác co chặt lại ngậm chặt ngón tay anh.

- Anh... nhanh một chút... - Cậu hỗn hển nói.

- Ủ... xem ra cũng không lâu đâu... - Adam vừa nói vừa trườn sấp ngón tay bên dưới, phía trước cũng tiếp tục hành động ban nãy. Trước sau giáp kích, chỉ mấy phút sau là Louis buông mũ giáp đầu hàng, xụi lơ trong lòng anh.

Adam ôm cậu vào bồn tắm, khê hôn lên thái dương cậu rồi mình cũng ngồi vào sau. Louis cả người hồng thắm len lén nhìn anh... cái nơi ấy của anh đã cứng rắn như sắt, còn nóng hổi nữa...

Anh để cậu chống tay lên tường, quỳ gối dựa lưng về phía mình. Bên dưới cậu đã một mảnh ướt át khiến đôi mắt tràn đầy dục vọng của anh càng thêm hừng hực lửa. Adam không nói năng gì, nâng đỉnh nhọn của mình một lần dấn vào thật sâu trong cậu...

Louis rên lên, hỗn hển đến run rẩy. Adam dường như không kịp cho cậu thở dốc đã tấn công như vũ bão, từng cú từng cú đều đi vào thật sâu, giống như muốn nhấn chìm cả người anh vào trong cậu. Louis cố gắng ổn định mình, muốn đem lại cho anh càng nhiều khoái cảm nhưng anh thật sự quá hổ báo, chẳng bao lâu đã đem cậu mềm nhũn, cả người thoát lực từ dưới nước ra. Trong lúc mơ màng, cậu dường như nghe anh đùa: " Em cần luyện thể lực thêm đi... quá yếu rồi...", đáy lòng cậu thầm phản bác – "không phải em quá yếu mà vì anh quá điên cuồng...", sau đó chìm vào giấc ngủ say...

—————oOo—————

Chuyến đi của Louis kéo dài trong năm ngày, nhưng năm ngày đó Adam cũng phải đối mặt với đối thủ đột nhiên xuất hiện trên thương trường. Vài năm trước khi ở nước ngoài, anh có thành lập một công ty tài chính nhỏ, chủ yếu để vui chơi, nhưng không ngờ công ty lại phát triển rất tốt, lại có tên tuổi trên thương trường nên đến bây giờ phát triển thần tốc. Nhưng vài ngày trước, anh đột nhiên được bạn báo lại là có một đối thủ đang nhắm vào công ty mình mà hạ thủ, khiến bọn họ rất đau đầu.

Chuyện Adam mở công ty rất ít người biết, chỉ có bố Ray- một người am hiểu về kinh doanh mới được Adam chia sẻ. Anh bắt đầu điều tra nhưng mọi manh mối đến nửa đường đều bị đứt đoạn, giống như là họ cố tình muốn lừa gạt anh vậy. Vì thế công việc của anh trở nên bận rộn hơn, mà thời gian trò chuyện với Louis cũng càng ít lại...

Louis biết anh bận rộn nên mỗi ngày chỉ gọi cho anh có một lần, hỏi thăm tình hình và dặn dò anh ăn uống đúng giờ. Nhớ đến cậu, lòng anh lại đầy ngọt ngào...Adam quyết định gọi lại cho cậu, anh muốn nghe giọng cậu biết bao.

- Adam...

- Em đang làm gì thế? Có nhớ anh không?

Bên đầu kia cười khê:

- Nhớ... lúc nào mà em không nhớ anh! Lúc này anh không bận à?
- Ủ, nghỉ một chút trò chuyện cùng em, chừng nào em về?
- Có lẽ mai sẽ về, dự thảo kết thúc sớm hơn dự định!
- Thế thì vui rồi, không phải mắc công em gọi anh mỗi ngày, về nhà tha hồ mà nhìn nhau...
- Anh thật là... anh cũng đừng thức khuya quá đấy!
- Anh biết rồi, em cũng ngủ sớm đi! Chúc em ngủ ngon... yêu em.
- Em... cũng yêu anh! Ngủ ngon...

Adam mỉm cười cúp điện thoại, chắc lúc này trên mặt Louis sẽ nổi lên hai rặng mây hồng, nhìn rất đáng yêu. Adam vừa định đặt chiếc điện thoại xuống đi ra ngoài lấy nước uống thì nó lại reo lên, cứ tưởng Louis gọi nên nhanh chóng bắt máy.

- Alo...
- Adam, xảy ra chuyện rồi! Lô hàng công ty mình thuê người vận tải bị cảnh sát chặn lại kiểm tra, không nỡ lại ra hàng cấm. Cảnh sát đang cho người điều tra, nhưng mọi thông tin đều bất lợi cho chúng ta...
- Không thể nào, lô hàng đó do công ty Jason vận chuyển mà, chúng ta làm ăn với bọn họ bấy lâu nay sao có thể như thế?
- Jason đã mang theo vợ cùng con trai bỏ trốn, tôi cũng chẳng hiểu tại sao lại xảy ra chuyện này, bây giờ phải làm sao?
- Bình tĩnh! Ngày mai tôi sẽ bay chuyến sớm nhất đến Rome, cậu cứ bảo mọi người bình tĩnh...
- Tôi biết rồi!
- À, nhân lúc này điều tra xem ai gần đây liên hệ mờ ám với Jason, có lẽ sẽ biết được người đang đối đầu với chúng ta là ai...
- Tôi biết rồi, cậu nghỉ sớm đi!

Adam âm trầm tắt điện thoại, lần này đối thủ trong tối anh ngoài sáng, đúng là không có đường nào đối phó, nhưng lúc này anh không thể ngã được. Adam thở dài, xuống lầu rót nước uống, sau đó lên phòng chuẩn bị đồ chuẩn bị bay sang Ý sớm. Anh cũng không biết rằng, chuyến đi này sẽ mang đến bao nhiêu sóng gió mà Louis của anh ở nơi đây cũng trải qua không ít đau khổ...

10. Chương 10

Chương 10

CỨ NGỜ ĐÃ THẤY CẦU VỒNG NHƯNG THẬT RA VẪN CHÌM TRONG BÃO TỐ (2)

Khi Louis theo giáo sư trở về từ Florida đã được ba ngày từ khi Adam lên đường sang Ý. Ngày anh đi, Louis chỉ nhận được một cuộc điện thoại bảo cậu đừng lo lắng cho anh, anh sẽ cố gắng giải quyết công việc bên đó rồi về bên cậu. Louis cũng chẳng biết nói gì ngoài chúc anh may mắn, nhưng trong lòng cậu lại không bình tĩnh như vậy. Louis có linh cảm xấu về chuyến đi này của anh, điều đó khiến cậu đứng ngồi không yên.

Hôm nay sau khi kết thúc buổi học sáng, Louis cũng không có tâm trạng đến thư viện nên quyết định về nhà thăm các em và hai bố, nhưng giữa đường thì bị Nick chặn lại.

- Louis, dạo này cậu cứ tránh mặt tôi mãi, bộ tôi đáng ghét lắm à? – Nick băng quơ hời, nhưng thật ra trong lòng hấn lại sôi sục lửa giận.

Hắn không hiểu tại sao Louis đối với hắn cứ xa cách như vậy, ai cũng hiểu được hắn thích cậu và muốn theo đuổi cậu, chỉ có Louis biết mà vẫn cố tránh xa. Hắn biết Louis tại sao lại làm thế, nếu không có người đàn ông kia, chắc hẳn cậu sẽ không có thái độ này với hắn.

- Tôi có việc! – Louis nhú mào trả lời.

Nick cười khẽ, tiến lại sát bên người cậu, nói nhỏ:

- Louis à Louis, cậu tưởng tôi không biết cậu đi đâu sao? Người tình của cậu lúc này không ở đây, cậu gấp cái gì.

- Cậu muốn gì?

- Tôi chẳng muốn gì cả, chỉ muốn thân cận cậu hơn thôi! Mà coi bộ ông anh kim người yêu của cậu không thích như vậy...

Louis nheo mắt lại nhìn người đối diện, trong lòng cảm xúc bất định. Nick biết chuyện của Adam và cậu...

- Tôi không biết cậu đang nói gì, tôi có việc, đi trước đây! – Louis quyết định bỏ đi nhưng bị Nick kéo lại.

- Cậu đừng chối, hôm đó tôi thấy cậu và hắn hôn nhau, chỉ cần tôi thả tin tức này ra ngoài thì tập đoàn Lous sẽ thân bại danh liệt.

- Hừ, cậu uy hiếp tôi? – Louis bỗng tức giận.

- Nào có, chỉ là muốn được bên cạnh cậu với tư cách một người bạn trai thôi! Tôi không chê cậu thì cũng hi vọng cậu biết điều một chút.

Louis nhìn thấy Nick nở nụ cười chiến thắng, bỗng dưng thấy hắn ta đáng ghét chưa từng thấy, mặc dù vậy cậu cũng rất lo lắng cho danh tiếng của gia đình mình. Nhìn vẻ mặt như nắm được tất cả của hắn ta, Louis đành nhịn xuống:

- Cậu lấy gì mà khiến nhà tôi thân bại danh liệt? Chỉ bằng lời nói của cậu?

- Louis à, cậu không ngây thơ như vậy chứ? Tất nhiên là tôi nắm được vài thứ hay ho rồi, cậu về cứ check mail là rõ. Còn Adam của cậu, lúc này chắc cũng không được yên ổn gì đâu...

Đôi mắt Nick ánh qua một tia sắc lạnh khiến Louis rùng mình, trái tim cậu đập bình bịch trong lồng ngực, một điều gì đó khiến cậu sợ hãi đang lan tỏa toàn thân...

- Adam làm sao? – Louis gấp gáp hỏi.

- Chắc lúc này đang ở đâu đó trong cục cảnh sát Ý, vì tội vận chuyển buôn lậu hàng cấm.

Đôi mắt Louis trừng lớn:

- Cậu nói gì?

- Không tin cậu cứ hỏi bố cậu, ông ấy đang tìm cách dàn xếp đó.

Giọng nói Louis bỗng lạnh lẽo:

- Tại sao cậu lại biết những chuyện đó?

- Đó là việc của tôi, chỉ hi vọng cậu hiểu thời thế mà suy nghĩ lại đề nghị lúc này của tôi, đừng khiến gia đình cậu và người cậu yêu rơi vào tuyệt cảnh.

Nick cười khẩy rồi xoay người đi mất, để lại Louis đứng đó với bao nhiêu bão tố vây quanh...

—————oOo—————

Cánh cửa thư phòng bị một lực mạnh mẽ mở ra, Louis thở hồng hộc nhìn hai người đang ông đang vô cùng ngạc nhiên nhìn mình.

- Louis, con sao thế? – Rick lo lắng hỏi.

- Bố, cho con biết, Adam thế nào rồi? Anh ấy làm sao?

Ray thở dài trao đổi ánh mắt với Rick rồi từ tốn nói:

- Louis, con ngồi xuống đi! Vốn là chúng ta không có ý định cho con biết việc này, nhưng có lẽ không giấu được con bao lâu, thôi thì nói vậy.

Louis ngồi xuống chiếc ghế đối diện Rick, lo lắng giục:

- Bố mau nói đi, Adam thế nào?

- Adam đang bị tạm giam tại sở cảnh sát quốc tế thành phố Rome. Hiện tại ta đang tìm người hỏi thăm tình hình và lo liệu mọi chuyện, nhưng vẫn chưa thu được tin tức gì cả, mọi thứ đang bất lợi với chúng ta.

- Sao có thể? Anh ấy không thể nào làm những việc đó...

Rick nhú mày:

- Louis, con biết lý do tại sao nó bị bắt à?

Louis gật đầu, từ tốn kể lại cuộc nói chuyện giữa cậu và Nick cho hai bố nghe, càng nghe mày Ray và Rick nhú càng sâu.

- Nói vậy, tên đó biết mối quan hệ giữa con và Adam?

- Con không biết, dường như hẳn ta rất chắc chắn nếu con không đáp ứng yêu cầu của hắn, hắn sẽ tung ra bằng chứng bất lợi cho con, Adam và nhất là chuyện kinh doanh của hai bố.

- Vậy chuyện của Adam ở Ý có khi là hắn cho người giở trò. Hừ! Dám đụng vào Adam của bố, tên ranh đó chết chắc! – Rick hầm hừ nói.

Ray nhú mày nhìn Rick:

- Em muốn làm gì?

- Làm những việc nên làm! Em phải sang Ý một chuyến, đừng lo cho em cũng đừng tìm em, khi nào trở về em sẽ nói rõ mọi chuyện. Có điều nếu em không lo được, Adam có thể ở tù... nhưng sẽ không lâu, em sẽ tìm mọi cách bảo vệ nó, mọi người đừng lo.

- Rick...

Rick mỉm cười vỗ vai Louis rồi trao cho Ray một nụ hôn đắm đuối, sau đó nhanh chóng ra khỏi nhà...

- Bố... liệu có sao không? – Louis hỏi nhỏ.

Tin bố Rick của con đi, sẽ không có việc gì...

Lúc này Adam đang ở cục cảnh sát quốc tế. Anh đã bị tạm giam hai ngày vì bọn họ không có đủ chứng cứ khởi tố anh, nhưng mọi bằng chứng họ nắm giữ hiện tại cũng đủ khiến anh vào tù. Adam không sợ hãi, những trải nghiệm từ cuộc sống tự lập trước kia khiến anh lúc nào cũng giữ được sự tỉnh táo, nắm được những manh mối giúp bản thân kiên cường, anh chỉ lo Louis sẽ không được tỉnh táo như vậy...

- Này, anh bạn! Làm sao mà bị bắt vào đây thế? – Một người đàn ông râu ria ngồi bên cạnh băng quơ hỏi.

- Tàn trữ, buôn lậu hàng cấm!

- Hắc, không ngờ cậu trẻ vậy mà chơi lớn thế!

Adam chỉ mỉm cười chứ không nói gì, anh biết có người giở trò sau lưng, đại khái cũng biết người đó là ai nhưng lúc này anh hoàn toàn bị trói tay trói chân nên chẳng làm được gì.

- Có muốn ra bên ngoài không? Đại khái sáng mai đàn em của tôi sẽ tới đây bảo lãnh, thấy cậu cũng là người làm việc lớn, có muốn gia nhập bọn tôi không? Đảm bảo cậu giàu sang cả đời!

- Ra được đây rồi tính! – Adam thần nhiên nói.

- Mà nói, cậu đắc tội ai à? Sao bị bắt dễ thế?

- Có lẽ...

- Cậu nói thử xem tôi biết người đó không? Anh đây cũng là dân có tiếng tăm trong giới hắc bạch, biết đâu chừng anh có thể giúp cậu...

Adam lúc này mới chú ý đến người đàn ông, mặc dù hắn ta lúc này lấm bẩn nhưng không thể phủ nhận khí thế bức người của một đại ca lẩn lộn chốn giang hồ.

- Chào, Adam Lous!

- Lous? Ồ! Anh biết cậu đấy! David Grey. – Người đàn ông bắt tay lại Adam.

- Anh biết tôi?

- Chà, cũng không phải biết cậu mà là biết người nhà cậu. Rick là bố cậu đúng không? Hắn ta rời khỏi gia tộc cũng rất lâu rồi, chắc lúc này đang sung sướng lắm!

Adam lại càng ngạc nhiên hơn khi David biết bố Rick của mình.

- Anh biết bố Rick? Quan hệ thế nào? – Adam tò mò.

David chỉ cười không nói, hắn vỗ vai Adam:

- Nếu cậu là con Rick thì tôi sẽ giúp cậu ra khỏi đây, còn những việc khác đừng hỏi! Xem ra hắn ta bảo vệ các cậu rất chặt chẽ, đến quá khứ của mình cũng giấu nhem đi, đã thế tôi cũng không có quyền xen vào.

Adam không hỏi nữa, nếu đối phương đã không muốn nói, có hỏi nữa cũng bằng thừa. Anh lại dựa vào tường, lâu lâu hai người lại thấp giọng trò chuyện với nhau...

—————oOo—————

- Cậu nói, người khiến cậu rơi vào tình cảnh này có họ Ilovasto? Chà, xem ra khó nhằn đấy!

- Anh biết à?

- Cậu không biết đấy thôi, ở nơi này, dòng họ Ilovasto cũng tồn tại lâu đời như dòng họ Cavallone, hai thế lực này đấu với nhau đã rất nhiều năm rồi, đến giờ vẫn chưa phân thắng bại. Tại sao cậu lại đắc tội với họ?

- David nhíu mày.

- Đồ kị mà thôi! – Adam nhớ đến Louis của anh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười dịu dàng. Nick Ilovasto, xem ra hắn ta đã nắm được điểm yếu duy nhất của anh, lần này nếu may mắn thoát ra ngoài, anh hứa sẽ đáp lại đủ vốn, còn lấy thêm lãi từ hắn ta. Ilovasto đáng sợ thì thế nào, bọn họ cũng chẳng thể vì một tên Nick mà chống đối cả thế giới...

- Xem ra cậu đã có quyết định cho riêng mình! Anh đây sẽ cố gắng giúp cậu, nhưng nếu bọn họ nhúng tay vào, anh cũng bó tay.

- Cảm ơn!

- Nếu sau này có duyên, hy vọng chúng ta sẽ hợp tác!

Trong khi bên này Rick đang tìm mọi cách lo liệu thì bên kia Nick cũng dùng sự ảnh hưởng của gia tộc mình, tìm mọi cách hủy diệt Adam. Tầng tầng lớp lớp nguy hiểm bủa vây lấy anh mà Louis ở bên kia đại dương thì ngày đêm lo lắng. Bảo tố ngày một to mà sức người liệu có chống chọi được?

11. Chương 11

VÌ ANH, EM CÓ THỂ ĐỔI ĐẦU VỚI CẢ THẾ GIỚI

Bố Rick đi đã năm ngày nhưng vẫn chưa có tin tức gì, Louis càng lúc càng nôn nóng. Cậu luôn nghĩ đến những điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với Adam mà tinh thần mỗi ngày thêm hoảng hốt. Có khi cả ngày ngồi thừ người ra, đến lúc giật mình đã trôi qua hơn nửa ngày, có khi quên ăn lại có khi mất ngủ. Tình trạng này nếu tiếp tục kéo dài thì không nghi ngờ gì Louis là bác sĩ đầu tiên trong lịch sử bị suy nhược cơ thể lẫn tinh thần mà chết.

Sáng nay Louis nhận được điện thoại của giáo sư bảo cậu vào trường có việc gấp nên Louis cũng dẹp lo lắng của mình qua một bên mà lái xe đến trường. Vừa xuất hiện trong sân trường đã lâm vào một bầu không khí rất kỳ lạ khiến cậu nhúm mày, dè dặt hướng văn phòng giáo sư đi đến...

Louis gõ cửa, một giọng nói hiền từ xen lẫn sốt ruột vang lên.

- Mời vào!

Louis đẩy cửa bước vào:

- Giáo sư, thầy tìm con?

- Louis ơi là Louis, con đất tội với ai mà để người ta đến trường bêu xấu thế này? – GS. Smith thở dài kéo cậu vào.

- Ý thầy là sao ạ? – Louis có dự cảm xấu.

- Con tự mình xem!

GS đưa cho Louis một xấp ảnh, vừa nhìn cậu đã biết ảnh ghép nhưng trong đó cũng có vài tấm là ảnh thật của cậu và Adam. Đa số ảnh là thỏa thân, đang làm những hành vi mờ ám. Louis nhúm mày:

- Làm sao thầy có?

- Bên ngoài trường dán đầy cả ra, đây chỉ là một số thầy thu được. Louis, con là học trò cưng của thầy, có thật là con có quan hệ bất chính với anh trai mình không?

Louis cứng người khi nghe ông hỏi vậy, chuyện giữa cậu và Adam chỉ có người thân trong gia đình biết, lúc này đến mọi người cũng biết tức có người cố ý phá hoại, cậu không cần nghĩ cũng biết là ai.

Louis không muốn che giấu nữa nên gật đầu:

- Đúng vậy, con và anh trai đang yêu nhau, nhưng chúng con không có quan hệ huyết thống!

- Haiz, nhưng ai sẽ hiểu cho con đây? Về mặt pháp lý, bọn con là anh em không thể chối cãi. Mọi người sẽ chỉ nhìn vào bề mặt mà phán xét chứ sẽ không ai đi tìm hiểu nguồn gốc huyết thống của con...

- Con biết, xin lỗi thầy...

- Haiz... con định giải quyết chuyện này thế nào?

- Con không định giải quyết chuyện này, vì dù sao đó cũng là sự thật. Còn việc nhà trường có quyết định thế nào thì con cũng tuân thủ chấp hành.

- Louis...haiz, sao con lại cố chấp như vậy?

Louis không nói gì cả...

- Được rồi, thầy sẽ cố gắng thuyết phục hội đồng xem sao! Con về nhà chờ tin của thầy...

- Cảm ơn thầy!

Louis chào ông rồi ra về, trong lòng lại nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Nick muốn phá hoại thanh danh cậu, cậu không chấp, lúc này chẳng có gì quan trọng hơn sự an toàn của Adam. Đúng lúc này điện thoại đổ chuông, Louis nhúm mày bắt máy.

- “Louis, cảm giác được người người chú ý thế nào? Có dễ chịu không?”

- Cậu muốn gì?

- “Tôi nói rồi, tôi chỉ muốn cậu!”

- Cậu nằm mơ đi!

- “Hắc... cậu không mạnh miệng được lâu đâu! Tôi báo cho cậu một tin vui, lúc này Adam của cậu đang chờ bị khởi tố, nếu án được lập, nhẹ thì chung thân còn nặng thì vĩnh biệt cuộc đời. Chỉ cần tôi khơi tí lửa là tiêu đời, cậu mau mau quyết định đi, kiên nhẫn của tôi không còn nhiều đâu!”.

Nick nói xong cúp máy. Louis thần thờ hồi lâu mới bấm số gọi cho bố Rick.

- “Louis, sao con gọi cho bố?”
- Bố, tình hình sao rồi ạ?
- “Louis à, con yên tâm đi, bố làm việc tất nhiên rất tốt... ha ha”
- Đừng giấu con, tệ đến mức nào?
- “Có thể Adam sẽ phải vào tù...”
- Con biết rồi, tạm biệt bố!
- “Louis, con muốn làm gì... Louis...”

Louis dập máy, chăm chú nhìn chiếc điện thoại hồi lâu. Adam dính vào rắc rối này tất cả là vì yêu cậu, cậu phải kết thúc chuyện này, kết thúc đồ kị mà Nick gây ra cho anh...

- Adam...chờ em...

—————oOo—————

Một ngày sau đó, Louis chỉ nhốt mình ở nhà, khi thì dọn dẹp, khi thì giặt giũ... Nơi này là mái ấm của anh và cậu vun đắp, cậu muốn nó phải thật hoàn hảo khi anh trở về.

Đem từng chiếc sơ mi Adam thích mặc ra là trắng, cậu yêu thương treo từng chiếc trở lại tủ. Sau đó vào bếp pha cho mình một tách Mocha Adam thường uống, ra ban công thư giãn...

Louis nắn nét từng nét chữ viết một phong thư cho anh:

” Adam, tình yêu duy nhất của cuộc đời em!

Khi anh trở về có lẽ em đã đi theo đoàn bác sĩ tình nguyện bay vòng quanh thế giới chữa bệnh miễn phí. Có thể rất lâu mới về... cho nên anh phải biết chăm sóc mình, đừng nhớ em vì sẽ không chịu nổi...”

Louis viết rất nhiều, giống như gởi gắm hết tất cả yêu thương mà mình có thể cho anh vào bức thư đó, cậu biết bức thư này khi anh nhận được sẽ giữ gìn thật kỹ và ngày ngày mang ra đọc lại, giống như tình yêu của anh dành cho cậu, da diết mà dịu dàng biết bao.

Đọc lại một lần nữa, Louis rất muốn viết câu “Chờ em về...” nhưng lại không nỡ. Chờ đợi một người chẳng biết bao giờ quay về rất đau khổ, nên cứ đặt một dấu chấm nơi đó thế thôi. Louis đem thư đặt trong thư phòng rồi ra ngoài khóa cửa lại.

Làm xong đâu vào đấy, Louis đón xe đến nơi đã hẹn với Nick:

- Louis, tôi đợi cậu thật lâu! – Nick nở nụ cười thắng lợi.
- Lúc này nhìn nụ cười trên gương mặt hắc, Louis chỉ thấy ghê tởm.
- Tôi đã đồng ý với cậu, hi vọng cậu sẽ không thất hứa!
- Tôi chưa bao giờ thất hứa, nhưng Adam có lẽ vẫn bị giam 6 tháng, có điều như thế là nhẹ nhất rồi!

Louis không nói gì, cậu đang chờ tin của bố Rick:

- Cậu cứ yên tâm, một lát bố cậu sẽ gọi ngay thôi! Muốn uống gì không, café ở đây ngon lắm!

Đúng lúc điện thoại Louis vang lên:

- Bố...
- “Louis, Adam phải chịu 6 tháng tù, nên nó bảo bố nói với con giữ gìn sức khỏe, đợi nó trở về...”
- Vâng ạ! Nói với anh ấy... bảo trọng!
- “Bố sẽ chăm sóc nó, con cứ yên tâm học hành!”
- Vâng, tạm biệt bố!

Louis cúp điện thoại, nhìn Nick đang cười đắc ý.

- Nói đi, cậu muốn tôi làm gì?

- Tôi sẽ về Ý vào tối nay, cậu sẽ đi cùng tôi và đôi ra sẽ có những tháng ngày hạnh phúc. Adam của cậu sẽ chẳng tìm được cậu ở nơi đó đâu dù bây giờ hắn ta đang ở đây!

Louis sụp mắt, chỉ thốt một chữ:

- Được!

Nick sẽ không ngờ Louis chọn cách quyết liệt nhất để chống lại hắn và càng khiến Adam hận hắn gấp trăm triệu lần, thà chọn địa ngục cũng muốn hắn chết không được tử tế...

12. Chương 12

Chương 12

EM CÓ THỂ VÌ ANH MÀ LÀM TẤT CẢ

6 tháng nói mau không mau, nói lâu không lâu... nhưng dường như đối với tất cả mọi người trong nhà Lous đều là dài vô tận. Không khí trong gia đình Lous mỗi ngày một nặng nề hơn, vì chuyện Adam bị giam bên Ý lại thêm một chuyện khác phát sinh – Lous không rõ tung tích. Raymond Lous dường như đã lật tung cả nước Mi vẫn không tìm được tung tích đứa con trai dịu dàng nhất nhà mình, ông vô cùng lo lắng nhưng lại không dám báo với người bạn đời đang trực chiến bên kia nước Ý, ông không dám nghĩ nếu Adam mà biết được việc này sẽ trở nên thế nào...

Lại một ngày được thám tử báo cáo chẳng tìm được gì, Ray mệt mỏi ngồi tựa ra sofa, Fie và Mad dẫn theo bé Rei buồn bã ngồi bên cạnh...

- Vẫn chưa tìm được Louis hả bố?

- Ủ! Nhưng bố sẽ cố gắng, các con đừng lo.. – Ông nở một nụ cười trấn an dành cho tụi nhỏ. Mấy hôm nay cả nhà dường như vắng đi tiếng cười của Rei. – Rei, lại đây với bố nào!

Thằng nhóc xinh đẹp nay đã lớn hơn chạy ủa vào lòng bố, đôi mắt xanh xinh đẹp đượm buồn nhìn Ray:

- Bố, con nhớ Louis!

- Ủ, bố cũng nhớ nó!

Fie cùng Mad nhìn nhau, sau đó ấp úng nói:

- Bố, thật ra con và Mad có đến trường anh hỏi thăm vài thứ...

Ray nhướng mày:

- Con nói tiếp đi!

- Bố biết Nick Ilovasto chứ? Con nghe giáo sư anh Louis bảo, hắn ta cũng biến mất, dạo này không thấy ở trường. Mà hắn ta đối với Louis có ý xấu, con nghĩ việc anh hai không thấy đâu liên quan đến hắn! – Fie nói.

- Đúng vậy! – Mad phụ họa theo.

- Ủm... bố sẽ điều tra việc này! Hai đứa giỏi đấy!

Fie và Mad bật cười, điều tụi nó lo nhất vẫn là mau chóng tìm được Louis và giấu nhem chuyện này với Adam, anh cả mà biết được thì kinh khủng lắm!

—————oOo—————

Trong một căn biệt thự cạnh bãi biển ở nước Ý xa xôi, Louis đang đứng đưa mắt nhìn ra mặt biển xanh xa tít tắp. Cậu và Adam đang đứng dưới cùng một bầu trời, cảm giác này làm Louis dễ chịu hẳn.

Cậu đã ở nơi này được hai tháng, trong hai tháng này, Nick dùng mọi cách để lấy lòng cậu, nuông chiều cậu nhưng mọi thứ của hắn đều khiến Louis ghê tởm. Không phải hắn không nghĩ đến việc ép buộc cậu, nhưng những lúc như thế Louis lại chọn cách tuyệt thực, không ăn không uống chống đối lại, khiến hắn dù nôn nóng nhưng cũng không có cách nào. Chỉ mới hai tháng mà Louis đã gần như gầy trơ xương, gương mặt trắng trẻo giờ lại nhợt nhạt như người sắp chết...

Nick thật ra không dám làm mạnh tay với cậu, dòng họ Lous dù sao cũng có tiếng tăm trên thế giới, nếu thông tin Louis theo hắn mà có mệnh hệ gì được truyền ra, cho dù là gia tộc Ilovasto ngang hàng với Cavallone ở Ý cũng không ai dám đảm bảo cho sự an toàn của hắn, huống chi Louis lại là con cưng của Rick Cassie. Nick dù sao cũng chỉ là một đứa cháu họ ngoại của người đứng đầu Ilovasto, hi sinh hắn cũng chẳng ảnh hưởng đến đại cục, cho nên Nick mặc dù kêu gọi nhưng cũng luôn chừa đường lui cho mình.

Lúc này Nick đang rất bức mình vì mọi cách hắn sử dụng với Louis đều không hiệu quả, mỗi ngày nhìn cậu thờ ơ, lạnh nhạt với hắn, trong lòng Nick rất khó chịu. Tại sao hắn làm đủ mọi cách cũng không dời được sự chú ý của cậu từ một người đàn ông khác, huống chi lúc này tên kia đang bị nhốt ở trong tù, không gặp mặt được lại chẳng thể quan tâm đến cậu. Buồn bức càng nhiều hắn lại càng muốn hành hạ cậu, hắn muốn cậu phải nhớ kỹ vị trí của mình là ở đâu...

Louis đang ngồi trên ghế dựa gần cửa sổ, nghe tiếng động ngoài cửa, trong lòng cậu thở dài. Nick lại muốn làm gì nữa đây, cậu đã sắp đến bờ vực sụp đổ, cả cơ thể dường như chẳng còn một chút sức lực nào... Chẳng biết lúc này Adam thế nào, có nhớ đến cậu không, cậu rất nhớ anh ấy, nhớ đến nỗi muốn bật khóc lên nhưng chẳng được, cậu không muốn thể hiện mặt yếu đuối của mình ra cho Nick xem...

- Louis, nghe bảo cậu lại không ăn cơm? - Nick buồn bức hỏi.

Louis chẳng buồn trả lời, đôi mắt vẫn nhìn xa xăm ra mặt biển rộng. Chiều đã buông màn, sắp sửa đón chờ màn đêm xuống, giống như lòng Louis lúc này, chẳng biết đến bao giờ mới có thể gặp lại người kia...

- Louis, sức chịu đựng của tôi có giới hạn, đừng để tôi phải làm những việc khiến cậu hận tôi! Adam của cậu lúc này không bảo vệ được cậu, chỉ có tôi bên cạnh cậu, cậu đã bao giờ nghĩ đến tôi hay chưa?

Louis cười khẽ.

- Cậu cười gì?

- Người đem tôi đến đây là cậu! Nhưng xin hãy nhớ kỹ một điều, trái tim tôi vĩnh viễn cũng chỉ thuộc về một người, cậu đừng mơ tưởng nữa!

- Hừ! Để tôi xem cậu cứng đầu được tới bao giờ!

—————oOo—————

Cuộc sống trong nhà giam của Adam có thể nói là vô cùng nhàn nhã, nếu không phải anh bị hạn chế ra vào thì cuộc sống chẳng khác gì ngày thường. Chỉ là quãng thời gian cứ như dài vô tận vì thiếu vắng Louis, anh nhớ Louis, nhớ vô cùng vô tận. Nếu không phải bố nói cậu đã đi thực tập theo đoàn nghiên cứu sinh của trường, anh thật hận không thể bắt bố ép cậu sang đây cho anh ngắm một chút.

Đối với Á, quãng thời gian này dường như hé mở rất nhiều bí mật mà anh chưa từng được biết về Ilovasto, về Cavallone và về bố Rick – người bố tưởng chừng rất đối xử xa kia. Adam chưa từng nghĩ rằng bố Rick của mình lại có dây mơ rễ má sâu xa với dòng họ mafia đến vậy, ông có thể đã có tất cả mọi thứ mà ông muốn nhưng ông lại chọn rời đi, ông tìm cho mình một người bạn đời giản dị và một cuộc sống bình thường, ở thì cũng giàu sang cùng với một đám con chẳng có một tí ti quan hệ huyết thống. Nghĩ đến bố, Adam lại càng kính trọng ông hơn, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ không hạn chế những hành động ngông cuồng của ông, ông mà biết lại chẳng bay lên tận trời à? Anh không có ngu để lộ sơ hở đâu.

Lúc này Rick đang vô cùng buồn rầu mà ngồi trong đại sảnh gia tộc Cavallone, phồng má trợn mắt với người đứng đầu gia tộc hiện tại đang ngồi phía đối diện, khiến đối phương có khổ mà không dám nói.

- Anh họ, anh đừng nhìn em như thế! Có gì anh cứ sai bảo đi, nơi này cũng là nhà của anh mà!

- Hừ, chuyện đó xưa rồi! Anh đây đã rời khỏi gia tộc lâu rồi, có liên quan gì nữa đâu!

- Nhưng không thể phủ nhận mẹ anh là người của gia tộc!
- Không nói chuyện đó nữa! Chú phái người đi tìm Louis cho anh, anh không tìm được nó! Nó mất tích đã hơn một tháng rồi, lúc này còn giấu Adam được nhưng nhờ nó mà biết chắc chắn sẽ phát điên.
- Ricky, anh bình tĩnh chút đi! Thật ra em đã sai người đi dò la rồi, đã nắm được chút thông tin nhưng vẫn chưa hành động được.
- Nó đang ở ý đúng không?
- Đúng vậy, còn đang ở trong tay cháu trai của lão Udy nữa! Anh cũng biết mâu thuẫn giữa chúng ta và bên đó rồi đó, nếu em mạnh tay thì sẽ kéo theo rất nhiều hệ lụy, cho nên việc này cần nghĩ đối sách.

Rick thở dài gật đầu:

- Xin lỗi, là anh quá nóng vội!
- Em hiểu mà! Nhưng em rất thắc mắc tại sao con cả của anh và con thứ hai lại yêu nhau thế?
- Chắc, còn không phải anh đây là một người bố quá tốt nên mới khiến chúng nó yêu nhau!

Danio mắt trắng dã nhìn trời, hẳn biết rõ tính cách trên trời của ông anh mình nên nghe câu đó xong đã hiểu thực hư thế nào.

- Dù sao thì anh đừng quá lo lắng, em nghĩ bọn chúng không làm gì nó đâu, ai không biết nó là con trai anh!

Rick không nói gì, trong lòng chỉ thầm hy vọng những gì Danio nói là đúng...

—————oOo—————

Cánh cửa rầm một tiếng bật ra, Nick nồng nặc mùi rượu xông vào phòng khiến Louis nhú mày. Giờ này cơ thể cậu đã đủ mệt mỏi, chẳng còn hơi sức đâu mà đối phó hẳn ta.

Nick đang say nhưng trong lòng lại vô cùng tỉnh táo. Hôm nay hẳn bị lão Udy triệu tập, cảnh cáo về hành vi ngông cuồng của mình. Hừ! Hẳn chẳng làm gì sai cả, hẳn chỉ muốn Louis thuộc về hẳn thôi. Bị lão cảm rầm cả một buổi chiều đã đủ phiền, lúc này Louis lại ném cho hẳn một ánh mắt khó coi như thế nữa, bao nhiêu giận dữ cứ thế trào ra.

Louis thấy Nick im lặng không nói gì, đang muốn tránh đi thì bị hẳn kéo lại.

- Nói đi! Tôi phải làm gì cậu mới vừa lòng đây?
- Cậu buông ra, tôi không muốn nói chuyện với người say!
- Tôi không say! Hừ, lão tử đời này chưa từng vì ai mà ảm ức đến vậy!

Louis không lên tiếng.

- Cậu nhìn tôi! Tôi con mẹ nó thích cậu có gì sai? Tôi có gì không bằng Adam chứ? Cậu đã bao giờ thử nhìn tôi bằng ánh mắt không chán ghét như vậy chưa?
- Có trách thì trách cái cách cậu làm đi, cậu khiến cho tôi mỗi ngày chỉ càng thêm ghét cậu! Với lại, cả tuổi thơ tôi mỗi ngày đều gắn liền với Adam, kể từ khi biết chuyện tôi đã bên cạnh anh ấy, anh ấy đã trở thành một phần của cuộc đời tôi, là người nuôi tôi lớn... cho nên dù cậu có làm gì cũng vĩnh viễn không thay thế được anh ấy trong trái tim tôi. Cậu sớm bỏ cuộc đi!
- Câm miệng!! Tôi không cần biết, hôm nay tôi nhất định khiến cậu trở thành của tôi, tôi muốn xem khi Adam biết được người hẳn yêu bị người khác xâm phạm, hẳn sẽ đau đớn thế nào... hừ...

Nick túm Louis ném lên giường.

- Cậu muốn làm gì?
- Hừ! Làm chuyện nên làm từ sớm! – Nick nhanh tay nhanh chân xé bỏ quần áo Louis, mặc cậu giãy dụa thế nào cũng không thoát được sức mạnh của hẳn.

Louis giãy dụa nhưng hoàn toàn vô ích, Nick đè lên người cậu, thô lỗ hôn cắn khắp nơi khiến Louis vừa sợ hãi vừa đau đớn. Xem ra cậu không thể chờ đến lúc Nick từ bỏ mà trở về bên Adam rồi...

Nick thấy Louis không giãy dụa nữa thì buông lỏng tay, thả tự do cho đôi tay cậu, chuyên tâm hôn lên cơ thể mềm mại mà hắn mơ ước đã lâu, đi dần xuống dưới... Vì hắn đang say rượu và đang đắm chìm nên không hay biết Louis đã lặng lẽ lấy con dao gọt trái cây trên tủ đầu giường, lặng lẽ cắt thật sâu vào da thịt, máu đỏ thẫm từ từ thấm ướt một mảng vải trắng, càng lúc càng rục rở, xinh đẹp như những cánh hoa...

Louis mỉm cười khép mắt: " Adam à, em xin lỗi... Hắn ta chỉ có được thân xác em, còn tâm hồn này, con tim này sẽ mãi mãi thuộc về anh... không bao giờ thay đổi..." . Một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt Louis, lăn dài lăn dài và mất hút trong làn tóc trắng, mặn đắng mà xót xa...

Mùi máu gay mũi khiến Nick tỉnh táo hẳn, hắn ngừng đầu nhìn lên người bên trên, thân thể như lọt vào hầm băng...

- Không... không được! Louis, tại sao lại như vậy...

Hắn hoảng sợ hét lên:

- Người đâu! Mau gọi cấp cứu...

Bọn thuộc hạ nghe tiếng hét của hắn chạy vào, cũng sững sờ trước cảnh tượng bên trong...

Bên trong nhà giam, Adam bỗng đánh rơi chiếc cốc, nước trong đó văng ướt một mảnh. Nhìn đám thủy tinh vỡ bên dưới, trái tim anh bỗng bất an vô cùng...

13. Chương 13

Chương 13

HY SINH VÀ TRẢ GIÁ

Louis được đưa vào phòng cấp cứu trong tình trạng hấp hối, cậu nằm trên băng ca, đôi mắt nhắm nghiền, làn da gần như trong suốt vì mất máu. Cậu cứ như một thiên thần đang say ngủ nếu như vị trí trái tim không có một con dao sắc bén cắm vào.

Nick thần thờ bị giữ lại bên ngoài phòng cấp cứu, đầu óc hắn trống rỗng chẳng thể suy nghĩ được gì ngoài hình ảnh Louis đầm máu nằm bất động trên giường. Hắn chưa từng nghĩ đến kết quả này, không tin Louis có thể tàn nhẫn với bản thân đến vậy, cậu thà chết cũng không khuất phục hắn. Lúc này hắn chợt nhận ra, Louis mãi mãi sẽ không thuộc về hắn dù hắn có giam giữ cậu cả cuộc đời...

Đền cấp cứu sáng suốt đêm mà Louis thì đang đấu tranh với cái chết...

Adam giật mình giữa đêm, cả người mồ hôi như tắm. Tâm hồn anh thấp thỏm không yên từ chiều, bây giờ lại còn gặp ác mộng. Anh thấy Louis nhắm nghiền mắt nằm trong vũng máu, dù anh có gọi thế nào cậu cũng không tỉnh dậy, và cứ thế chìm dần chìm dần, anh gơ tay kéo nhưng không nắm được cậu...

Adam nhìn ra cửa sổ nhà giam, anh chưa bao giờ mong trời mau sáng đến vậy...

—————oOo—————

Danio nhíu mày nhìn mặt báo trong tay, nếu Rick đọc được thì sẽ ra sao? Sara thấy hắn như thế thì tò mò hỏi:

-Sao thế?

-Louis nguy hiểm tính mạng, sống chết chưa rõ!

Sara sững sờ:

-Sao lại thế?

-Anh không biết! Tên nhóc kia đưa nó tới bệnh viện bị người của anh bắt gặp, hiện tại vẫn chưa rõ tình hình!

-Đừng cho Rick biết vội! Tranh thủ bệnh viện lơ là, mau cướp người về!

-Ừ, anh cũng nghĩ như em!

Ngày hôm sau Rick vẫn không hay biết gì mà đến thăm Adam, nhìn cặp mắt thâm quầng của anh, hần chột lo lắng:

-Con sao thế, không ngủ được?

-Louis có liên lạc với bố không? Em ấy đi đã hơn một tháng mà sao vẫn chưa có tin tức gì? Cả nhà có chuyện giấu con phải không?

Rick chột dạ chối biến:

-Nào có! Nó có gọi điện về một hai lần, chắc dạo này quá bận nên không gọi nữa, chúng ta cũng không muốn làm phiền nó...

-Thật không? – Adam bình tĩnh hỏi.

-Đúng vậy!

Adam cười nhẹ nói với Rick:

-Bố biết không, khi bố nói dối sẽ vô thức sờ mặt đồng hồ trên tay, ánh mắt lại né tránh người đối diện, bố nói làm sao con tin được bố đây?

-Bố...

-Bố nói thật cho con biết đi, đừng giấu con nữa, con lớn lên trong bàn tay “tàn phá” của bố, nào còn không hiểu bố thế nào! Louis giờ sao rồi?

Rick thở dài vò mái tóc dài của mình, lo lắng nhìn vẻ bình tĩnh trước giông bão của Adam.

-Con phải bình tĩnh...

-Con đang chờ bố nói đây!

-Louis nó mất tích gần hai tháng rồi...

-Mất tích? – giọng Adam trầm xuống – Người đang sống sờ sờ sao lại mất tích được?

-Thật ra là tự nó trốn đi, mọi người đã tìm khắp nơi vẫn không bắt được dấu vết của nó! Nó có để lại một bức thư trong phòng con, Ray đã gửi ngay cho ta khi tìm được.

-Bức thư viết gì?

Rick lấy điện thoại ra đưa cho Adam xem nội dung bức thư mà Louis gởi cho anh. Adam chăm chú đọc, sau đó im lặng thật lâu khiến Rick cũng sốt ruột theo. Một lúc sau anh mới mở miệng:

-Bố mau tìm cách cho con ra khỏi đây!

-Bố vẫn đang lo liệu, nếu con thể hiện tốt, hai tháng nữa sẽ được ra ngoài!

-Con biết rồi!

Cuộc trò chuyện cứ thế kết thúc trong sự trầm mặc của Adam. Thật ra trong lòng anh rất khó chịu, anh biết rõ vì sao cậu lại viết bức thư đó, cũng biết cậu đang làm gì nhưng anh cảm thấy cậu không cần thiết vì anh mà làm đến vậy. Anh biết rõ ai đứng sau vụ này, dù cậu có theo hần ta hay không thì anh cũng không tránh được việc đấu với hần một phen. Louis làm vậy chỉ khiến anh thêm lo lắng cho cậu.

Anh không biết Louis mang tâm tình gì để viết bức thư này, nhưng anh cảm nhận được sự bất lực nơi cậu, sự nhớ nhung da diết cùng không muốn rời xa. Louis của anh hiện đang thế nào? Mấy tháng không gặp, không nghe cậu nói, anh thật sự nhớ cậu biết bao. Adam thật muốn phá tan bức tường này mà đi tìm cậu, nói cho cậu biết anh nhớ cậu, cho cậu biết anh không cần cậu vì anh mà làm bất cứ điều gì cả, anh có thể bảo vệ cậu cũng có khả năng bảo vệ chính mình.

Nghĩ tới Nick, Adam cảm thấy bản thân quá yếu ớt mới để hấn đắc ý như vậy. Anh cần cường đại hơn nữa, bây giờ anh chẳng có gì ngoài tiền, mà tiền thì không đầu lại các thế lực hắc đạo như Ilovastor, cho nên anh cần làm một thứ nữa... Ý định đã quyết nên Adam sẽ không đắn đo mà thực hiện, chỉ cần ra khỏi đây và tên Nick kia sẽ phải trả giá. Adam không biết rằng khi anh tìm được Louis sẽ là tình cảnh gì...

—————oOo—————

-“Louis... tỉnh lại...đừng đi...đừng rời bỏ anh... Louis...”

-“Ai đó? Ai đang gọi mình?”

-“Louis...”

Louis nằm trên giường bệnh trắng toát, đôi mắt nhắm nghiền, bàn tay hết co rồi duỗi. Tình trạng này đã kéo dài hơn một tuần mà cậu vẫn chưa có ý tỉnh lại. Trong thời gian Louis nằm viện, Danio đã cứu rất nhiều nhân lực đến cướp người nhưng đều thất bại, bên phía Ilovastor cũng nhận ra điều đó nên rất nhanh đem người đi giấu, mở ra cuộc đối đầu chưa từng có giữa lịch sử hai gia tộc. Danio cũng không giấu được Rick việc Louis bị thương khiến Rick gần như điên cuồng tàn sát một phần ba các cứ điểm, câu lạc bộ của gia tộc Ilovastor trong thành phố, đến khi cảnh sát can thiệp mới tạm dừng.

Louis được đem đến một cứ điểm khác của gia tộc Ilovastor ở thành phố khác, cơ thể cậu hồi phục dần nhưng vẫn không tỉnh lại khiến Nick vừa lo vừa sợ.

Mọi việc vẫn đi vào bế tắc, chiến tranh vẫn gay gắt giữa hai bên. Adam ở nhà giam phần đầu rèn luyện thân thể, hàng ngày theo David và đàn em của hấn luyện tập kỹ năng chiến đấu phản xạ, một khi đã chọn con đường này, Adam sẽ bước đi rất kiên định. Louis đấu tranh trong tiềm thức giữa tỉnh lại và ngủ luôn, những lúc dường như cậu sắp buông xuôi lại bị giọng nói của ai đó kéo về, cậu đã cố đuổi nhưng vẫn không nhận rõ, chỉ biết nó rất thân thuộc.

Ai cũng không ngờ được rằng, một Louis thánh thiện dịu dàng, cứ mất đi dưới tầm mắt bọn họ tận hai năm và sau đó xuất hiện như một phép màu nhưng lại khiến tim bọn họ rỉ máu.

—————oOo—————

Vào một ngày đẹp trời, trong căn biệt thự xinh đẹp trên núi Gorden, Nick than ngắn thở dài nhìn người trên giường. Louis đã ngủ hơn một năm mà chưa chịu dậy, trong một năm này, người của gia tộc hấn cũng khổ không kể xiết bởi sự oanh tạc của Cavallone, rất nhiều người phẫn nộ việc giữ cậu lại, hấn cũng có ý định buông tha nhưng lão Udy thì không cho là vậy. Lão muốn giữ Louis làm con tin để trao đổi điều kiện với nhà Cavallone một khi cậu tỉnh lại.

Louis nằm trên giường, thời gian hôn mê không làm cậu mất đi vẻ đẹp vốn có mà khiến chúng càng tinh tế hơn, làn da cậu vốn trắng nay lại gần như trong suốt, chỉ là cậu rất gầy, gầy đến chỉ còn da bọc xương khiến Nick cũng rất đau lòng.

Người trên giường ngo nguậy, “ưm” một tiếng rồi mở mắt. Đôi mắt xanh từ từ lấy lại tiêu cự và bắt gặp ngay vẻ mặt mừng như điên của người ngồi bên cạnh.

-Louis, cậu tỉnh rồi! Ha ha... tỉnh rồi, gọi bác sĩ! Người đâu, mau gọi bác sĩ!

Mọi quá trình kiểm tra diễn ra nhanh chóng, Louis nâng mắt nhìn cả đám người lũ lượt kéo vào lại lũ lượt kéo ra, chẳng lên tiếng, đến khi chỉ còn lại mỗi Nick, cậu mới lạnh nhạt hỏi:

-Cậu là ai? Đây là đâu?

Nụ cười trên môi Nick cứng lại tấp lự. Hấn hoảng hốt nhìn Louis, gấp gáp hỏi:

-Cậu không nhớ tôi sao? Tôi là Nick Ilovastor.

-Tại sao tôi phải nhớ cậu? – Louis lạnh lùng nhìn Nick.

-Cậu thật sự không nhớ à? Thế còn Adam Lous? – Nick chột hỏi.

-Adam Lous? – Louis lập lại, cái tên đó dường như rất quen thuộc nhưng nghĩ mãi mà cậu nhớ chẳng ra.

Thấy cậu không trả lời, Nick ngăn lại:

-Không nhớ ra thì thôi! Hẳn ta là người hại cậu ra nông nỗi này!

-VẬY Ờ? – Louis không cho là đúng nhưng không muốn làm rõ.

-Đúng vậy! Cậu mới tỉnh cần nghỉ ngơi nhiều, mau nằm xuống đi!

-VẬY cậu là ai?

-Tôi? Tôi là... là bạn trai cậu! (Hy: * chọi dép* thằng này láo!)

Louis nhìn Nick chằm chằm khiến hắn chợt dạ, vội tìm cớ chạy ra khỏi phòng. Louis nhìn theo, cười giễu:

-Bạn trai? Kẻ thù? Adam Lous...

Từng suy nghĩ và ký ức vụn vặt lóe qua nhưng Louis không nắm bắt được. Xem ra ở đây chẳng ai đáng tin cả...

Louis tỉnh lại và hồi phục nhanh chóng như phép màu nhưng tính cách cậu dường như thay đổi hẳn thành một người khác khiến Nick vô cùng hoảng hốt. Dường như thân thể cậu là Louis nhưng tâm hồn lại là của một người nào đấy làm hắn vừa yêu vừa sợ. Louis rất ít nói, đa phần thời gian cậu luôn trầm mặc và yên tĩnh đọc sách. Cậu sẽ không cùng hắn tán gẫu, chỉ những khi cần giúp đỡ cậu mới lên tiếng, sau đó lại lạnh nhạt như cũ. Sự xa cách như có như không này của cậu khiến Nick dù muốn tiến tới cũng chỉ có thể dậm chân tại chỗ...

Còn nơi Adam đang ở, lại là một khung cảnh khác...

Adam sau khi ra tù cũng gần như mất tích, chỉ có Rick biết hiện tại anh đang làm gì và đương nhiên, với tư cách là một người bố, Rick cũng chỉ có thể ủng hộ anh dù biết những việc Adam đang làm từng là cuộc sống mà ông trốn chạy.

"đoàng... đoàng... đoàng..." – tiếng súng inh tai nhức óc liên tục được phát ra từ khẩu M017 thế hệ mới từ trên tay một người đàn ông anh tuấn. Phía bên cạnh anh là một người thiếu niên mảnh dẻ với vẻ mặt yêu mị đang chăm chú quan sát tấm bia hình người ở tít cuối đường bắn, khóe miệng nhếch lên vô cùng vui vẻ.

Một lúc sau tiếng súng dừng hẳn, tiếng vỗ tay cùng lúc vang lên.

-Adam, tài bắn súng của anh càng lúc càng tiến bộ thần tốc a...

-Cậu đến đây làm gì? – Adam liếc mắt nhìn tên nhóc tóc vàng hoe bên cạnh.

-Còn không phải tìm anh sao? Lão đại mời mãi anh không tới nên em mới chạy đến đây!

-Eden, tôi không có thời gian!

Adam tháo găng tay và cất súng đi, lạnh nhạt nói với cậu.

-Hừ! Ai chẳng biết anh vì tìm kiếm cái người tên là Louis mà mất ăn mất ngủ, thậm chí bán mạng mà không hề chớp mắt. Cậu ta đáng sao?

-Không nhọc cậu phiền lòng! Tôi có việc, đi trước! – Adam không nhìn Eden tiếp mà cứ thẳng hướng nhà đỗ xe mà đi.

-Adam, anh là tên đáng ghét! – Eden gọi với theo bóng dáng vừa biến mất sau cánh cửa... - Hừ! Ai chả biết ông đây thích anh, đồ máu lạnh!

Adam mở cửa xe ngồi vào, rút trong túi áo ra hộp thuốc lá, từ tốn châm. Thật ra anh biết Eden có tình cảm đặc biệt với mình, cậu ấy rất tốt, cũng rất xinh đẹp. Hồi mới nhập hội, anh gặp không ít khó khăn đều là David và Eden ra tay giúp đỡ, tạo cơ hội cho anh bước lên vị trí hiện tại – Đường chủ thứ hai của Song Long đường, cùng với David xây dựng một thế lực mạnh mẽ thuộc quản lý của gia tộc Cavallone. Anh biết mình mắc nợ bọn họ rất nhiều nhưng chuyện tình cảm không thể ép buộc, chắc chắn đời này anh sẽ phụ Eden, trái tim anh đã không còn bất kì chỗ trống nào dành cho người khác ngoài bóng hình xinh đẹp ấy...

-Louis... em đang ở nơi nào?

14. Chương 14

Chương 14

KHÔNG CÓ ĐIỀU GÌ ĐAU ĐỚN BẰNG VIỆC EM KHÔNG NHẬN RA TÔI

Louis nhìn Nick đang ngồi yên trước mặt, lạnh nhạt thông báo.

-Tôi muốn tham gia triển lãm ở bảo tàng thành Rome!

-Louis, cậu vẫn chưa khỏe hẳn, không thể đi xa như vậy được. Hay là đợi một thời gian nữa đi, được không?

Louis không nói gì mà bỏ về phòng, đóng cửa. Nick cười khổ, Louis dạo gần đây rất khó chiều, cậu khiến hắn không biết làm sao. Thành phố Rome lúc này rất loạn bởi cuộc tàn phá nãy lửa của Ilovastor và Cavallone, hắn cũng rất muốn về nhưng lão Udy không cho phép. Với lại gần đây dưới trướng Cavallone đột nhiên xuất hiện một đường chủ mới chuyên khó dễ hành động của bọn họ, khiến họ ăn không ít khổ. Nick đã từng nghĩ đến rất nhiều khả năng Adam sau khi ra tù sẽ làm gì nhưng hắn sẽ không bao giờ tin tưởng người đang làm mưa làm gió ấy chính là Adam.

Tối hôm đó Louis bỏ ăn, hắn khuyên mãi không được đành thôi. Chẳng biết bên gia tộc có chuyện gì mà lão Udy gọi hắn về gấp như vậy, hắn cứ thế xuất phát trong đêm mà không hay biết Louis đang đứng bên cửa sổ nhìn theo, khóe miệng nâng lên một cách vui vẻ.

Hôm sau khi đang ngồi trò chuyện cùng vài đường chủ thì hắn được thuộc hạ báo tin Louis mất tích. Hắn cười khổ, biết ngay cậu sẽ không ngoan ngoãn mà.

-Cho người lập tức đi tìm! Tìm được người thì đưa về gia tộc luôn!

Lúc này Louis đang nhàn nhã tựa lưng vào ghế xa bus, lắc lư đi đến Rome. Vì đi xe công cộng, lên lên xuống xuống, chuyến này qua chuyến kia nên bọn thuộc hạ của Nick chưa được vài tiếng đã hoàn toàn mất dấu cậu.

Louis cười khê bước ra từ một tolet công cộng, bộ dáng xinh đẹp nay đã biến thành một người đàn ông trung niên vô cùng bình dị không khiến ai chú ý. Cậu lại bắt xe một đường đi đến thành phố xa hoa, trụy lạc kia.

Thời gian giả dối bên cạnh tên kia nên kết thúc rồi, mặc dù cậu vẫn không nhớ mình là ai nhưng cậu biết mình nên đi tìm ai để biết rõ mọi chuyện, hướng chỉ đã quá lâu rồi cậu không thăm thú thế giới bên ngoài rồi.

—————oOo—————

Khu triển lãm đấu giá cổ vật thuộc bảo tàng Napoleon đang được kiểm tra nghiêm ngặt để chuẩn bị cho buổi đấu giá diễn ra vào ngày mai. Adam đứng trong một góc tối nhìn mọi người bận rộn, trên tay điều thuốc vẫn không ngừng cháy. Từ lúc biết Louis mất tích, anh bắt đầu nghiện thuốc, Adam từng tưởng tượng ra nếu Louis biết sẽ xử lí anh thế nào, nhưng tìm kiếm đã hai năm, một sợi tóc cậu anh cũng không tìm thấy, có phải anh quá vô dụng rồi không?

Lúc này một người đến gần, thấp giọng nói:

-Nhị đường chủ, có tin mới!

-Hửm?

-Đại đường chủ vừa gọi tin của tổng bộ qua, nói là ngày mai rất có thể bên kia sẽ cho người qua cướp bảo vật “Dây chuyền nàng tiên cá”, bảo chúng ta cẩn thận đề phòng.

Adam cười lạnh:

-Chưa tìm bọn họ mà bọn họ đã nhin không nổi?

-Bố già cũng nhắc nhở, buổi đấu giá ngày mai rất quan trọng, hy vọng sẽ không có gì sơ suất.

-Tôi biết rồi!

Người vừa đến gật đầu chào rồi đi mất, Adam đứng trầm tư thật lâu mới nhấc chân rời khỏi...

Louis đứng trước cửa bảo tàng, trong lòng đang tính toán làm sao để vào được, nghe đâu chỉ những người có thư mời mới có thể tham gia. Bảo vật lần này gia tộc Cavallone đưa ra không tầm thường, nghe nói “Dây chuyền nàng tiên cá” là cổ vật đã gần ngàn năm, được khảm một viên ruby đỏ vô cùng xinh đẹp, tuy nhiên Louis vẫn thích các loại đồ cổ đi kèm khác như dao giải phẫu thời Louis V...Xem ra phải đến vài nơi hỗn tạp để tìm chút thông tin, như vé đen chẳng hạn.

Louis vừa quay lưng đi thì Adam cũng lái xe ra tới, bọn họ cứ thế lướt qua nhau như chưa từng quen biết...

Louis từ một người mua bán tin tức tìm được một vài nơi bán vé đen. Cậu vui mừng cải trang một chút rồi đi vào. Bên trong rất ồn ào, từ thông tin cậu có được, chủ nhân của tấm vé mời vì bị tai nạn nên không thể đến, bị tên em họ của hắn lấy được nên đem ra ngoài bán lại kiếm chút tiền. Thông tin này khiến rất nhiều người rục rịch.

Louis đến quầy bar, gọi cho mình một cốc brandy, loại rượu này không mạnh lắm. Cậu chờ không lâu lắm thì tên kia xuất hiện, vài người chạy đến tìm hắn thương lượng nhưng có lẽ vì giá quá thấp, không khiến hắn hài lòng. Louis cười khê gọi:

-Anh bạn, có muốn một ly không? Đảm bảo anh sẽ hài lòng!

Nghe ra ẩn ý trong câu nói của Louis, hắn rất vui vẻ lại gần.

-Trông anh có vẻ bực dọc, thế nào?

-Hừ, còn không phải bọn kia quá keo kiệt! Đã muốn mà còn không chịu bỏ tiền!

-Tôi đây cũng rất hứng thú với thứ đó! Nói đi, anh muốn bao nhiêu?

-Yo, trông cậu bình thường thế mà ra tay mạnh dữ. Bao nhiêu thế nào? - Hắn xòe vài ngón tay ra.

-Thành giao! Bây giờ tôi không có tiền mặt, chỉ có vài thỏi vàng, anh muốn tôi đổi chúng ra hay giao dịch luôn?

-Hắc hắc, làm ăn với anh bạn thật thích, giao dịch luôn!

Louis không nói gì mà móc từ túi áo ra một cái túi nhỏ, bên trong nặng ịch. Tên kia kiểm tra thật giả rồi hắc hắc cười đưa tấm thiệp mời cho cậu. Louis thanh toán tiền rượu xong thì lĩnh mất, chẳng may khi ra cửa còn va trúng người. Người đó nhíu mày nhưng không lên tiếng, còn có việc quan trọng hơn cần làm.

Eden xông vào bar, túm ngay tên đang vì vàng mà sáng mắt quăng cho thủ hạ khiến hắn hoảng sợ hét lên.

-Ridan, người cũng to gan lắm rồi!

-Đại ca... tha mạng, em không dám!

Eden chẳng thèm nghe:

-Đem đi, mang về cho Adam xử lí!

—————oOo—————

Trong một căn nhà kho bỏ hoang, Adam đang thoải mái ngồi trên divăng hút thuốc, Eden ngồi bên cạnh nghịch điện thoại, vây quanh họ là một đám người. Ridan bị ép quỳ trước mặt anh, cả người run rẩy.

-Đây là sao?

-Hắn ta bán thiệp mời cho bọn tạp nham bị em bắt được!

-Ồ! Nói đi, bán cho ai rồi?

-Không... không biết... - Hắn sợ hãi nói.

-Hừ, không biết mà dám bán! - Eden lạnh mắt liếc hắn.

-Có nhớ rõ bộ dáng không? - Adam vẫn từ tốn hỏi.

-Nhớ... hắn còn rất trẻ, vì quá tối nên không nhìn rõ mặt nhưng ánh mắt hắn rất đẹp, dáng người cũng rất cao, khoác chiếc áo măng tô màu đen có mũ trùm.

-A! - Eden đột nhiên la lên.

-Sao thế?

-Em đừng tên đó ngay cửa quán, có lẽ nếu hắn đến em sẽ nhận ra!

-Ừm, vậy ngày mai giao việc bắt người cho cậu! Còn tên này, bảo nhà hắn mang tiền chuộc tới, không thì cứ vứt xuống biển cho cá ăn!

Eden cười khê:

-Anh biết không, anh làm việc đều cho người ta hai lựa chọn, như thế là không tốt, cần phải tàn nhẫn hơn!

-Tôi chỉ cần tàn nhẫn với một người!

-Haiz, mặc kệ anh! À, đây là mấy thỏi vàng lấy được từ người tên đó, anh muốn làm gì thì tùy.

Eden thấy cho Adam, anh nhìn cũng không nhìn cứ thế bỏ vào túi rồi chuẩn bị đi về.

-Adam này! - Eden gọi.

Anh quay lại nhìn cậu và ngay lập tức bị cường hôn, Eden mạnh bạo ngấu nghiến môi anh. Anh chỉ lạnh mắt nhìn sau đó dứt khoát đẩy ra, lạnh nhạt nói:

-Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng! - Nói xong bỏ đi.

Eden điên tiết:

-Anh cmn có biết hôn là gì không? Thật sự không muốn suy nghĩ lại sao?

Adam dừng chân nhưng không quay đầu lại.

-Eden, bỏ cuộc đi! Định mệnh cho tôi và cậu mãi mãi là hai đường thẳng song song, đời này tôi chỉ có thể phụ cậu, mà có lẽ kiếp sau hay sau nữa cũng thế... Ngoài Louis ra, đối với tôi ai cũng đều là “tạm bợ”.

—————oOo—————

Ngày hôm sau, buổi đấu giá được khai mạc vô cùng long trọng, Eden nhàm chán liếc mắt nhìn màn hình. Lời cự tuyệt của Adam tối qua đã khiến cậu mất đi hăng hái, anh lúc này cũng không ở đây nên tất nhiên cậu muốn lười biếng.

Louis đã quan sát được vài món thú vị, cậu không nhớ mình học ngành gì nhưng đối với dao kéo lại vô cùng hứng thú. Cậu đang chăm chú nhìn một con dao giải phẫu có vẻ rất cổ, nhìn chăm chú đến nỗi chẳng biết tới ai quanh mình.

Adam nhìn bóng lưng cậu từ đằng xa, có chút quen thuộc mà anh không để ý, thấp giọng nói với người bên cạnh:

-Chú ý người mặc áo khoác đen kia!

-Vâng!

Buổi đấu giá nhanh chóng bắt đầu với những cổ vật từ nhỏ đến lớn, Louis nhìn con dao giải phẫu kia mà ngứa ngáy, tiếc là số tiền cậu mang theo không nhiều đến vậy. Eden nhàn nhã đi dạo quanh phòng đấu giá, bắt gặp bóng dáng kia đang ngồi trong góc, khóe môi cậu nhếch lên một nụ cười thích thú.

-Thật là tốt, ông đây đang cần người phát tiết bực bội đây!

Tiêu điểm của ngày hôm nay là chiếc vòng cổ có tên “Dây chuyền nàng tiên cá”, khi nó được mang ra cả khán phòng như vỡ òa. Các phe cũng bắt đầu bạo động muốn cướp đoạt. Louis cảm thấy tình hình không ổn nên quyết định chuẩn trước, bản thân cậu thân cô thế cô sao đấu lại cả đám người trên tay cầm súng ống lạnh lẽo kia, cậu nhanh chóng mất hút sau ngã rẽ mà không biết Eden cùng vài người của nhà Ilovastor trà trộn vô đều chú ý đến cậu.

Eden mặc kệ tất cả mà đuổi theo Louis, người nhà Ilovastor cũng đuổi theo. Bên kia súng nổ ầm ầm, bên trong này nguy hiểm rình rập. Louis chạy một hơi, thấy không ai chú ý đến mình thì thầm thở phào nhẹ nhõm, đang định tìm cửa ra thì bị chặn đường.

-Đứng lại, không tôi bắn! - Eden cười khê chìa súng về phía Louis đang đội mũ trùm đầu. Louis bình tĩnh nhìn người trước mặt, cậu ta rất trẻ, cũng rất đẹp nhưng là vẻ đẹp nguy hiểm y như khẩu súng cậu ta đang cầm.

-Tại sao chứ?

-Cậu không phải người được mời!

Louis im lặng, bọn họ đã chú ý đến cậu. Phía sau người của Nick đuổi tới, thấy Louis đang bị uy hiếp thì không dám manh động, dù sao gia chủ dặn dò phải bắt sống cậu ta. Eden sắc mặt càng vui vẻ, thì ra đúng là cá to nhà Ilovastor.

-Mau bỏ mũ xuống! - Eden ra lệnh.

Louis túm chặt áo, đang tính toán làm sao để thoát thân. Eden chờ đợi đến phát bực.

-Cậu cho là tôi không dám bắn à? - Eden không chờ nữa mà nhắm súng bắt ngay chiếc mũ trùm trên đầu Louis. Đúng lúc Adam đuổi theo trông thấy, anh hoảng sợ hét lên:

-Eden, dừng tay!

Hai tên thuộc hạ của Nick cũng rút súng ra bắn trả, Adam bất chấp nguy hiểm ôm lấy Louis ngã nhào vào cánh cửa đối diện khiến Eden sững sốt đến quên phản ứng, bị bắn trúng một phát. Cậu ăn đau nhúu mày, núp sau bức tường tức giận:

-Adam, anh cmn điên à?

Người của Cavallone nhanh chóng đuổi tới, xử lý nhanh gọn mọi thứ. Eden bất chấp vết thương vẫn liên tục chảy máu của mình, tức giận đập cửa vào.

-Adam chết tiệt, anh muốn chết cứ nói, ông đây một phát bắn chết anh...

Eden nhanh chóng im bất bởi hai người bên trong. Adam đang gắt gao ôm lấy người kia, vẻ mặt anh không kìm nổi sự mừng rỡ như điên. Eden đang muốn hỏi xảy ra chuyện gì nhưng chỉ một chữ của Adam đã đủ hiểu tất cả.

-Louis...

Nhìn anh xúc động ôm người ta chặt như vậy, Eden không cam lòng liếc người kia. Cậu ta đúng là xinh đẹp nhưng điều đó không có nghĩa cậu không bằng, Eden thật muốn biết ở Louis có cái gì đặc biệt mà khiến Adam sống chết muốn tìm...

Chờ xúc động qua đi, Adam mỉm cười vuốt tóc Louis, gấp gáp hỏi:

-Louis, sao em lại ở đây? Em đã đi đâu vậy?

Louis chăm chú nhìn người đàn ông rắn rỏi trước mặt, có chút cảm giác thân thuộc khó hiểu cùng chút đau đớn khiến cậu bối rối. người này là ai sao lại khiến cậu khó chịu đến vậy...

-Louis?

-Anh... là ai? Chúng ta quen nhau sao? - Louis ngập ngừng.

Bàn tay Adam cứng ngắt giữa không trung. Louis đang nói với anh điều gì? Eden cũng sững sốt không kém, chuyện này là sao?

Adam run rẩy chạm vào cậu, như thể không tin được hỏi lại:

-Em vừa hỏi anh là ai?

-Đúng vậy...

Có thứ gì đó vụn vỡ trong anh, có thứ gì đó tan nát ở đáy lòng. Còn gì đau đớn hơn việc người anh yêu hơn cả mạng sống không nhớ ra anh...

Eden nhìn vẻ hoang mang và đau đớn trong mắt Adam, không đành lòng gọi khẽ:

-Adam... anh bình tĩnh chút đi! Trước cứ đem cậu ấy về tổng bộ, bố của anh đang ở đó, biết đâu sẽ giúp ích được cũng nên...

-À... - Adam nhìn Louis một chút rồi nói: - Eden, cậu giúp tôi mang Louis về, ở đây tôi sẽ giải quyết!

Adam giao phó xong liền biến mất, anh không biết nếu mình ở lại sẽ vỡ vụn đến mức nào... vì anh mà Louis trở nên như thế! Louis nhìn theo anh, sự khó chịu trong lòng ngày một lớn hơn...

Eden nhìn người vẫn ngây ra, cười khổ:

-Đi thôi! Ông đây không muốn trước khi đưa cậu về đã ngổm vì mất máu!

-Anh ta là ai?

-Muốn biết thì tự mà tìm hiểu! Chờ cậu nhớ lại, ông đây sẽ chính thức cướp Adam từ tay cậu, lo mà giữ đi! Hừ...

(Hy: Tiểu tam lên sàn (), cơ mà ta thích tính cách bé này á!)

15. Chương 15

Chương 15

EM KHÔNG SAO LÀ TỐT RỒI

Ánh trăng vàng vạc ngoài cửa sổ, một ít gió se lạnh khiến trời đêm như thêm nhu hòa. Louis đứng sau cửa sổ, hướng mắt nhìn về phía ban công đối diện, nơi đó có một người đang nằm. Anh mặc áo choàng tắm, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, trên tay là một chiếc thuốc đang lập lòe cháy, chiếc bàn bên cạnh là một chai rượu vẫn còn quá nửa cùng một chiếc cốc đã cạn đáy chỉ còn vài viên đá long lanh. Louis đã từng thắc mắc liệu người ấy có ngủ hay không? Đêm nào cậu cũng nhìn sang, vẫn là cái bộ dạng ấy, cố kiên cường nhưng lại khiến người khác đau lòng, và mỗi sáng thức dậy, như một thói quen mới, cậu đều đi đến nơi ban công kia, ngồi vào chiếc ghế anh đã nằm, hít thở hương vị còn lưu lại, nhìn gạc tàn đầy thuốc vẫn còn ẩm... Ủ thì, người ấy đã thức trắng cả đêm...

Ngày ấy được Eden đưa về tổng bộ nhà Cavallone với vẻ mặt không tình nguyện, Louis vẫn vô cùng hoang mang bởi thân thể của mình, thế nhưng đến khi gặp được hai người đàn ông mà cậu gọi là bố, mọi lo lắng đều tan biến. Chính là cảm giác ấy, một thứ chỉ gia đình mới có, một thứ gọi là tình thân!

Khi biết cậu mất trí nhớ, bọn họ thật sự lo lắng nhưng lại càng đau lòng hơn. Tối đó Adam trở về, bọn họ lại cho anh cái nhìn cảm thông và yêu thương, Louis biết - mối quan hệ giữa cậu và anh không đơn giản chỉ chung một họ. Anh nhìn cậu, dường như có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại nuốt tất cả vào trong, cười khổ. Bàn tay đưa lên như muốn chạm vào cậu nhưng lại bất lực chuyển qua đôi vai, nói một cậu thật nhẹ mà cũng đầy chua xót:

-Em không sao là tốt rồi!

Louis cũng cực kì bất lực trước việc mình chẳng nhớ gì, nhưng từ những thói quen hằng ngày, cậu biết mình đã yêu thương gia đình này nhiều như thế nào. Chỉ là mỗi khi nhìn thấy Adam, trái tim cậu lại dội lên những cảm xúc mang tên hoang mang. Anh đã từng rất quan trọng với cậu... vậy tại sao một chút cậu cũng không nhớ?

Louis bị tàn thuốc còn nóng làm giật mình, cậu thở dài đi vào nhà. Nơi này là căn nhà thuộc sở hữu của bố Rick ở Rome, bây giờ trở thành nơi nghỉ chân của nhà Lous. Bố đang ép nước hoa quả trong bếp, bắt gặp Louis nơi cửa thì mỉm cười:

-Con dậy sớm thế?

-Con không ngủ được! Bố Ray đâu rồi ạ?

-Đã về L.A rồi! Các em con dù sao cũng cần người quản thúc, Rei lại đang tuổi lớn nên không thể đi quá lâu!

-Vâng ạ!

-Chờ Adam giải quyết xong việc ở đây, chúng ta cũng về bên đấy!

Louis kéo một chiếc ghế ngồi xuống nhìn Rick bận rộn.

-Adam...đâu rồi ạ?

-Nó ra ngoài rồi! Hình như đi cùng Eden!

-Eden? Là cậu thanh niên có mái tóc vàng?

-Ừ! - Rick lén nhìn cảm xúc trên mặt Louis nhưng lại chẳng nhìn ra điều gì, ông thầm thở dài trong lòng.

-Bố!

-Hửm? Sao thế?

-Có phải lúc trước con và Adam... là người yêu của nhau?

-À...

-Cái cách mọi người nhìn con và anh ấy rất khác biệt! Cộng với sự chán ghét mà Eden dành cho con... con... Rick thở dài:

-Đúng vậy! Các con là anh em, cũng đã yêu nhau.

Louis nhú mày:

-Bố không cảm thấy như thế rất kì quái sao? Anh em sao có thể yêu nhau?

Adam đứng lúc bước vào, nghe xong chợt sững bước. Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của bố, trong lòng anh thật chua xót. Anh và Louis đã từng vì mặc cảm đó mà chia cách bốn năm, bây giờ lại vì nó mà dậm chân tại chỗ, anh bỗng cảm thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết... tình yêu này liệu có còn giữ được không?

Louis nhìn theo bố Rick, thấy Adam đứng lặng im nơi đó bỗng dưng chợt dạ:

-Em...

-Louis, em cứ để bản thân thoải mái là được, đừng vì quá khứ mà ép buộc chính mình. Dù trước kia chúng ta là gì thì em vĩnh viễn là em trai anh... cho nên... - Adam dừng một chút mới gian nan nói hết: - nếu đã không nhớ được thì đừng nhớ!

-Adam... - Rick lên tiếng.

-Em xin lỗi... em...

-Được rồi mà bố! Cho con cái gì ăn đi, đói quá! - Anh tỏ ra không có việc gì mà bình tĩnh ăn xong bữa sáng, sau đó lại ra ngoài.

Rick nhìn theo bằng ánh mắt lo lắng, nhưng lại không muốn nói gì về việc đó nữa. Đó là vấn đề của Adam, ông muốn để anh tự thu xếp.

—————oOo—————

Louis trở lại cuộc sống bình thường, vui vẻ bên gia đình sau khi trở về L.A. Adam không về cùng cậu và bố. Mãi một năm sau đó anh mới trở về, mà trong thời gian đó, Louis sống tại căn nhà của họ. Cậu muốn tìm lại đoạn trí nhớ đã mất thuộc về riêng anh và cậu, cậu không muốn Adam thất vọng, bởi cậu biết nếu lúc trước đã yêu anh thì tình yêu đó phải sâu đậm lắm, dù lúc này cậu không nhớ nhưng thấy anh cô đơn, trái tim cậu cũng sẽ khó chịu.

Louis trở lại trường học, hòa nhập với cuộc sống sinh viên lúc trước. Nhưng mà dù có cố đến đâu, xung quanh cậu cũng thật trống trải. Louis thích yên tĩnh ở trong căn nhà thuộc về cậu, cảm nhận hương vị của Adam qua từng vật dụng, cố muốn tượng xem anh dùng nó làm gì. Lâu lâu một số kí ức vụn vặt hiện ra, Louis sẽ đem chúng ghi lại và cảm thấy thật hạnh phúc.

Xuân đến, thu đi, đông lại tới... một năm cứ thế trôi qua không dừng lại. Cảm xúc trong cậu ngày một nồng hơn nhưng chẳng biết làm sao. Có khi sẽ nháo cả ngày cùng Rei và hai đứa kia, tối về lại thức trắng. Tình trạng này kéo dài mãi cho đến đêm giao thừa năm mới...

Adam kéo theo vali tiến về nhà mình, vì đêm nay là giao thừa nên anh muốn dành một bất ngờ nho nhỏ cho bọn họ, nên trở về mà không báo ai cả. Anh muốn về căn hộ của mình chỉnh trang lại một chút mới trở về nhà chính. Đứng trước căn hộ của mình, anh lặng yên gần nửa thế kỉ. Louis của anh chắc có lẽ không ở nơi này, căn nhà này chắc đã bị bỏ bê rất lâu rồi...

Anh cầm khóa mở cửa. Louis đang nằm đọc sách, nghe tiếng động ngoài cửa chợt cảnh giác đề phòng, hôm nay giao thừa mà bọn trộm cắp vẫn hoạt động năng suất quá nhỉ. Louis mau chóng tìm một cây gậy gỗ, canh chừng trước cửa. Adam xoay khóa, đẩy cửa bước vào và hình ảnh đầu tiên anh nhìn thấy là Louis buông lỏng tay, cây gậy lăn một vòng đến chân anh. Adam dừng hẳn mọi động tác, trong lòng anh lúc này chỉ tràn đầy sự ngạc nhiên.

Nhìn người đàn ông rất lâu mới xuất hiện trước mặt mình, trong lòng Louis cuộn lên biết bao tình tự. Thì ra không nhớ rõ đã từng yêu anh, nhưng chính trái tim lại không nói dối được cảm xúc của bản thân mình...

Adam nhìn Louis, có chút gượng gạo không biết phải thế nào khi gặp lại cậu. Cậu đang ở trong căn nhà mà hai người đã vun đắp, dịu dàng đứng đó nhìn anh, thật có xúc động muốn hôn cậu, muốn ném cậu lên giường ngấu nghiến nhưng anh sợ cậu sẽ cự tuyệt... bởi cậu quên mất anh rồi.

- Adam...

- Louis...em ở đây sao?

Louis gật đầu, tiến lại gần anh. Adam cũng chăm chú nhìn cậu, nhìn cậu tiến lại thật gần, nhìn cậu đặt môi mình lên môi anh mà mím nhẹ...

- "Ừm, chính là cảm giác này!"

Adam ngẩn ra không biết làm gì, anh đang mơ sao?

Louis thấy anh cứ đứng ngẩn ra chợt lúng túng. Cậu không ngờ chỉ vừa gặp anh mà cậu đã hành động mau hơn cả nghĩ, đầu óc trống rỗng cứ thế hôn anh. Louis xấu hổ buông anh ra, muốn nhanh chân thoát khỏi tình cảnh xấu hổ này nhưng chưa đi được mấy bước đã bị anh túm lại, ấn lên tường hôn sâu.

- Ừm... - Louis đỏ mặt đáp lại anh, hô hấp như bị đình trệ. Nụ hôn của anh quá nóng bỏng, cơ thể áp sát cậu truyền đến từng nhịp đập vội vã. Louis chợt có xúc động muốn khóc, hình ảnh này đã từng diễn ra bởi cậu quen thuộc lắm.

Môi lưỡi Adam công thành đoạt đất, càn quét khắp khoang miệng cậu. Louis cũng vội vã đáp lại. Cậu không muốn bỏ lỡ những xúc cảm mãnh liệt lúc này. Adam vừa hôn vừa bế bổng Louis lên, anh muốn làm gì đó để xác nhận cậu thật sự đang bên anh, không phải là xa cách với vợ hay bên nhau mà chẳng nhớ điều gì, lúc này chỉ có va chạm tối thân mật nhất mới có thể bình ổn cảm xúc trong anh.

Louis ôm chặt lấy cổ Adam, cả người dán sát vào anh. Môi lưỡi họ không rời nhau lấy một khắc. Anh dường như muốn khảm cậu vào thân thể mình vậy, vòng tay mạnh mẽ siết chặt khiến Louis khó thở. Cậu đưa đôi mắt ướt át nhìn anh, có chút lúng túng lại có chút mong chờ. Anh rời môi cậu, vừa hôn vừa cắn yết hầu thì thào hỏi:

-Em muốn ở nơi nào?

Louis xấu hổ giấu mặt vào hõm vai anh, lí nhí:

-Vào phòng!

Adam cười khẽ, lên tiếng:

-Anh chờ không kịp!

-Hả? - Louis còn đang bất ngờ đã bị anh ném lên sofa, cả thân người to lớn cũng đè xuống.. - Anh...tắt đèn... - cậu đỏ mặt quất.

-Anh muốn nhìn rõ em!

Louis không lay chuyển được anh đành nhắm tịt mắt. Nhìn tay cậu căng thẳng mà nắm lại đến các khớp xương trắng bệch, Adam yêu thương mà nắm lấy chúng đưa lên môi nhắm nháp. Cảm xúc ầm ập từ bàn tay khiến Louis tò mò mở mắt, nhìn anh chăm chú. Thì ra Adam rất đẹp trai, nhất là trong bộ dáng này, áo sơ mi sọc xệch đã bung vài cúc, mái tóc rũ xuống đôi mắt tím dịu dàng, đôi môi khép mở lướt trên bàn tay cậu... Louis nhìn đến ngẩn ngơ. Adam bất chợt ngẩn đầu bắt gặp ngay hình ảnh Louis nhìn anh không chớp mắt, anh chợt xấu tính cắn tay cậu một cái.

-Ách...

-Em đang nghĩ gì?

-Không... không có!

-Phải không? - Adam vừa hỏi vừa cởi hàng cúc trên áo cậu, đem bờ ngực tiêm gầy bày ra trước mắt, có chút đau lòng vì cậu đã gây đi rất nhiều.

Bị bàn tay Adam vuốt ve điểm mẫn cảm trên ngực, Louis đỏ mặt túm chặt tay anh, có chút xấu hổ không biết trốn đi đâu. Những chuyện trước đây cậu đều không nhớ, chỉ là muốn cùng anh kết hợp nhưng kinh nghiệm giống như hoàn toàn trở lại số 0 nên chẳng biết phải như thế nào.

Adam buồn cười cúi đầu hôn lên môi cậu, xóa đi phần nào cảm xúc lo lắng của Louis. Bàn tay anh nhanh chóng thoát hết quần áo cậu, cảm nhận thân thể cậu run lên khe khẽ. Louis như chìm trong biển tình của anh, đến khi tỉnh táo lại bản thân đã không còn mảnh vải, mà nơi quan trọng nhất cũng bị anh bắt giữ, vuốt ve.

-Ấn... đừng chạm...

-Hửm? Em không thích? - Anh vừa vuốt ve vừa gặm cắn đùi trong mẫn cảm của cậu khiến Louis nức nở, vật trong tay anh lại càng cứng rắn.

-Ấn...không phải...

-Thế em muốn gì nào?

-Em...không biết...

Adam buông tha cho cậu, chống hai tay hai bên đầu Louis, chăm chú nhìn vẻ mặt gợi tình của cậu lúc này. Louis mắc cỡ cụp mắt, gơ tay nắm áo anh giật phăng mấy cái cúc. Adam mỉm cười mặc cậu xé, đến khi thân thể rắn chắc lộ ra, Louis như nín thở mà nhìn. Trên ngực Adam có một hình xăm bắt mắt, đó không phải một thứ gì đặc biệt mà chỉ là một chữ cái rất bình thường - L Louis giật mình nhìn anh, anh phải yêu cậu đến mức nào mới đem tên cậu khắc lên vị trí trái tim? Vậy mà cậu lại quên mất anh, quên một người yêu cậu đến thế...

-Adam...em xin lỗi... - Louis cứ để mặc nước mắt tuôn rơi.

-Louis, đừng khóc! Em bên cạnh anh là đủ rồi, thật đấy!

Adam đau lòng hôn lên mắt cậu, Louis cũng ôm chầm lấy anh. Cậu sẽ cố bù đắp lại cho dù cả đời không thể nhớ nữa...

Thân thể mềm mại dán sát vào mình khiến Adam gần như mất khống chế. Anh không để Louis xúc động quá lâu bởi rất nhanh anh đã gọi lên tình dục nơi cậu.

-Đừng khóc nữa, chúng ta còn chính sự phải làm a!

-Hả?

Adam cười cười cởi quần áo mình, thân thể anh hoàn toàn lộ ra khiến Louis đỏ mặt. Mặc dù cả hai đều như nhau nhưng nhìn anh vì cậu mà cứng rắn, Louis trong lòng như có con nai nhảy nhót, không thể bình tĩnh được.

Hai thân thể hàm hập quần lấy nhau, Louis chỉ biết thở gấp khi bàn tay anh chạm vào cậu, khơi gợi từng tế bào mẫn cảm trong cậu, buột cậu phải mở rộng thân thể ra chờ anh.

-Ấn...Adam... em khó chịu...

Adam nhìn cậu sắp tới cực hạn bèn rút tay từ trong cậu ra, khiến Louis bất mãn trừng anh. Anh cười khê tách chân cậu rộng ra, đưa đỉnh nhọn đã nóng như sắt chạm vào nơi vừa được anh mở rộng khiến Louis hít sâu.

-Em phải tiết kiệm sức lực a! Anh vào nhé?

-Đừng nói...a... - Louis thở hổn hển bởi anh đột nhiên đi vào.

-Đau sao? - Anh tạm dừng để cậu thích ứng.

-Ấn...không sao... - Louis lắc đầu, nắm chặt cánh tay anh.

Nghe cậu nói thể anh cũng yên lòng, đi vào tận gốc sau đó thoải mái thở ra. Louis bị anh chèn đến cứng ngắt người, có chút khó chịu nhưng cậu lại thỏa mãn kì lạ. Anh nhìn cậu đầy yêu thương, nhẹ giọng nói:

-Anh nhớ cảm giác này...

-Ấn... - Louis đỏ mặt, bên dưới bất giác siết chặt khiến Adam thở hắt ra.

Anh cúi người cho cậu một nụ hôn sâu rồi bắt đầu cử động. Louis bị anh làm đến choáng váng đầu óc, chỉ biết rên rỉ và thở dốc, bị anh lật tới lật lui hết lần này đến lần khác...

-Ấn...đừng sâu như vậy...ừ...

-Louis...

-A...em không chịu nổi...

-Một chút nữa thôi...

Adam ôm cậu từ phía sau, bên dưới ra vào cuồng dã, mỗi lần đều đi vào tận gốc khiến Louis bị kích thích đến nước mắt cũng tuôn rơi, phía trước cứng rắn dù đã bắn mấy lần.

-Ấn...ừ... nhanh hơn... em không được...

-Hừ...

Biết cậu sắp đến cực hạn, Adam cũng đẩy nhanh tốc độ, chỉ một chốc mà cả hai đều chạm đến cực hạn của khoái lạc. Louis thoát lực nằm chết dí, đến một ngón tay cũng không động được, mặc kệ Adam tha tới tha lui...

Adam lui ra ngoài, nhìn bên dưới cậu có chút sưng đỏ chột đau lòng, anh hôn lên thái dương ướt đầm mồ hôi của cậu, xoay người vào phòng tắm pha nước ấm, sau đó trở ra bế cậu vào.

-Em ổn chứ?

-Ấn...- Louis tựa vào ngực anh hàm hồ đáp rồi ngủ mất.

Adam mỉm cười tắm cho cả hai, sau đó thay chăn đệm rồi đem cậu vớt ra, ủng vào trong ngực rồi ngủ.

Chiếc điện thoại của Louis nằm chổng chơ trên bàn, liên tục nhấp nháy nhưng chẳng ai bận quan tâm.

Một đêm giao thừa ngọt ngào cứ thế trôi qua, ấm áp cho những người yêu nhau vừa gặp lại và khiến tình yêu họ càng sâu đậm hơn...

16. Chương 16

Chương 16

BUỔI SÁNG NGỌT NGÀO

Adam bị tiếng đập cửa làm bừng tỉnh, hôm qua miệt mài quá độ khiến xương cốt anh cũng không chịu nổi. Anh nhìn Louis vẫn còn ngủ say, nhẹ nhàng đắp chăn lại cho cậu rồi xuống giường, tìm được chiếc áo tắm treo trên móc, khoác hờ vào rồi ra ngoài mở cửa.

Adam mặt hầm hầm mở cửa, bắt gặp ngay vẻ mặt sùng sốt của bố Rick cùng một đám người phía sau, anh chợt buồn cười.

-Yo, mọi người đến sớm thế?

-Adam! Con về bao giờ thế? Sao không báo với mọi người? - Rick oán hận đập anh một cái.

-Mọi người vào nhà đã, đứng ngoài này sẽ làm phiền hàng xóm! À, nhỏ giọng chút, Louis đang ngủ!

Fie đang bước vào nhà, nghe Adam nói thế chợt cười hắc hắc, đảo mắt nhìn quanh phòng rồi giơ tay hình chữ V với bố Rick. Rick cũng ranh mãnh cười lại, vẻ mặt ám muội khiến Adam chỉ muốn đập cho một phát.

-Có gì cứ nói, đừng nhìn con bằng ánh mắt đáng sợ đó! - Adam băng quơ nói rồi đi vào bếp.

-Hắc hắc, tối qua giao thừa, bố cứ hỏi sao Louis không đến thì ra là bị tên sắc lang là con “ăn” mất!

Nhớ đến tối hôm qua, Adam mỉm cười. Anh không trả lời bố mà hỏi:

-Mọi người uống café không?

-Cho em một tách! - Fie lên tiếng.

-Em nữa! - Mad phụ họa.

-Rei cũng muốn!

-Em mới tí tuổi đầu mà café gì? Uống sữa! - Mad nhú mồm nói.

Rei mếu máo:

-Sữa chẳng ngon gì cả!

-Không ngon cũng uống, như thế mới cao được! Xem em đi, bé tí!

-Hứ! Anh bắt nạt em, em méc Louis nè!

-Hừ, Louis mới không thèm quan tâm em!

Adam bật cười nhìn đám nhỏ cãi nhau, đã lớn cả rồi mà chúng nó vẫn vậy. Cũng đã rất lâu rồi anh không trò chuyện cùng bọn nó, mọi tâm tư nơi anh đều đặt cả lên người Louis, người anh cả này cũng quá không trách nhiệm rồi. Rick nhìn Adam thất thần, nhẹ giọng hỏi:

-Bao giờ con lại đi?

-Không lâu...

-Haiz, bây giờ Louis cũng đã trở về, con không nghĩ nên rút chân ra sao?

Adam suy nghĩ một chút rồi từ tốn trả lời:

-Con còn một việc quan trọng phải làm!

-Bố biết con muốn làm gì, nhưng bố cũng khuyên con, nếu đã đạt được mục đích thì nên dừng tay lại, đừng lún quá sâu...

-Con hiểu được...

Louis nghe tiếng ồn bên ngoài khe cửa mình ngồi dậy. Dù đã cố gắng đè thấp giọng nhưng tiếng nói chuyện khe khe vẫn lọt vào đây. Louis bước xuống giường, đôi chân như bước trên mây khiến cậu cười khổ. Cậu nhặt chiếc sơ mi của Adam mặc vào, cứ thế chân trần đi ra khỏi phòng.

Fie nghe tiếng động nhìn lên, ngồi ngốc lẳng nhìn bộ dáng vô cùng gợi cảm của anh hai mình. Adam cũng dừng nói chuyện với bố nhìn về phía bên này, anh thật có xúc động lại ôm cậu ném lên giường và làm cho đến chết. Louis lúc này, vẻ mặt vừa tỉnh ngủ trông thật đáng yêu, trên người ngoài chiếc áo của anh ra thì chẳng mặc gì bên trong. Chiếc sơ mi khá rộng nên xương quai xanh tinh tế của cậu cứ lộ ra ngoài phô bày những dấu hôn dày đặc... Adam khụ một tiếng nhìn đi chỗ khác, Louis chú ý thấy anh né tránh mình cảm thấy lạ, cúi đầu nhìn xuống bản thân rồi đỏ mặt trốn lại vào phòng, bỏ lại bên ngoài là tiếng cười như điên của bố Rick. Đúng là mất mặt mà!

Adam liếc bố một cái:

-Bố đừng cười nữa, em ấy da mặt mỏng!

-Hắc, nó nhớ lại rồi à?

Adam lắc đầu:

-Vẫn chưa... nhưng không sao đâu, con không quan trọng chuyện đó, miễn sao Louis bên con là đủ rồi!

-Haiz, cũng đúng là khổ cho nó! Thời gian con không ở đây, nó tìm đủ mọi cách nhớ lại nhưng vẫn chẳng ích gì. Lúc đó nó bị thương khá nặng dẫn đến hôn mê sâu...

Tách café trên tay Adam bị anh bóp nát bét, café bắn ra tung tóe, máu cũng từ kẽ tay chảy xuống.

-Á... Adam, buông ra, con bị thương rồi kìa! - Rick luống cuống tìm đồ cầm máu.

Adam như không có việc gì, đem mảnh vỡ ném vào thùng rác rồi đưa tay vào vòi nước rửa đi. Vết thương không sâu nhưng chi chít, anh nhìn máu chảy ra từ tay mình đến thất thần, Louis lúc đó có phải càng đau đớn hơn anh lúc này... Nick Ilovastor, hẳn ta nhất định không được yên ổn!

Louis lại trở ra, thấy vẻ mặt lo lắng của bố bèn hỏi:

-Có chuyện gì vậy ạ?

-Adam đứt tay rồi, mau lấy hộp cứu thương!

Louis sững sốt, vội vã đi lấy hộp cứu thương. Adam ra ngồi trên ghế sofa, bàn tay máu chảy ròng ròng, Louis nhìn mà tim giật thót.

-Sao lại để bị đứt thành như vậy?

-Không sao, vô ý làm vỡ cốc thôi! - Adam cười nhẹ.

-Anh thật là... sao không cẩn thận một chút! - Louis vừa oán trách vừa nhẹ nhàng xử lý vết thương cho anh khiến Adam thật vui vẻ. Đã rất lâu rồi cậu mới lại dùng vẻ dịu dàng này thể hiện trước mặt anh...

Thấy Adam không nói gì, Louis nhìn lên, bắt gặp anh nhìn mình hồi tưởng. Có chút chua xót, có chút ngọt ngào... mọi cảm xúc phức tạp khiến Louis thờ dãi trong lòng.

-Không đau đâu mà! - Adam nhẹ giọng an ủi.

-Ừ... - Louis đáp, bàn tay vẫn thật nhẹ nhàng vì sợ anh đau.

Rick ngồi bên cạnh, nhìn khung cảnh hài hòa này mà lòng vô cùng ấm áp...

—————oOo—————

Cùng lúc đó, bên ngoài sân bay nước Ý, David bất đắc dĩ nhìn đứa em họ duy nhất của mình biến mất sau cổng soát vé. Anh đã dùng mọi lời lẽ khuyên ngăn nhưng vẫn không làm nó thay đổi ý định đi L.A. Nhớ đến vẻ mặt hạnh phúc của Adam khi bàn giao công việc cho anh để nghỉ phép, David chỉ biết cười khổ, tình cảm sâu đậm mà Adam dành cho người kia, đến anh còn hâm mộ thì một chút khiêu khích của Eden liệu có thể làm cậu ấy thay lòng sao? Anh chưa bao giờ nghi ngờ sự kiên định của Adam trong tình cảm đó, anh chỉ hi vọng lần này Eden đi, khi về sẽ không phải là một Eden thương tích đầy mình, không gượng dậy nổi...

Eden nhàm chán ngồi lật quyển tạp chí trên máy bay, Adam đã vứt bỏ mọi công việc lại cho anh em cậu, nào có dễ như vậy, cậu cũng muốn xem xem người tình bé nhỏ của anh dạo này thế nào, đã đến lúc bọn họ chính diện đối đầu nhau, Adam cậu muốn, dù cho anh ấy không thích cậu thì cậu vẫn muốn một trận chiến công bằng.

Ở dãy ghế phía sau, Nick đang âm thầm quan sát cậu con trai có mái tóc vàng ở dãy ghế phía trước, nếu hắn nhớ không lầm thì cậu ta là người của Song Long đường, là một trong những nhân vật chủ chốt ở đó. Nick vô cùng thắc mắc sao cậu ta lại ở trên chuyến bay này? Nhưng dù sao đó cũng không phải việc của hắn, từ khi để lạc mất Louis, bên phía gia tộc đã gần như tước đoạt mọi quyền hành trong tay hắn, hắn cũng chẳng thiết, chỉ là có chút tiếc nuối vì Louis dù mất trí cũng không lựa chọn hắn. Nick âm thầm thở dài, lần này trở về L.A, hắn hi vọng có thể một lần nữa được làm bạn cùng cậu, tuy hi vọng đó nghe có vẻ quá xa vời, mà người đàn ông bên cạnh cậu hiện giờ chưa chắc đã cho hắn đến gần cậu nữa bước. Năm đó đem cậu đi, buộc Adam vào tù, hắn chưa từng hối hận vì hắn muốn tranh thủ để có được tình yêu nơi Louis, nhưng cách làm của hắn có lẽ đã sai, chỉ khiến Louis hận hắn, thà chết cũng không khuất phục, thời gian qua khiến hắn thay đổi suy nghĩ, Louis giống như một món kẹo mà khi hắn không có được thì muốn tìm mọi cách lấy cho bằng được, giờ nghĩ lại, cũng quá ấu trĩ rồi. Lần này trở về, hắn muốn chính thức xin lỗi cậu ấy...

—————oOo—————

Lần này Adam trở về nghỉ phép nên anh dành toàn bộ thời gian để vui chơi thư giãn. Hôm nay thời tiết tốt, Adam đưa cả đám em đi vùng núi cắm trại. Fie háo hức chạy khắp nơi, còn Mad vẫn giữ vẻ ân cần đi theo trong guise Rei lúc này đang vui vẻ khám phá mọi thứ.

Louis cười nhẹ nhìn đám em vui chơi, cậu đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn và nước uống. Adam còn đem theo cả lều trại để qua đêm ở nơi này nếu cả bọn không muốn về hôm nay. Lúc này anh đã kiểm củi nhóm lửa, cậu ở lại chuẩn bị thức ăn, Fei đã dẫn Mad và Rei đi đến dòng sông gần đó câu cá, nghe cả đám lú lo âm trời, không biết cá nào dám cắn câu nữa.

Một lát sau Adam trở về với hai bó củi to, nhìn anh mồ hôi đầy đầu, Louis vội vã tìm khăn lau cho anh khiến Adam sững sốt, một lúc lại vui vẻ cười ngu. Louis thật bất đắc dĩ, cứ khi nào cậu tỏ ra dịu dàng một chút, anh lại trưng cái vẻ mặt đó ra khiến cậu không biết làm sao...

-Anh nhóm lửa đi! Đừng đứng đực mặt ra đấy nữa! - Louis lên tiếng nhắc nhở.

-À, anh làm ngay! - Adam xấu hổ đi nhóm lửa, dạo này Louis đối với anh tốt quá khiến anh như sống trên mây.

Louis lắc đầu, đem thức ăn đã chuẩn bị ra bắt đầu nướng. Chợt Fie kêu to khiến hai người hoảng hốt, vội vã chạy lại.

-Fie, sao thế?

-Oa, anh cả nhìn kia! Cầu vồng kia, đẹp quá!

Louis ngẩn đầu nhìn lên, bên kia ngọn núi, một cây cầu bảy màu đang rực rỡ khoe sắc khiến bầu trời càng thêm xinh đẹp. Cả bọn đứng nhìn đến ngẩn ngơ, một bàn tay bất chợt nắm lấy tay Louis, các vết chai sạn ngày càng rõ trên tay Adam khiến lòng cậu chua xót, mấy năm qua chắc anh đã cực khổ không ít...

-Adam...

-Sao thế em?

-Anh có từng trách em vì không nhớ nỗi anh không?

Adam nắm bàn tay cậu chắc hơn, một tay khác kéo cậu vào lòng. Anh thì thầm:

-Không trách, cho dù em cả đời không nhớ ra anh cũng không sao, em quên lần nào anh lại bắt đầu lại lần đó, để cho em vĩnh viễn cùng không thể nào rời khỏi anh...

-Ừm...

Tối hôm đó cả bọn chơi rất vui vẻ, sau đó mệt mỏi căng lều ra ngủ. Có lẽ vì chơi mệt nên Mad và Rei ngủ rất sâu, còn Adam cũng nặng nề ngủ vì đã rất lâu rồi anh không được thư giãn như vậy. Louis đắp chăn lại cho Adam và các em cẩn thận, sau đó ra ngoài.

Bầu trời đêm nay chỉ chút đầy sao, ngồi bên đống lửa ngẩn người một lúc lâu, Louis chợt nghe thấy tiếng động khiến cậu chú ý. Louis tìm đèn pin và một cây gậy, lần mò theo tiếng bước chân đang đi sâu vào trong rừng, trong lòng hồi hộp.

Đi đến gần khe núi, bóng người dong dỏng cao dừng lại, lom khom tìm kiếm cái gì đấy. Louis đứng đằng xa, nhìn bộ dáng lấm la lấm lét ấy cũng biết là ai nên hạ tâm đề phòng, cố ý phát ra tiếng động rồi đến gần.

-Fie, em không ngủ mà làm gì ngoài này thế?

-A, anh ba! Làm em giật mình... - Fie giật thót tim quay lại nhìn người đến.

-Em đang tìm gì đó?

-Tổ chim! Ban ngày đi dạo em phát hiện một tổ chim nơi này, còn là chim ưng nữa. Nếu có thể bắt đem về nuôi, lớn lên nó sẽ là một thợ săn đặc lực đấy!

-Em không sợ cha mẹ bọn chúng sao?

-Em để ý rồi nha! Cả ngày hôm nay không thấy con trưởng thành nào về cả, cho nên em mới ra đây!

Louis bật cười, trong đám em của cậu, Fie là đứa tinh ranh lắm trò nhất. Cậu cầm đèn pin, soi vào chỗ Fie chỉ, đúng là có một tổ chim cùng mấy cái trứng rất to, có vẻ sắp nở, nhưng khá là xa.

-Khá xa đó! Làm sao lấy được đây? - Louis quay lại hỏi.

-Haiz... em có cách này! Anh nắm tay em, em trèo xuống lấy!

-Không được, quá nguy hiểm! - Louis lắc đầu.

-Vậy chứ làm sao? - Fie nhăn nhó.

-Để anh trở về lấy dây!

-Adam mà thức là khỏi lấy! Đi mà anh hai, em xé áo buộc vô mình, anh giữ chặt một chút là tốt rồi, cũng không xa lắm đâu!

Louis ngẫm nghĩ một lúc cũng xiêu lòng.

-Em ở lại giữ, anh xuống! Anh dù sao cũng nhẹ hơn em!

-Như thế không được đâu, anh mà có làm sao Adam giết chết em!

-Đừng có mà nói bậy! Nhanh lên đi, Adam mà thức là khỏi có chim chóc gì hết đấy! - Louis cởi áo khoác, cởi luôn áo sơ mi bên trong, bện lại với nhau cùng mấy chiếc áo của Fie rồi đưa cho nó.

Fie khẩn trương kiểm tra sự chắc chắn rồi buộc một vòng qua tay Louis, phần còn lại nắm chặt trong tay. Thấy mọi sự đều ổn, Louis từ từ bò xuống khe núi. Sợi dây làm từ vải căng chặt khiến tay Fie sinh đau, nhưng cậu không dám lơ lửng.

-Được chưa anh hai?

-Gần được rồi, chút nữa!

Cả hai đều không biết, một mắc gút trên sợi dây đó đang từ từ lỏng lẻo...

Adam chợt giật mình tỉnh giấc, nhìn sang bên cạnh không thấy Louis và Fie đâu thì chợt nhú mào, vội vã tìm đèn pin ra ngoài. Mấy năm được huấn luyện khiến anh rất nhanh nhạy trong việc tìm kiếm dấu vết, chẳng mấy chốc mà Adam đã tìm ra bọn họ.

-Này, mấy đứa làm gì ngoài đó vậy?

Fie nghe tiếng Adam, vội vã quay lại nhìn, trong lòng thầm hô: “Chết chắc!”. Rồi thì sự cố xảy ra, sợi dây trên tay đứt phụt, Fie té ngã ra sau, bên dưới vang lên tiếng kêu hoảng hốt của Louis khiến tim hai người bên trên giật thót. Adam nhào ra bên ngoài, nhìn thấy Louis đang đu mình trên vách núi, tim anh như muốn ngừng đập.

Louis cố gắng bám vào mấy mỏm đá nhỏ ra, bàn tay bị xước chảy máu, tay còn lại đang cầm một quả trứng chim.

-Louis, em sao rồi?

-Em không sao! Mau tìm dây đi, em còn trụ được chốc lát...

Fie bần thần chạy vội đi tìm dây thừng, Adam nhìn quanh, thấy bàn tay Louis đang chảy ra nhiều máu, Louis cũng nén cảm giác sợ hãi của mình, không dám nhìn xuống phía dưới, cậu không muốn chết, cậu còn phải ở bên cạnh Adam rất nhiều năm nữa...

-Em chờ anh một chút! - Adam sốt ruột nói, tìm cách leo xuống mà không có bất kỳ thứ gì bảo hộ.

-Adam, anh làm gì thế? Mau trèo lên!

-Anh xuống với em! Anh không để em có chuyện gì đâu.

Louis biết không ngăn cản được Adam nên đành ngậm miệng, cố gắng bám chắc vào dù tay cậu lúc này đã tê rần và gần như mất cảm giác. Bên dưới dùi trườn đến cảm giác đau đớn khiến Louis nhú mào.

Một lúc sau Adam xuống đến, đu bên cạnh cậu. Anh nhìn cậu đầu đầy mồ hôi những vẫn tươi tỉnh cũng yên tâm.

-Em bám lên người anh, anh trèo lên!

Louis cười khổ, không nói.

-Sao thế?

-Chân em bị thương rồi!

-Hả?

Adam nhìn xuống, mặc dù rất tối nhưng anh có thể mờ mờ nhìn thấy đùi Louis bị một cành cây đâm vào, mắc kẹt ở đó. Anh nhú mào thật sâu, trèo xuống bên dưới, vết thương rất nặng, nếu không bẻ gãy cành cây, Louis sẽ không lên được.

-Em chịu được không? Anh phải bẻ nó chúng ta mới lên được!

Louis hít sâu:

-Anh bẻ đi!

Adam không dè dặt, cố dùng sức bẻ một lần cành cây gãy làm hai. Louis nghiêng rằng nên chịu cảm giác đau như chết, không kêu một tiếng. Adam xé áo mình, buộc garo tạm lại cho Louis rồi lại trèo lên.

-Được rồi! Em bám vào anh, chúng ta lên trên!

Louis gật đầu, nên chịu sự choáng váng do mất máu mà ôm chèo cổ Adam. Anh cũng cố bám chắc, từ từ dựa vào vách núi trèo lên. Đến bên trên hai người đều thở hồng hộc, Fie đã đem dây thừng cùng hai đứa nhỏ tới, về mặt cắt không còn chút máu.

-Louis, Adam...

-Không sao rồi! Mau đưa Louis về, chúng ta thu dọn, về thành phố ngay! - Adam bế Louis lên, không nhìn Fie lấy không cái mà đi luôn.

Fie biết mình sai nên chẳng nói gì, im lặng đi theo. Cũng vì sự kiện này mà hai anh em họ lúc nào cũng như có một cái gai trong lòng, mãi đến khi Fie gặp Gino và xảy ra một sự kiện khác mới được xóa bỏ...

17. Chương 17

Chương 17

TIỂU TAM CHỈ XỨNG VỚI TIỂU TAM

Chương này dành tặng cho @nameodau vì gợi ý vô cùng tuyệt vời của bạn! :v

Louis được cấp tốc đưa vào bệnh viện. Vì được sơ cứu kịp thời nên không sao cả, cậu chỉ phải ở bệnh viện một tuần mới được Adam cho về. Trong khoảng thời gian đó, Fie mỗi ngày đều chạy đến, Adam mỗi lần nhìn nó thì sắc mặt chẳng dễ coi, Fie cũng biết mình đuối lí nên chẳng hó hê câu nào.

Louis rất bất đắc dĩ, cậu không muốn tình cảm anh em bọn họ cứ ngày một xa cách như thế.

-Adam, em không sao rồi, anh đừng tức giận Fie nữa!

-Anh không giận!

-Còn bảo không giận? Anh nhìn mặt anh đi, người ngoài còn thấy sợ nữa là!

Adam thở dài:

-Anh xin lỗi! Mỗi khi nhìn nó anh lại nhớ đến hôm đó, không kìm chế được. Anh lại suýt mất em vì hành vi ngu ngốc của nó.

-Cũng đâu phải lỗi tại nó! Anh giận cả em luôn đi, em cũng có lỗi... - Louis bất bình.

-Được rồi... được rồi! Anh biết rồi, đừng tức giận!

Adam không dám phản bác, người bệnh là trên hết. Louis nhìn anh một cái rồi không nói gì nữa. Vết thương ở đùi đang lên da non nên vô cùng ngứa ngáy khiến cậu như ngồi trên lửa.

-Em sao thế?

-Ngứa quá!

-Rán nhịn đi! Việc này anh cũng bó tay... - Adam cười nhẹ vuốt tóc cậu: - Chỉ là...chắc sẽ để lại sẹo...

-Anh đừng quên em cũng là nam nhân! Một vết sẹo có đáng là gì.

Adam gật đầu, thấy trời cũng khá muộn nên đem Louis đi tắm rửa. Louis mỗi lần bị anh đem đi tắm đều đỏ mặt.

-Chắc, chỉ tắm thôi mà em cũng đỏ mặt được!

-Nếu anh chỉ tắm đơn thuần thì em đỏ mặt làm chi? Sắc lang!

Adam hắc hắc cười. Mỗi lần tắm cho Louis là anh được dịp ăn “đậu hủ” no nê, mặc dù không làm đến cuối cùng nhưng cũng thỏa mãn phần nào. Hôm nay dự định ăn “đậu hủ” tiếp nhưng giữa đường thì bị “lật mương”, Louis trêu chọc lại khiến anh thú tính đại phát, sau đó cậu cứ thế lên giường trùm chăn ngủ, bỏ lại anh đứng đó “chào cờ”. Adam cười khổ, Louis mất trí gần như trở thành một tiểu ác ma có thể nghịch ngợm bất cứ lúc nào.

-Louis...

-Em buồn ngủ!

-Đừng ngủ! Em làm anh như vậy xong mà ngủ được à? - Adam bất mãn.

Louis mở mắt, khòe miệng nhếch lên:

-Thế anh muốn gì? - Bàn chân còn cố tình cọ nhẹ “nơi nào đó” của ai kia.

Adam hừ nhẹ, đôi mắt tràn ngập dục vọng nhìn Louis khiến cơ thể cậu nhộn nhào.

-Anh không tha cho em!

Sau đó Adam giống như điên cuồng mà hôn cắn, giày vò Louis cả đêm, tuy thế vẫn vô cùng dịu dàng vì cậu đang bị thương. Louis chân chính rút ra triết lý: “không nên đùa với lửa, kéo dẫn lửa thiêu thân”.

—————oOo—————

Lần này Nick về chủ yếu là thư giãn nên hắn không trở về nhà mà ở khách sạn. Chẳng biết vì số hắn quá nhỏ hay là nghiệt duyên quần thân mà đi đâu, làm gì cũng đụng phải Eden, khiến hắn mỗi lần đều phải tìm cách tránh né, lúc này hắn chẳng có ai bên người, đụng phải cậu ta chẳng phải tìm chết hay sao?

Eden cũng phát hiện sự trùng hợp lạ lẫm đó khiến cậu tò mò. Cho đến một ngày, khách sạn tổ chức một bữa tiệc nhỏ, Nick chẳng hứng thú nên ở lì trong phòng còn Eden buồn chán nên xuống tham gia. Bộ dáng Eden hoàn hảo xinh đẹp nên được rất nhiều người chú ý, cả vài công tử ăn chơi của mấy tập đoàn tài phiệt nào đó.

Eden uống nga nga say nên đầu óc không còn tỉnh táo lắm, thêm việc cậu buồn phiền chuyện tình cảm với Adam nên không quan tâm lắm đến xung quanh, chẳng biết ai đưa gì, cậu thấy khát nước nên cứ cầm lên uống mà không biết vài tên ở góc khác đang cười ngả ngớn.

Nuốt xong cốc nước vào bụng cậu mới phát hiện vấn đề. Eden nhú mày cổ chống lại cảm giác nóng cồn cào đang tăng dần trong người, đảo mắt nhìn quanh sảnh, bắt gặp nụ cười chưa kịp thu của bọn kia, cậu cười lạnh tiến lại gần. Eden cậu tuy bề ngoài không mấy cường tráng nhưng đường đường là người đứng thứ ba ở Song Long đường sao có thể bị người ta ức hiếp.

Trong đại sảnh náo nhiệt bỗng vang lên tiếng hét đau đớn của ba người đàn ông khiến mọi người hoảng sợ, tay bọn họ bị bẻ trật khớp khiến họ vừa đau vừa sợ. Eden hừ lạnh:

-Nhìn kỹ người rồi hãy ra tay nhé! Cần thân tao cho chúng bây xơi kẹo đồng đấy!

Bọn chúng hoảng sợ kéo nhau bỏ chạy, Eden cũng không đoái hoài đến ánh mắt của mọi người xung quanh, nhanh chóng lui về phòng, cơ thể nóng bức khiến trán cậu lấm tấm mồ hôi.

-Chết tiệt! Chẳng biết bọn chúng bỏ bao nhiêu đây?

Eden chống tay lên tường từng bước về phòng, cảm giác khô nóng ngày càng mãnh liệt, bên dưới đã cứng rắn đau đớn nhưng không thể giải phóng khiến cậu khó chịu muốn chết.

Nick đang xem TV trong phòng, bất chợt nghe tiếng động ngoài cửa, hắn tưởng phục vụ phòng nên đi ra xem. Vừa mở cửa thì một thân thể nóng bừng ngã vào suýt làm hắn bật ngửa.

-Này, cậu làm sao thế?

-Nóng...

Hắn chợt im bất bởi thân hình này khá quen mắt. Mụ nó! Không phải hắn xui vậy chứ, đã trốn kỹ vậy rồi mà còn bị tìm tới cửa. Nick đang suy nghĩ nên đối phó thế nào thì người trong lòng đã động.

Eden nheo mắt nhìn người đang chết cứng trước mắt, khòe miệng nhếch lên nụ cười tà ác rồi túm lấy cổ Nick, đôi môi phủ xuống trong sự hoảng hốt của hắn ta. Hai thân thể ngã nhào xuống tấm thảm, cánh cửa từ từ đóng lại, đoạn nghiệt duyên giữa họ cũng bắt đầu từ đó...

Nick hoàn toàn rơi vào thế bị động, lần đầu tiên trong đời hắn bị người khác cưỡng hôn, người này lại còn là đối thủ một mất một còn. Cảm giác mềm mại trên môi khiến đầu óc hắn trống rỗng giây lát, cho đến khi bị người kia bực tức xé toạt quần áo, Nick mới hoảng hồn ngăn cản:

-Cậu muốn làm gì? Buông tôi ra!

-Câm miệng! - Eden gầm khê, cảm giác khó chịu trong người càng khiến cậu mất kiên nhẫn.

Nick nhú mày:

-Cậu là đang muốn cưỡng bức tôi còn không cho tôi nói?

-Hừ! Đạo gần đây chúng ta rất hay gặp nhau nhỉ? - Eden chẳng thèm để ý, hai ba động tác đã đè được người đang muốn phản kháng bên dưới, sau đó tiếp tục xé.

Nick dù sao cũng chỉ to xác, sức mạnh tất nhiên không bằng được người vào sinh ra tử như Eden nên chẳng nhúc nhích được, mặc người ta lột sạch.

-Này, cậu thật ra muốn làm sao? Tôi mặc dù không kén chọn những tôi và cậu không quen biết, tôi không muốn làm, cậu buông tôi ra!

-Muộn rồi! - Eden nheo mắt nhìn vật nằm giữa hai chân Nick, gương mặt vì thuốc mà đỏ khác thường, đôi mắt dù không tỉnh táo mấy vẫn có thể nhận ra sự âm trầm đến đáng sợ: - Lần này là anh gặp may, có thể hưởng dụng lần đầu của lão tử trước khi chết, ngoan ngoan mà hưởng thụ đi!

Nick trong lòng kêu khổ không thôi, chẳng lẽ số hán đen đuổi đến vậy sao? Hắn hối hận vì đã đến cùng chuyển bay với tên này.

Phân thân bất chợt bị túm lấy khiến Nick giật mình, Eden không nhiều lời nữa, bàn tay trắng nõn chà sát vài cái đã thấy nó phản ứng, Nick càng khổ hơn, đã lâu lắm rồi hắn chưa giải quyết, lúc này lại trở nên nhạy cảm như vậy...

-Này... chúng ta thương lượng được không?

-Hừm? - Eden không ngần đầu, vẫn chuyên tâm làm cho vật kia cứng rắn hơn nữa.

-Tôi... tìm người cho cậu, cậu thả tôi đi!

Eden nâng mắt, nhìn gương mặt điển trai kia trầm ngâm giây lát, trong đầu lóe qua vài thứ, hắn ta thật quen mắt nhưng nhất thời cậu nghĩ không ra. Eden cũng chẳng buồn suy nghĩ nữa, cậu cần giải quyết việc trước mắt đã. Cậu không trả lời mà nhanh tay xé quần áo chính mình, Nick thấy vậy chỉ biết nhìn trời, hôm nay xem ra không thoát được việc bị cưỡng gian rồi diệt khẩu, quan trọng là nghĩ cách thoát thân sau khi cậu ta thỏa mãn. Thừa lúc Eden không chú ý, hắn mò điện thoại bị rơi ra gần đó, bấm vài số...

Eden thở hổn hển, quần áo ma sát với cơ thể khiến dục vọng của cậu càng bốc cao, bên dưới đã ướt không ra hình dáng. Eden thở phào khi thoát được quần áo chính mình, dưới ánh mắt ngẩn ngơ của Nick, cậu cầm phân thân hắn cố định, hạ mình ngồi xuống...

Nick tròn tròn mắt nhìn, này là chuyện gì đang xảy ra? Người lãnh đạo thứ ba của Song Long đường lại là thuần 0, chuyện này mà lọt ra ngoài sẽ là tai tiếng lớn trong giới hắc đạo a...

-Ấn... - Eden thở ra một hơi thỏa mãn, đôi mắt ma mị liếc nhìn Nick một cái khiến hắn rung lên.

Bên dưới cảm nhận được sự ấm nóng và kích chặt của người bên trên, càng khiến đầu óc hắn thêm mụ mị.

-Ấn... ư... - cảm giác thỏa mãn khiến Eden càng thêm chìm sâu vào dục vọng, cậu động không biết mệt, vài lần đến cực hạn đã làm vơi đi phần nào tác dụng của thuốc trong cơ thể. Ánh mắt cậu ngày một tỉnh táo mà Nick - mặc dù bị cậu làm rất thoải mái nhưng cũng một mặt phòng bị, dù sao tính mạng quan trọng hơn tất cả.

-Ấn... thoải mái không? - Eden nhếch môi, vừa động thất lưng vừa nhìn về mặt đã nhuốm dục vọng của người bên dưới, ánh mắt trở nên âm trầm.

-Hừ! - Nick không lên tiếng mà cố định eo cậu, đỉnh lên khiến Eden nhuyển xuống.

Khi cậu chưa kịp phản ứng đã bị hoán đổi vị trí, hai chân bị cố định hai bên, người kia đi vào càng sâu khiến cậu không nén được rên rỉ.

-Là cậu tự tìm!

Nick đáp lại ánh mắt Eden bằng những lần đỉnh sâu khiến cả hai đều điên cuồng. Hắn cũng cảm thấy mình điên rồi, giờ phút này là thời cơ tốt nhất để chạy trốn thể mà hắn lại không thể dứt ra, cứ tiếp tục trầm luân trong đó...

Hai thân thể quấn lấy nhau hết lần này đến lần khác, những va chạm nóng bỏng cứ liên tục diễn ra, đến khi kết thúc đã năm giờ sau đó. Nick thoát lực đổ ập sang bên cạnh, ngửa đầu nhìn trần nhà thở hổn hển...

Eden không lên tiếng, bàn tay mò mẫm lấy được khẩu súng trong túi áo, yên lặng lên đạn.

Đầu óc Nick dần tỉnh táo lại, trong lòng kêu khổ không thôi. Hắn nhắm tính thời gian người của hắn có thể đến đây để bản thân không mất mạng. Nick yên lặng dịch người ra xa...

-Nằm yên!

Một họng súng lạnh ngắt chĩa vào đầu hắn khiến hắn sững lại, hắn “ha ha” cười khổ:

-Này... anh bạn, đừng tuyệt tình vậy chứ? Dù sao tôi cũng vừa cứu cậu, chúng ta không ai nợ ai có được không?

-Hừ! - Eden hừ lạnh, việc cậu muốn làm nhất lúc này là một phát bắn chết hắn ta. Hôm nay là ngày nhục nhã nhất mà cậu ném trái, cho nên người này không cần thiết phải sống.

Nick nhìn chăm chăm vào cò súng, trong lòng thầm cầu nguyện người của hắn mau tới.

-Có trách thì trách mình xui xẻo đi! Vĩnh biệt...

Eden cười khê bóp cò, ngay lúc đó cửa phòng bật mở khiến cậu giật mình bắn trượt, viên đạn ghim vào bả vai Nick khiến hắn nhiều mây, nhanh chóng vùng dậy lăn sang nơi khác tìm chỗ nấp. Eden biết tình hình không ổn nên cũng nhanh chóng túm chiếc áo sơ mi bên cạnh, nhào qua cửa sổ gần đó thoát thân. Đám đàn em của Nick đuổi theo nhưng bị hắn cản lại.

-Không cần đuổi! Mau chóng rời khỏi đây, cảnh sát tới sẽ phiền phức...

Hắn nén đau đớn theo thủ hạ rời khỏi, ánh mắt vô thức lướt qua khung cửa sổ nát bét bên kia... Chúng ta còn gặp lại a, món nợ này hắn sẽ đòi lại!

18. Chương 18

Chương 18

NGHIỆT DUYÊN MUỐN TRỐN CŨNG KHÔNG THOÁT (1)

Eden núp vào một góc an toàn gần đó, quan sát tình hình. Đợi một lúc bọn họ hầm hố kéo đi hết, cậu mới tìm cách trở lại phòng Nick, gom hết những thứ của mình rồi về phòng trước khi cảnh sát đến, trong quá trình đó không tránh khỏi đánh ngất vài người.

Eden trở về phòng, tinh thần căng cứng mấy tiếng đồng hồ trực tiếp tuột dốc không phanh khiến toàn thân cậu mệt mỏi. Cúi đầu nhìn bộ dáng bần hê hê của mình, nơi nào đó còn ướt một mảnh do ai đó để lại, Eden chán ghét cúi nhanh vào phòng tắm, nước ấm cũng không thêm mở trực tiếp tắm nước lạnh. Đến khi cậu an ổn trên giường thì đã hơn một giờ sáng, tâm trạng bình ổn nên suy nghĩ trở nên rõ ràng hơn...

-Ai nhỉ? Hắn ta thật quen mắt...

Đúng lúc này chuông điện thoại reo lên, Eden nhú mồm bắt máy:

-Chuyện gì?

-“Nick Ilovastor hiện đang ở L.A, em báo với Adam dùm anh, anh không liên lạc được với cậu ấy”. – David lên tiếng.

-Nick Ilovastor? A!!

-“Eden, chuyện gì vậy?”

-Em vừa gặp hấn ta! – Hèn chi thấy quen như thế, biết vậy một phát súng ban nãy bắn chuẩn một chút thì tên đó đi đời nhà ma, cậu còn lập công lớn.

-“Hả, em gặp ở đâu?”

-Trong phòng hấn...

-“Em ở phòng hấn làm gì?” – David ngẩn ra, sau đó sốt ruột hỏi.

-Hừ! Lão tử bị bỏ thuốc nên tìm hấn cưỡng gian.

Bên kia tiếng hít thở dồn dập vang lên, một lúc lâu David mới bình tĩnh run giọng hỏi:

- “Hai người đã...”

-Anh bị ngốc sao? Không đề hấn ta sao em giải thuốc được! không nói với anh nữa, em mệt chết rồi, ngủ đây! – Không cho David tiếp tục hỏi nữa, Eden vô tình đập máy, cậu thật sự mệt lắm rồi a...

David ngẩn ngơ nhìn chăm chăm điện thoại, cái việc kinh khủng gì đang diễn ra vậy trời?

—————oOo—————

Ngày hôm sau, khi Adam còn đang ôm người trong lòng say giấc thì lại bị tiếng đập cửa làm bừng tỉnh. Mặt anh đằng đằng sát khí đi ra mở cửa, sau hôm nay anh nhất định đổi cửa mật mã, không gắn chuông... rồi cho bọn họ đập đến chết.

-Ai đó?

-Hello! – Eden rạng rỡ xuất hiện ngoài cửa khiến Adam sững sốt.

-Eden, sao cậu lại ở đây?

-Không mời người ta vào nhà à?

Adam né người qua cho cậu vào, khi Eden đã yên vị trên ghế sofa, anh mới nhíu mày suy nghĩ:

-Bên kia có việc gì à?

-Không! Bộ không có việc thì không được đến tìm anh sao? – Eden bĩu môi: - Tôi đây đang nghỉ phép, muốn ở tạm nhà anh, anh không phiền chứ?

-Phiền! – Adam mặt không đổi sắc đáp một tiếng rồi vào bếp.

Eden hận đến nghiến răng, nhưng chốc lát lại ngẩn ngơ bởi hình ảnh Adam trong bộ đồ thoải mái, mái tóc rối bù đang loay hoay trong bếp chuẩn bị bữa sáng. Hình như cậu đã phá hỏng giấc ngủ của anh, nhưng mà Adam lúc này thật cmn đẹp trai!

-Cậu có ăn sáng không? – Adam liếc nhìn người đang có dấu hiệu xịt máu mũi kia hỏi.

-Ăn... ăn chứ!

Anh ném cho Eden ánh mắt ghét bỏ rồi tiếp tục công việc của mình. Eden xấu hổ thu hồi bộ dáng mê trai, yên lặng quan sát căn nhà của Adam. Về tổng thể đều khiến Eden thích thú, nơi này có sự ấm áp và hiện đại, người bỏ công trang trí chắc yêu cầu rất cao và vô cùng tỉ mỉ.

- Nhà anh đẹp thật!

- Louis trang trí đấy!

Eden ngẩn ra, thì ra là người kia.

- Anh ta đâu rồi?

- Đang ngủ, cũng sắp tỉnh rồi!

Lòng Eden bỗng chua chát, có phải cậu sang đây là để tìm ngược hay không? Eden trở lại chỗ cũ, nghiêm chỉnh kiểm điểm lại hành vi của bản thân mình, yên lặng cho đến khi một giọng nói dịu dàng phá vỡ...

- A, nhà có khách à? – Louis cà nhắc đi xuống cầu thang.

- Là Eden, em không cần quan tâm! Cẩn thận... - Adam buông đồ trên tay xuống, chạy đến đỡ cậu.

Eden buồn bực nhìn không khí hừng hực tỏa ra quanh họ, châm chọc nói:

- Tôi không biết anh là cục nam châm thu hút rắc rối đó, hết mất trí đến bị thương, toàn những việc khiến người ta chán ghét!

- Eden, câm miệng! – Adam nhú mày gầm lên.

- Hừ!

Louis xấu hổ cười, cậu vỗ nhẹ tay Adam, cậu biết Eden không thích cậu nhưng cậu lại rất muốn làm thân với cậu ấy, Eden là một người khá thú vị, ngoại trừ tình cảm cậu dành cho Adam...

- Cậu sang đây chơi à? Lúc ở Ý rất cảm ơn cậu!

- Không cần cảm ơn tôi! Tôi không giúp anh, tôi là vì Adam!

Louis gật đầu ngồi xuống bàn, Adam cũng chẳng thèm lên tiếng nữa, dù sao đối với anh, Eden cũng chỉ là một đứa trẻ bốc đồng đang tranh kẹo mà thôi.

- Em ăn đi! Eden, cậu có ăn không? – Adam đặt đĩa trứng cùng lạp xưởng lên trước mặt Louis, một đĩa khác để đối diện, hướng ra ngoài gọi.

- Ăn chứ! Bữa sáng “tình yêu” anh làm, không ăn là đồ ngốc!

- Coi chừng tôi trộn thuốc nổ, nổ chết cậu! – Adam lạnh nhạt nói.

Eden sững sốt, bên kia Louis bật cười khúc khích, anh đừng có đùa lạnh vậy được không? Eden lại buồn bực gặm lạp xưởng.

- À, David bảo Nick đã trở lại L.A, bảo tôi báo cho anh!

Bàn tay Adam sững lại giây lát, sau đó như không có gì mà tiếp tục uống cà phê. Louis lo lắng nhìn anh, chẳng biết anh định làm gì mà theo dõi Nick. Thật ra mọi chuyện đã qua, cậu cũng không muốn nhớ lại, cậu chỉ muốn quý trọng những giờ phút bên cạnh sau này, cậu không muốn anh tiếp tục làm gì vì cậu nữa, đối với cậu đã đủ lắm rồi...

- Adam...

- không có gì, em mau ăn đi rồi chúng ta tới bệnh viện!

- Em tự làm được mà!

- Anh không yên tâm, ngoan!

Louis thở dài, gật đầu...

—————oOo—————

Khi Adam và Louis trở về từ bệnh viện, vừa bước vào nhà đã trông thấy Eden toàn thân chỉ mặc mỗi cái quần đùi hoa văn sặc sỡ, đang ngồi trên sofa, tay cầm nửa trái dưa hấu, mắt dán chặt vào TV.

Đây là lần đầu tiên Adam thấy dáng vẻ này của cậu, có chút bất ngờ cùng buồn cười, Louis còn khoa trương hơn, đứng đực một chỗ nhìn chằm chằm người ta...

- Thu cặp mắt của em lại! – Adam nhắc nhở.

- A...xin lỗi! – Louis xấu hổ cụp mắt.

Eden nghe động nhìn ra:

- Hai người về rồi à? Nhà của hai người có mấy bộ phim hay phêch...

- Coi thì coi, cậu lỏa thể làm gì? – Adam nhú mồm.
- Này á? Quà lưu niệm chuyến buôn lậu Hawai lần trước, vẫn chưa có cơ hội mặc nên lấy ra dùng.
- Đây là nhà thành phố, không phải bãi biển.
- Xi... - Eden bĩu môi, mặc kệ Adam, tiếp tục xem TV.
- Sao cậu bảo sang đây nghỉ phép mà thấy cậu toàn ở nhà không vậy?
- Còn không phải không có ai đi cùng hay sao?

Adam liếc xéo:

- Cậu mà cũng cần người giám thị à? Mau cút ra ngoài đi, ở đây thật chướng mắt!
- Hừ, ý anh là sao? Ngại tôi cản trở hai người “khanh khanh ta ta” à?

Bên kia Louis mỉm cười nhìn hai người đấu võ mồm, Adam đang quan tâm người khác nhưng lại dùng cái bộ mặt đóng băng người ta ấy. Adam đến gần Louis, hôn lên trán cậu một cái rồi nói:

- Còn em, mau lên phòng nghỉ ngơi tiếp đi, hôm nay đừng đọc sách quá lâu! Anh sang công ty bố, có thể tối muộn mới về.
- Ừm, cho em hỏi thăm hai bố nhé!
- Ừ! Eden, có rảnh thì ra ngoài thăm thú đi, L.A rất thú vị đó...

Không đợi Eden trả lời, Adam nhanh chóng đi mất, Eden chỉ biết bậm môi nhìn theo.

- Anh ấy đang quan tâm cậu đấy! – Louis nói.
- Ai cần chứ? Tôi về phòng đây!

Louis thở dài nhìn theo, cậu không lo lắng về việc Eden thích Adam ra sao, chỉ là trong mối quan hệ của họ, Eden chắc chắn là người bị tổn thương. Không phải vì cậu quá tự tin mà là Adam luôn khiến cậu tin như vậy, tình yêu của anh chưa bao giờ thay đổi...

P/s: Phúc lợi sau thời gian dài vắng mặt, sau đó sẽ tiếp tục vắng mặt.. =))))))))))

19. Chương 19

Chương 19

NGHIỆT DUYÊN MUỐN TRỐN CŨNG KHÔNG THOÁT (2)

Eden buồn bực nằm trong phòng, hình ảnh Adam dịu dàng với Louis cứ như cái gai đâm vào tim cậu. Chẳng phải đã biết trước rồi sao, nhưng sao tim lại đau đến vậy? Từ đầu Adam đã chẳng nói, 1% cơ hội anh cũng chẳng cho cậu thì việc cậu sang đây chẳng có ý nghĩa gì... nhưng mà cậu đã hy vọng, dù chỉ một chút, sẽ nhận được một ít tình cảm nơi anh. Những năm qua kể vai sát cánh cùng Adam, cậu nhận ra mình đã sớm lún sâu vào cái hố tình cảm mà Adam vô tình giăng ra, khiến cậu không cam lòng cho dù anh đã tìm được người anh yêu nhất...

-Haiz...

Thoảng thờ dài, Eden bật dậy khỏi giường, cậu cần tìm một nơi giải sầu, sau cùng khi rời khỏi L.A, cậu cũng phải từ bỏ tình yêu vô vọng này thôi, chỉ là lúc này, cho cậu thêm một ít thời gian hưởng thụ những giờ phút có Adam bên cạnh đi...

Louis đang ngồi đọc sách trong phòng khách, thấy Eden bước xuống thì mỉm cười. Eden có vẻ ngại ngùng khi chỉ có hai người ở nhà như vậy, dù sao hai người vẫn là “tình địch” của nhau a...

-Cậu ra ngoài à?

-Đúng vậy! Tôi muốn đến quán bar chơi một chút, nghe nói ở L.A này có một vài quán bar rất náo nhiệt!

-Ừm...

-Anh có đi không?

Louis lắc đầu:

-Chân tôi không tiện!

-Chẳng phải hai người đi bệnh viện rồi sao?

-Vết thương đã lành nhưng vẫn cần chăm sóc một thời gian nữa! Cậu đi chơi đi, đi vui về!

Eden không nói gì nữa đi ra ngoài...

—————oOo—————

Bắt taxi đến một quán bar nổi tiếng trong thành phố, cảm nhận sự náo nhiệt xung quanh, trong lòng Eden cũng vui vẻ đôi chút, cậu cảm thấy cậu rất thích hợp với sự ồn ào này, không như Adam cùng Louis, bọn họ rất thích yên tĩnh. Eden chỉnh trang lại bộ dáng cà lơ phất phơ của mình rồi hòa mình vào dòng người đang đi vào bên trong...

Nick vẫn còn bức dọc bởi vết thương đang lành của mình, có trời biết nếu lúc đó người của hắn đến muộn, viên đạn kia đã ghim vào tim hắn không chệch một li.

-Đại ca, sao hôm nay anh rảnh rồi đến thăm em vậy?

-Sao? Đến thăm mà chú cũng thắc mắc à? Đạo này lão Udy bên ấy ngh nói nổi bão lớn lắm, tôi về đây tránh bão!

-Haiz, còn không phải bên Cavallone đang ráo riết phá mấy vụ làm ăn của lão sao? Em bên này cũng bị vạ lây không ít, dù sao anh cũng là dòng nhỏ, còn em là thuộc hạ chính dưới trưởng lão, muốn trốn cũng không thoát...

-Thôi cạn đi! Anh mày suýt mất mạng trong tay người của Song Long đường này!

Hai người cầm cốc uống rượu.

-Sao người của Song Long đường lại ở đây?

-Chắc là trùng hợp thôi! Nếu anh mà gặp lại tên đó, anh sẽ trả lại món nợ ngày hôm đó!

-Hắc hắc...

Bỗng phía bên kia ồn ào hẳn, người ngồi bên cạnh Nick nhíu mày:

- Để em đi xem có chuyện gì! Anh có muốn vài người lại trò chuyện cùng anh ko, có mấy bé rất được ah...

- Không cần lo cho anh, lo chuyện của chú đi!

Người đó gật đầu rồi đi mất, Nick lại buồn chán uống rượu. Ánh mắt lơ đãng nhìn quanh một chút bỗng bị dính chặt vào một người, người đó trông rất thoải mái nhận một cốc rượu từ người bên cạnh mà chẳng đắn đo lấy một chút, uống cạn...

Bỗng dưng Nick thấy tức, cảm giác buồn bực kỳ lạ này khiến hắn chẳng còn suy nghĩ được gì mà lăm lăm hướng về phía bên đó, tổng ngay cho người mời rượu một đấm khiến hắn ta té nhào ra đất. Mọi người xôn xao cả lên....

- Tên khốn này, mày bị điên à? - tên kia tức giận đứng lên muốn đánh lại nhưng bị cản.

- Hừ! Mày làm gì thì mày hiểu! - Nick hừ lạnh rồi cứ thế túm người phía sau lôi đi, chẳng biết người ta đang sống sờ sờ nhìn mình, một tay mò tìm súng.

Dường như biết được ý đồ của người phía sau mà Nick lên tiếng trước:

- Nếu cậu muốn bắn chết tôi thì đợi giải thuốc trong người đi, lần này cậu không may mắn như lần trước đâu...

- Anh có ý gì? - Bàn tay mò súng của Eden sững lại.

- Lúc này không có cảm giác gì đúng không? Nhưng nửa tiếng sau cậu sẽ biết như thế nào là muốn chết không được, muốn sống không xong! - Nick vô cùng tự nhiên nắm lấy tay người ta kéo đi, mà Eden vẫn còn mụ mị trong lời nói của hắn mà quên rút tay lại.

- Hừ! Có nỗi khổ nào mà tôi chưa nếm qua chứ?

- Thế cảm giác bị dục vọng tra tấn ngày này qua ngày khác, chẳng biết bản thân mình đang làm gì đã nếm qua chưa?

Eden sững sốt, thấy cậu vẫn chưa hiểu vấn đề, Nick tốt bụng nói:

- Cốc rượu cậu uống ban nãy bị tên kia bỏ thuốc, chuyên dùng để dạy dỗ những người khó bảo trong nhà chứa!

Eden vùng tay ra, hằm hằm muốn trở lại một phát bắn chết tên ban nãy - lão tử lại bị trúng thuốc.

Nick ở phía sau mỉm cười, tiếng nói khê khàn vang lên như hồi chuông báo tử:

- Giờ quay lại muộn rồi, thuốc đã phát huy tác dụng!

Cùng lúc đó, chân Eden như nhũn ra, cả thân hình cứ thế ngã ra sau không báo trước, bị một thân hình to lớn đỡ được.

- Giải thuốc trước tính sau, có điều tôi muốn nói với cậu, lần này tìm người khác để cậu giải thuốc nhé? Không phải một mà rất nhiều người a... - Nick nở một nụ cười tà ác vác Eden đi.

Eden trừng mắt nhìn bản thân bị người ôm đi, trong lòng bỗng dưng sợ hãi vô cùng, chẳng lẽ hắn ta nói thật hay sao?

—————oOo—————

Đến tận khi bị Nick ném lên một chiếc giường nào đó, cả thân thể nóng bừng nhưng chẳng dậy nổi chút sức, Eden mới tin lời hắn ta nói là thật. Nhưng trong tình huống “nước sôi lửa bỏng” này, Eden lại chẳng muốn thấy hắn ta một chút nào...

-Cậu thế nào rồi? - Nick tà ác cười khê.

Eden mím chặt môi, cố gắng không cho bản thân phát ra tiếng rên rỉ đầy khát vọng, dục vọng đang gào thét trong cơ thể muốn được giải phóng, nhưng cậu không muốn mắc nợ hắn ta.

Nick thấy cậu dù đã khó chịu muốn chết mà vẫn cứng đầu không nói, hắn có chút bực tức cùng chút bội phục. Cái loại thuốc này hắn biết rất rõ tác dụng của nó, nó có thể khiến người cứng cổ nhất trở thành nô lệ tình dục thì với Eden, nó cũng sẽ có tác dụng như thế...

-Nói ah! Bây giờ cậu là cá nằm trên thớt, cậu muốn tôi “thượng” cậu hay để tôi gọi một vài người tới? Có lẽ bọn chúng sẽ rất vui lòng thỏa mãn cậu a...

Eden bặm môi, cổ họng phát ra từng hơi thở khó nhọc, gương mặt đỏ hồng, ánh mắt mụ mị cả lên nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo. Đôi môi bị cậu cắn đến rướm máu, Nick không hiểu sao có chút đau lòng, hắn nắm cằm cậu, ngón tay khê vuốt đôi môi xinh đẹp kia. Từng cái đụng chạm của Nick khiến Eden không thể không chế được mà bật ra tiếng...

-A...

-Đừng cắn... - Đôi mắt Nick sầm lại, cúi đầu đem môi mình đặt lên đó, nếm vào vị ngọt ngào hòa cùng vị máu dịu ngọt của người kia.

Eden run lên, nhắm chặt mắt lại, cơ thể không theo lý trí cứ thế dán chặt vào thân thể người bên trên cọ sát, bản thân lại phát ra từng tiếng thở dốc áy muội khiến người đỏ mặt. Nick cười khê, cố làm sâu thêm nụ hôn của bọn họ, dù nụ hôn đó chẳng khác nào cắn xé lẫn nhau, hắn nghĩ có lẽ hắn điên rồi nên mới một lần nữa cùng cái người muốn một phát bắn chết hắn điên cuồng lăn giường. Bọn họ chắc chắn là “nghiệt duyên”, mà cái duyên này lại càng ngày càng khiến hắn trầm mê a...

Một lúc thật lâu bọn họ mới dứt ra khỏi nụ hôn đó, ánh mắt Eden ngập nước nhìn Nick, chỉ một ánh mắt như thế nhưng lại có thể khiến trái tim hắn đập như muốn nổ tung lồng ngực, cảm giác này còn mãnh liệt hơn lần đầu tiên gặp được Louis. Hắn lại không cưỡng được hôn cậu, Eden gấp gấp xé áo Nick, đầu óc vẫn còn mơ màng chỉ muốn được ngay lập tức giải phóng dục vọng của bản thân...

-Từ từ nào bé cưng! Tôi đang bị thương đó! - Nick nhú mày khi Eden vô tình đụng trúng vai hắn, vết thương lại rỉ máu.

-Ân... mau lên...a...

Nick thở dài thoát quần áo của mình lẫn Eden, khi cả hai hoàn toàn trần trụi dán lên nhau, Eden liền phát ra một hơi thở thoải mái. Thân thể Nick mát lạnh khiến cậu dễ chịu hẳn.

-Em vẫn chưa nói là em muốn tôi hay là cần tôi tìm người khác a?

Eden nhú mày:

-Cmn, làm mau đi! Ân... không là ông đây một phát bắn chết anh...

-Ôi... sợ quá a! - Nick giả vờ sợ hãi, hai tay lại không rảnh rồi mà vuốt ve người bên dưới khiến cậu thở hổn hển, nâng thân cậu sát lưng tung. Đôi mắt hắn cũng không bình thản được bao lâu mà dần bị dục vọng bao phủ...

Lần đầu tiên Eden có cảm giác “mặc người cứ lấy” là như thế nào, bản thân cậu không thể tự chủ, chỉ biết hướng theo cảm giác mà người kia mang lại, trầm luân. Cậu không phục nhưng chẳng thể làm gì...

Nick chạm vào bên dưới cậu, nơi đây đã vô cùng ướt át và mẫn cảm, chỉ chạm nhẹ đã khiến cậu run lên, rên rỉ từng hồi, tiểu huyệt cứ như muốn nuốt trọn ngón tay hắn vào. Nick biết tác dụng của thuốc kéo dài rất lâu nên lúc này chỉ có thể dùng tay giúp cậu, hắn cũng chẳng có chút tự tin sẽ đủ sức giúp Eden giải được thuốc trong ba ngày liên tục...

-Ân... khó chịu quá... mau vào...

Một tay hắn vuốt ve phân thân đã đứng thẳng tắp của cậu, một tay lại đi vào nơi ấm áp kia trườn sấp. Vì lúc này cơ thể Eden rất mẫn cảm nên chẳng mấy chốc mà cậu đã tiết ra.

-A...ân... không đủ... Nick... mau vào... - Eden khổ sở vịn vịn người, cậu muốn thứ lớn hơn, cả người như có hàng ngàn con kiến bò tới bò lui khó chịu muốn chết.

-Nhấn nạy chút đi! Tôi mà ngắt là chẳng ai giúp được em đâu, hoặc là em muốn ra người tìm người khác thì ok!

Nghe đến tìm người khác, Eden nhú mày ngậm miệng, cố nén sự bức bối mà nằm đó, bàn tay để trên đệm giường nắm lại đến trắng bệch, trông vô cùng đáng thương.

Nick để cậu giải phóng lần nữa mới rút tay ra, cúi đầu nhìn người đang yếu ớt nằm đó, có chút thương thương mà hôn lên cái trán đầy mồ hôi của cậu, nhẹ giọng nói:

-Ngoan! Chúng ta cần bổ sung chút thể lực a...

Nick kéo chăn đắp cho Eden rồi khoác tạm một chiếc áo lấy từ phòng tắm, sau đó ra ngoài gọi đồ ăn và báo cho đàn em biết mình sẽ không về trong mấy ngày. Bên trong phòng, Eden nằm úp sấp xuống giường cọ sát nhằm giảm bớt sự ngứa ngáy trước lúc người kia trở lại. Lần này cậu thua rồi, còn thua không có đường trở lại...

20. Chương 20

Chương 20

ĐƯỜNG NHƯ MỌI THỨ ĐÃ THAY ĐỔI

Nick trở lại với Eden vài phút sau đó cùng một mâm thức ăn và nước uống. Hắn đỡ cậu ngồi dậy, bắt uống hết một chai nước đầy, mặc dù Eden không tình nguyện vẫn cố gắng uống vì cậu biết làm thế là tốt cho cậu.

-Ừm...

-Em có muốn đi wc không?

Eden khó khăn gật đầu và ngay sau đó, cậu bị bế lên.

-Anh...

-Tôi đưa em đi, chân em có sức mới là lạ! - Nick thở dài đem người vào phòng tắm, sau đó ngang nhiên đứng xem người ta giải quyết rồi đem ra. Dưới ánh mắt như đèn pha của ai đó, mặt Eden không hiểu sao càng nóng hơn nữa.

Eden vừa được thả lên giường đã mạnh mẽ choàng cổ Nick kéo xuống, môi dán lên cổ hắn, hôn cắn lung tung, cậu đã sắp đến cực hạn rồi, không thể chờ thêm nữa. Nick cũng thuận theo đề xuống, lúc này hắn cũng mặc kệ vết thương âm ỉ chảy máu của mình mà đắm chìm trong bầu không khí hiện tại.

-Ừm...chạm tôi... - Trả lời cho câu nói của Eden là một thứ cực nóng đỉnh ngay lối vào bên dưới cậu, không báo trước cứ thế đâm vào tận gốc... - A...

Nick nhướng mày nhìn ai đó chỉ vừa mới bị đâm một phát đã buông vũ khí đầu hàng, Eden cũng đáp lại ánh mắt hắn bằng cách thở hổn hển, toàn thân buộc chặt, bên dưới lại càng siết hơn khiến hắn cũng khổ không sao kể hết...

-Em thả lỏng chút coi...

-Câm miệng...ân... mau động... - Eden buông cổ Nick ra, bày ra tư thế mặc người định đoạt.

Nick cười khê, thẳng lưng tách hai chân cậu ra, bắt đầu công tác “giải thuốc” nhưng đầy khoái hoạt này.

Trong phòng phút chốc tràn ngập hơi thở tình dục, tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc vang lên liên miên không dứt...

-Ân... a...

-Hư... Eden... em thế nào rồi? - Nick vừa thả chậm tốc độ ra vào vừa quan sát người kia.

-Ân... không được... mau lên...a... - Lúc này Eden chẳng phân biệt được đâu là thật, đâu là giả nữa. Cổ họng vì kêu la liên tục mà khô khốc không chịu nổi.

Nick chợt dừng lại, đang lúc Eden bắt màn định lên tiếng thì một đôi môi đã hôn xuống, mang theo dòng nước mát lạnh làm dịu cơ thể cậu. Eden thở dài một hơi, nếu như lúc đầu Nick là kẻ thù của cậu thì lúc này Nick chính là vị cứu tinh trong lòng cậu.

-Ân...ha...

-Được rồi, chúng ta tiếp tục! - Nick lau mồ hôi cho cả hai rồi tiếp tục động tác đang dang dở.

Bọn họ dính lấy nhau đến giờ cũng được 5 tiếng rồi, sắp đến lúc nghỉ giải lao a. Nick tăng tốc độ trườn sấp, Eden lại không nhận được bị cuống theo la hét om sòm, bản thân đã tiết bao nhiêu lần không biết. Và một khắc sau đó, Nick không nhận được giải phóng tất cả vào bên trong cậu thì Eden cũng hét lên bất tỉnh.

Nhìn người đã mệt mỏi chịu không nổi nằm đó, Nick thở phào lui ra, hắn cũng đến cực hạn rồi, thêm vết thương này giờ vì vận động mà nứt toát ra, trông thật đáng sợ. Hắn lê bước vào phòng tắm, xử lý sơ thân thể cùng vết thương sau đó lại trở ra đem Eden vào, tẩy rửa cho cậu rồi cả hai cùng lăn trên giường, hắn không nén được cảm giác vô lực đang lan tỏa trong cơ thể cứ thế thiếp đi...

Eden mệt mỏi ngủ thật lâu, đến khi lại một lần nữa bị dục vọng tra tấn không nhận nổi phải tỉnh dậy. Tiếng rên rỉ thật khê bên cạnh làm Nick bừng tỉnh, hắn nhíu mày nhìn Eden đang nặng nhọc thở, có chút đau lòng nâng cậu dậy, lại tiếp tục bổ sung một ít nước...

- Ân...nóng...

- Tôi biết em rất khó chịu nhưng nhịn một chút là hết ngay!
- Hừ...hừ...- Eden vịn vẹo cọ sát người phía sau khiến Nick dù đã mệt mỏi không chịu nổi vẫn dậy lên phản ứng.
- Eden, đừng lộn xộn....
- Muốn...ân... - trong mơ màng, Eden đụng trúng nơi nào đó của người phía sau khiến hắn rên lên.
- Chết tiệt! - Nick bắt lực rửa thềm một tiếng, sau đó là đất trời nghiêng đảo, Eden bị hắn đặt ngồi trên người, nơi nào đó của hai người cọ nhau tóe lửa. - Muốn thì e tự động đi!
- A... - Eden mừng rỡ túm nơi nào đó đã hiện ngang của người bên dưới, nâng mông ngồi xuống, sau đó thỏa mãn thở ra.

Nick không biết rằng ánh mắt hắn nhìn Eden lúc này có bao nhiêu sủng ái, mà người bên trên đang lâm vào tình dục cũng hoàn toàn bỏ lỡ điều đó....

Căn phòng lại tiếp tục ngập tràn mùi vị hoan ái.

—————oOo—————

Đến khi Adam tìm được bọn họ đã là tối của ngày thứ ba, sau khi Eden dùng chút sức lực còn sót lại gọi cho Adam để cầu cứu.

Adam nhú mảy nhìn bầu không khí sắc mùi tình dục trong phòng cùng hai thân thể đã bắn không chịu nổi của hai người kia, không cần nghĩ cũng biết nơi này xảy ra chuyện gì. Louis đứng sau anh cũng sững sốt, Eden bảo ra ngoài chơi một chút mà đi tận 3 ngày khiến bọn họ lo sốt vó cả lên, lại nhận thêm cú điện thoại của David bảo rằng Eden và Nick xảy ra vấn đề, bọn họ đã lục tung khắp nơi vì sợ Eden gặp nguy hiểm nhưng khi tìm được cậu lại ở hoàn cảnh này, Louis không biết nên khóc hay cười a.

- Chúng ta làm gì?
- Em đưa Eden tới bệnh viện, anh sẽ xử lý việc còn lại.
- Vậy còn Nick?
- Louis, quan trọng là Eden kìa, hắn ta không chết được! - đôi mắt Adam sắc lạnh khi nói về Nick.

Louis thở dài nói:

- Chuyện cũ đã qua rồi, anh không cần giữ trong lòng làm gì, chỉ là... đừng làm những việc khiến chúng ta hối hận...
- Anh biết...

Louis không nói thêm nữa mà mặc quần áo cho Eden rồi đưa cậu tới bệnh viện. Sau khi cậu đi khỏi, Adam nhìn về người còn lại, trước hết tìm nơi giấu hắn ta đã, sau đó sẽ từ từ tính toán nợ nần a...

Eden hôn mê tận 3 ngày mới tỉnh lại, mà trong ba ngày đó, Nick cũng nếm trải qua cái gì gọi là “có thù tăt báo” của Adam. Eden không biết khi cậu một lần nữa lại trông thấy người kia, cậu có bao nhiêu bối rối lẫn tưởng niệm, mà Nick cũng không nghĩ rằng mình có cơ hội sống sót để nhìn lại người mà hắn đã không ngại nguy hiểm tính mạng cứu được.

—————oOo—————

- Ừm...
- Tỉnh? - một giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến đầu óc vẫn còn mụ mẫm của Nick tỉnh táo lại.
- Adam?
- Rất ngạc nhiên đúng không?

Nick cười khê lắc đầu, hắn đã biết trước ngày này sẽ đến, Adam nhất định không bỏ qua chuyện kia, nhưng bị bắt trong tình trạng này thì hắn cũng quá thảm đi.

Nhìn hai tay bị trói cứng ngắt, cổ họng khô khốc của hắn gian nan hỏi:

- Đây là đâu? Eden... sao rồi?

Một chút ngạc nhiên lóe qua mắt Adam rồi nhanh chóng biến mất.

- Chuyện của cậu ấy không cần cậu lo, còn lúc này là lúc chúng ta tính toán nợ cũ.

Nick thở dài không lên tiếng, chắc Eden không có việc gì nên Adam mới có thời gian ở đây với hắn. Nợ thì cũng nên trả, này là hắn nợ bọn họ...

- Muốn tính thế nào ?

21. Chương 21

Chương 21

CỨ NGỒ LÀ THOÁNG QUA NHƯNG TIM LẠI NẢY MẦM

Trong một căn phòng trống ở một ngôi nhà bỏ hoang trên triền núi, thỉnh thoảng có thể nghe thấy một vài tiếng rên rỉ trầm thấp cổ nén nhịn vì đau đớn...

Nick không biết mình đã ở đây bao lâu rồi, xung quanh yên tĩnh như hủ nút, chẳng nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Vết thương trên vai đã đau đến hoàn toàn chết lặng, máu khô từng vệt từng vệt bết lại trên người hắn trông vô cùng nhếch nhác, nhưng đối với hắn điều đó cũng chẳng là gì. Ngày hôm đó sau khi Adam đem hắn đến đây, giải quyết món nợ của hai người bằng cách tiêm vào người hắn một ống thuốc phiện rồi bỏ đi, chỉ để lại hai người canh gác, đúng giờ sẽ đem cơm và nước uống cho hắn.

Hắn sinh ra trong gia tộc mafia nên thuốc phiện cũng đã từng nếm qua, có điều như lúc này là lần đầu tiên, bản thân vừa bị thương vừa kiệt sức, lúc lên cơn càng khiến hắn chẳng có một chút sức lực chống cự, khiến toàn thân đau đớn. Nick tựa người vào vách tường, mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, hắn hy vọng người của hắn sẽ sớm tìm được chỗ này nếu không hắn sẽ chết vì kiệt sức.

—————oOo—————

Eden tỉnh dậy sau ba ngày hôn mê trong bệnh viện, nhìn thấy Louis đang ngồi bên cạnh đọc sách, cậu nhủ mày.

-Nước...

-A! Cậu tỉnh rồi! - Louis vội đỡ Eden dậy, đưa nước cho cậu uống.

Eden một hơi nốc cạn, sau đó mới thở ra thoải mái hỏi:

-Sao tôi lại ở đây?

-Cậu không nhớ à?

-Nhớ gì?

-Cậu gọi điện cho Adam, bảo anh ấy đến cứu! Chúng tôi tìm được cậu trong tình trạng mê man nên đem vào đây.

-A... - Như chợt nhớ ra gì đó, Eden nhìn Louis chăm chú: - Vậy...người kia...

Louis thở dài:

-Cậu nói Nick à? Adam đã đưa hắn đi, tôi không biết anh ấy muốn làm gì nữa!

Eden nghe xong không nói gì, chỉ thần thờ ngồi đó chốc lát rồi nháo nhào đòi ăn, như chẳng quan tâm gì đến việc cậu mới vừa hỏi. Louis không hiểu nhưng vẫn đi mua đồ ăn về cho cậu.

Chờ Louis ra khỏi phòng, Eden mới mệt mỏi ngã vật lại giường, đầu óc nhớ đến những ngày cùng người kia gần bó thân mật. Adam sẽ đem hắn đi đâu? Mặc dù cậu và Nick trên danh nghĩa là phe đối lập nhưng lần này hắn đã giúp cậu rất nhiều, mà cậu cũng không ghét hắn, cho nên hy vọng Adam sẽ bỏ qua cho hắn một lần.

Cửa phòng bất thành linh bị mở ra, Adam mặt lạnh đi vào phòng. Eden đưa mắt nhìn anh, chẳng còn sự hào hứng lúc trước mà chỉ có sự chán nản.

-Louis đâu?

-Ra ngoài mua đồ ăn rồi!

Adam cởi áo khoác, thả người lên ghế sofa đối diện giường bệnh của Eden, mở miệng trào phúng:

-Thân là phó đường chủ Song Long đường mà để bản thân ra nông nổi này, tôi thật sự không biết nên nói gì với cậu!

-Thế thì đừng nói!

-Lần này cậu gặp may, nên chỉ chịu đựng có 3 ngày với tên đó, thuốc cậu uống cũng không nhiều nên không ảnh hưởng mấy đến sức khỏe, ráng mà nghỉ ngơi đi! David sẽ sang đây trong mấy ngày nữa...

-Thế... hắn ta đâu?

Adam nhướn mày, trong lòng có chút suy nghĩ sâu xa nhưng trên mặt lại chẳng biểu hiện gì.

-Tôi đang tính nợ với hắn, giờ này hắn cũng không được dễ chịu lắm...

Eden muốn nói gì đó nhưng mãi vẫn không lên tiếng.

-Cậu muốn tôi tha cho hắn ta? - Adam hỏi.

-Anh muốn làm gì thì làm, chẳng liên quan gì đến tôi!

-Ồ...

Eden bặm môi kéo chăn trùm kín đầu, từ chối nói chuyện tiếp. Adam nhếch môi, đứng dậy ra ngoài tìm Louis, không ngờ Eden lại có phản ứng như thế a...

Anh bắt gặp Louis vừa từ căn tin bệnh viện trở lại, kéo ngay cậu vào lòng hôn sâu.

- Ừm... Adam...

- Yên nào! - Anh không cho cậu nói mà tiếp tục làm sâu thêm nụ hôn, đến khi anh buông cậu ra thì cả người Louis đã mềm nhũn. Louis thở hổn hển trong lòng anh, khó hiểu hỏi:

- Anh sao thế?

- Không sao, chỉ là tâm trạng không được tốt lắm! Em vào với cậu ấy đi, hôm nay anh có việc nên không ở lâu được.

- Ừm, đừng quá sức nhé!

- Anh biết rồi!

Dặn dò bảo bối xong, lại không nhận được hôn thêm lần nữa, Adam mới thỏa mãn cất bước đi.

Louis trở vào với gương mặt có thể rán chín cả trứng khiến Eden ném ngay cho một ánh mắt khinh bỉ khiến Louis xấu hổ không thôi.

- Vừa nhìn đã biết ngay anh bị tên mặt than kia ăn đậu hủ!

- Khụ... cháo của cậu đây! Mau ăn đi cho nóng!

Eden nhìn tô cháo trước mặt, một chút khẩu vị cũng không có. Louis thấy thế bèn khuyên:

- Ăn một chút đi, cơ thể cậu đang mất dinh dưỡng trầm trọng đấy, dù sao cũng đã ba ngày không ăn, nên cố mà ăn một chút...

Eden nghe vậy cũng rán nuốt một chút. Louis nhìn vậy lại tiếp tục đọc sách.

- Anh không đến trường à?

- Hôm nay tôi được nghỉ! - Dừng một chút lại nói tiếp: - Sao cậu lại ở đó cùng Nick thế? Hắn ta bắt cậu à?

- Hắn ta chưa có bản lĩnh đó, huống chi hắn vừa ăn đạn của tôi không lâu, hắn dám bắt cóc tôi mới lạ... - Nhớ đến vết thương của Nick, Eden bỗng dưng lo lắng. Tuy rằng lúc đó cậu bị dự vọng tra tấn đến mù mịt nhưng vẫn lơ mơ nhớ được vết thương của hắn vì bị cậu giày vò mà nứt toát ra...

- Eden... Eden!!

- Cái gì?

- Suy nghĩ gì mà tập trung dữ vậy?

- Không gì cả!

- Vậy cậu nghỉ ngơi đi, tôi trở về nhà lấy ít quần áo cho cậu!

Eden gật đầu, nằm xuống. Cậu quyết định ngủ một giấc, muốn đánh bay mấy cái lo lắng không đâu ra khỏi đầu...

Căn nhà hoang trên núi...

- Này, mày nói xem cái tên trong kia làm gì mà để bị nhốt như vậy?

- Làm sao tao biết, nhưng nói thật mỗi tối mà nghe hắn ta la hét, tao nổi hết cả da gà!

- Hôm nay là ngày thứ năm rồi, vết thương của hắn có vẻ không tốt lắm!

- Mặc kệ đi, chuyện của chúng ta là canh giữ mà thôi!

Lúc này một chiếc xe việt dã đậu lại, Adam trong chiếc áo khoác dài lạnh lùng bước xuống.

- Hắn ta thế nào?

- Vẫn vậy!

- Các cậu đi đi, không cần quay lại! - Adam ném cho hai người họ một tờ chi phiếu rồi sải bước vào trong. Bọn họ nhìn nhau mừng rỡ, mau chóng đi mất.

Nick co ro trong góc phòng, nghe tiếng bước chân đến gần nên cố mở mắt ra nhìn.

- Thế nào rồi? Tư vị bị giam cầm và tra tấn từng giờ có dễ chịu không?

- Không tệ lắm! - Nick lồm cồm ngồi dậy dựa vào vách tường.

- Chơi vậy đủ rồi! Bây giờ mới thực sự là món nợ mà cậu thiếu tôi và Louis. - Adam lạnh lẽo nói, thấy trước mặt Nick một con dao găm quân dụng.

Nick sững sờ nhìn, chẳng lẽ muốn mạng hắn hay sao? Hắn lúc này cách cái chết không xa lắm.

- Anh muốn tôi làm gì?

- Việc này chẳng khó! Vì cậu mà Louis suýt chút nữa mất mạng, bây giờ trước ngực em ấy có một vết sẹo to khiến tôi mỗi lần nhìn thấy đều hận không thể giết chết cậu ngay lập tức!

- Tuy vết thương không phải do chính tay tôi gây ra nhưng anh nói đúng, nếu tôi không ép buộc Louis, cậu ấy sẽ không tự tổn thương chính mình...

- Hừ! Tuy rất muốn một phát bắn chết cậu nhưng như thế thì quá nhẹ nhàn rồi, huống chi Louis không muốn tôi làm thế nhưng tôi không muốn như vậy, em ấy vẫn rất nhân từ với cậu.

- Tôi có nên cảm thấy vui mừng hay không?

- Thế thì không cần! Bây giờ tôi cho cậu hai lựa chọn, một là tự đâm mình một nhát rồi tự mình gọi xe cứu thương, hai là tôi trực tiếp quăng cậu xuống núi, núi ở đây đảm bảo té xuống sẽ tàn tật. Chọn đi!

Nick bật cười:

- Cách nào tôi cũng không sống được, thôi chọn cách thứ nhất đi, ít nhất chết mau hơn một chút...

Adam không nói gì, lạnh mắt nhìn Nick cầm lấy con dao, đôi mắt hấn dao động trong giây lát, có một chút tiếc nuối vì không thể gặp lại người kia.

- Nói với Louis, tôi xin lỗi. Và nói với.... mà thôi, không cần thiết nữa... - Nick lên tiếng. Người ấy không nên liên quan tới hấn thì tốt hơn.

Trước ánh mắt chăm chú của Adam, hấn nhắm ngay ngực mình đâm xuống...

22. Chương 22

Chương 22

“HẮN LÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA TÔI”

Ngay khi Nick nhắm mắt chờ đợi con dao cắm phập vào ngực mình thì “đoàng” một tiếng, cảm giác bỏng rát nơi tay khiến hấn rên lên, con dao cũng rơi xuống đất...

- Hừ, đâu có nhẹ nhàng vậy! Mấy năm qua sao có thể chỉ trả giá như vậy!

Nick nghe Adam nói thế thì thở phào, ít ra thì hấn vẫn chưa chết, còn có thể ra khỏi đây và gặp lại người kia...

- Anh lại muốn làm gì?

- Đưa cậu đi ném trải cái gọi là “địa ngục”!

Tiếp sau đó là bóng súng Adam hạ xuống, Nick liền mất đi tri giác...

—————oOo—————

Eden bị ác mộng làm cho tỉnh lại, lại là giấc mơ đó – tiếng la hét đau đớn của một ai đó cứ vang vọng mãi trong tâm trí cậu, ở một hành lang thật dài, phía cuối là một cánh cửa màu đen, tiếng hét phát ra từ đó nhưng Eden dùng đủ mọi cách vẫn vĩnh viễn không thể chạm tới.

Eden thở hồng hộc, cố gắng bình ổn lại nhịp tim của mình. Giấc mơ đó là cậu sợ hãi, bởi tiếng hét đó rất đối quen thuộc, nó khiến trái tim cậu như bóp nghẹn, đau đớn...

Eden ngồi dậy rời giường, lúc này cũng chẳng ngủ được nữa. Cậu chợt nhớ đến Nick, chẳng biết hấn ta thế nào rồi? Nhưng chuyện của hấn và Adam, cậu không có quyền xen vào. Mấy năm qua cũng chẳng phải cậu không biết Adam đã tốn bao nhiêu tâm huyết để chờ đến ngày này, vậy nên cậu sẽ không ngăn cản. Adam có nỗi hận của riêng anh mà Nick cũng nên trả món nợ đó...

Thấy bên ngoài vẫn sáng đèn nên cậu tò mò đi ra khỏi phòng, cậu đã về nhà được mấy hôm, chỉ gặp mỗi Louis, còn Adam gần như mất tích.

Nghe tiếng bước chân nên Louis ngẩng đầu:

- Không ngủ được à?

- Ừ! Anh cũng vậy à?

Louis thở dài gật đầu. Eden nhú mày ngồi đối diện Louis.

- Có tâm sự à?

- Cũng không có gì... chỉ là gần đây Adam không về, tôi có chút lo lắng...

Eden cười khê:

- Chuyện đấy thì anh không cần lo! Mấy năm lăn lộn trong chốn lửa đạn kia của anh ta cũng không phải đùa, cho nên anh không cần lo lắng chi cho một óc!

- Chuyện đó thì tôi biết rõ, chính là ngày đó Nick bị anh ấy đưa đi, đến giờ vẫn không rõ tung tích... tôi sợ anh ấy không tìm chế được mà... dù sao tôi vẫn còn sống không phải sao? – Louis không nói nữa.

Sắc mặt Eden trầm hẳn đi, cậu cũng có chút lo lắng. Việc Nick khiến Adam và Louis chia xa đã trở thành cái gai trong lòng Adam, thêm việc Louis bị Nick ép buộc mà suýt mất mạng thì việc giết chết Nick không phải không có khả năng.

- Có lẽ anh ta sẽ biết chừng mực... - Eden nhẹ giọng nói.

Louis cũng thở dài, có chút tò mò nhìn Eden đang sàu mi khổ não nơi đó.

- Eden... cậu và Nick là như thế nào? Nghe David nói, là cậu cưỡng... hấn ta? – Louis có chút xấu hổ vì tò mò chuyện người khác như thế.

Eden lại buồn bực, cái tên David chết tiệt này thật là nhiều chuyện.

- Đúng vậy! Lúc đầu tôi cũng không biết đó là Nick... nhưng lần đó tôi bắn không chết hấn, không có nghĩa lần này hấn giữ được mạng trong tay tên biến thái Adam kia...

- Cậu thực sự không quan tâm? – Louis dò hỏi.

- Tại sao tôi phải quan tâm kẻ thù? – Eden không kiên nhẫn đáp rồi bỏ lên phòng.

Louis dõi mắt nhìn theo – Eden đang nói dối, từ ánh mắt cậu có thể nhìn ra được cậu rất để tâm đến Nick, chỉ là tâm lý lẫn trái tim vẫn kháng cự điều đó...

- Adam... hi vọng anh đừng làm những việc điên rồ không thể挽回 như Nick khi ấy... - Louis lẩm nhẩm.

—————oOo—————

Tiếng ồn ào xung quanh làm Nick tỉnh lại, hấn chẳng nhớ đây là lần thứ mấy hấn ngất đi và tỉnh lại, vì đau mà ngất, vì dục vọng tra tấn mà ngất hay chỉ đơn giản là cơn thèm thuốc khiến hấn điên cuồng kia làm ngất đi. Ít ra lúc này hấn vẫn còn tỉnh lại, chứng minh những đợt tra tấn kia vẫn sẽ tiếp tục...

Nick cười khổ, Adam đã làm đúng những gì mà anh ta nói, cho hấn ném trải cái gọi là “địa ngục”. Những nơi thế này hấn cũng quen thuộc, đó cũng là một phần sinh ý mà gia tộc hấn đầu tư kiếm tiền – nhà thổ. Nơi này ngoài thuốc phiện thì quan trọng nhất chính là điều giáo “nô lệ tình dục”. Hấn thật sự không biết Adam cũng kinh doanh loại hình này.

- Ô, hấn lại tỉnh rồi kìa! – Một giọng nói ngả ngón vang lên: - Tên này vậy mà dai thật, hắc hắc!

Lúc này Nick bị treo giữa phòng, tay chân bị trói thành hình chữ đại, toàn thân không một mảnh vải, nhưng ít ra hấn đã được tắm qua, vết thương cũng được xử lí đôi chút dù nó trông vẫn rất tệ. Trên người hấn chỉ chít vết roi, tuy không chảy máu nhưng khi đụng vào sẽ rất đau đớn. Mỗi ngày hấn đều được tiêm thuốc khiến mọi dây thần kinh cảm giác của hấn đều nhằn lên gấp bội lần sự mất cảm đáng chết kia, và sau đó sẽ bị hai tên này hành hạ đến ngất đi. Hấn không biết Adam có ở bên ngoài hay không nhưng lúc hấn tỉnh chưa bao giờ thấy Adam xuất hiện...

- Chắc, chúng ta tiếp tục nhé! Khi nào cứng chưa khuất phục thì ngày đó vẫn cứ tiếp tục vui đùa! – Tên ma cô dùng roi vuốt ve mặt hấn.

- Câm miệng!

- Vẫn cứ mạnh miệng như thế, nhưng mà ta thích! Hôm nay chúng ta chơi thứ này...

Tên ma cô ngoắc tay, tên còn lại mang ra một chiếc hộp đen dài, nhìn thấy nó mắt Nick tối sầm lại, hấn chỉ muốn một phát cắn chết hai tên này rồi tìm Adam quánh một trận.

- Cứng biết cái này đúng không? Hôm nay sẽ cho cái miệng bên dưới cứng dùng nó! Ngoan ngoan thuận phục đi, thân hình cứng rất được nhiều người thích đó, tuy vết thương này khiến nó xấu đi một chút!

Nick cắn răng không lên tiếng, tên ma cô hắc hắc cười, ghim ngay vào tay hấn hai liều thuốc mà mọi ngày vẫn dùng rồi nói:

- Liều thuốc hôm nay có thêm tí “gia vị” nha, sẽ khiến da cứng nhạy cảm hơn hấn!

Nick thầm rửa mặt rồi bất chợt hét lên:

- Adam khốn kiếp! Có giỏi thì anh giết chết tôi đi!

Ở một căn phòng mà Nick không nhìn thấy, Adam cười khê rồi xoay người bỏ đi. Một người đàn ông khác ở trong phòng thì nhìn vào màn hình với ánh mắt hứng thú vô cùng.

- Thật sự muốn tôi “bán” hần sao? Nếu mà nơi này có bị phá nát thì anh phải bồi thường cho tôi đấy nhá!

- Hần gọi với theo người vừa đi đến cửa!

- Nếu thực sự bị phá nát, cứ tìm Eden mà đòi, cậu ta sẽ không keo kiệt mà vun tiền cho anh đâu!

- Hắc... thật thú vị nga!

—————oOo—————

Eden nhàm chán chuyển kênh TV liên tục khiến Louis ngồi bên cạnh cũng muốn choáng váng đầu óc.

- Cậu đừng hành hạ nó nữa, nhàm chán có thể ra ngoài chơi ah!

- Hừ! Chán chết đi được, tên Adam khốn kiếp kia lại chẳng thấy đâu!

- Anh ấy bảo đi tuần tra cứ điểm gì đó!

- Xì, tôi ra ngoài dạo đây!

- Cẩn thận với mọi thứ đấy! – Louis gọi với theo.

- Biết rồi!

Eden thông thả đi trên đường, tâm trí bất chợt lại nghĩ về người kia. Cậu nhú mào lấy điện thoại gọi cho David.

- Huây, sao anh bảo qua với em mà chẳng thấy mặt mũi đâu?

- “Còn không phải tại em sao? Em qua bên đó quây tung trời, bên này anh phải xử lý hết mọi việc, có thời gian đâu mà sang đó chứ? Mà nghe nói em bắt được Nick à?”

- Ủ! Adam đem hần đi rồi! Em không biết đem đi đâu nữa...

- “VẬY Ờ? Anh nghe tụi Bạch Hổ nói vài ngày nữa bọn họ tổ chức đấu giá ở cứ điểm bên ấy! Lanorio mời sang tham gia, nếu em đã ở bên đấy thì thay anh đi góp vui đi, đừng gây chuyện lung tung nữa!”

- Em biết rồi!

—————oOo—————

- Ân...

Tầm mắt Nick mơ hồ, trong cơ thể dục vọng đang gào thét khiến hần không nhìn được phát ra tiếng.

- Thế nào? Cảm giác này thoải mái không? Tiếp theo sẽ được thoải mái hơn nữa a...

Tên ma cô liếm môi đem roi quất qua bộ vị nào đó của Nick khiến hần căng cứng người rên lên, thở hổn hển.

- Chắc, mỹ lệ lắm sao! Có phải bên dưới cũng rất miến không?

Tên ma cô đi vòng ra sau Nick, dùng roi khê tách hai cánh mông ra, đôi mắt sắc bén khiến người ta nổi gai ốc đảo tới đảo lui...

- Chắc, đã ướt thành thế này! Xem ra cần thứ gì đó lấp vào...

Thân mình Nick run lên, vùng vẫy liên bị một roi quất trúng điểm mẫn cảm, khiến hần phải cong người rên lên...

- Đem thứ đó cắm vào! – Tên ma cô ra hiệu cho tên còn lại, tên đó liền đem thứ vừa to vừa dài từ trong hộp ra, ánh mắt sáng quắc đem nó đẩy vào phía sau Nick.

Một tiếng thét nghẹn ngào vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, sau đó là từng lời ngả ngớn xen lẫn tiếng roi và rên rỉ vang lên, cứ thế kéo dài...

—————oOo—————

Hôm nay ở một quán bar nằm sâu trong khu đô thị trở nên tấp nập bởi xe cộ qua lại, bề ngoài là tổ chức một buổi lễ hội nhưng thực chất là mặt nạ cho một cuộc đấu giá trá hình bên dưới hầm ngầm quán bar. Khách được mời tham gia buổi đấu giá này phải có thiệp mời, mặc quần áo sang trọng và nhất là đeo mặt nạ hóa trang.

Eden trên mặt đeo chiếc mặt nạ Zoro đen tuyền, chen chúc đi vào thì bị chặn lại, cậu mắt cũng không chớp vật tên kia lần quay ra đất dưới ánh mắt ngờ ngàng của mọi người rồi hiên ngang đi vào.

- Không hổ là phó đường chủ của Song Long đường a! Rất vui vì cậu đã đến tham gia. – Một người đàn ông anh tuấn cao ngất với mái tóc dài tận hông, móc lai đủ màu vỗ tay bước lại gần.

- Lanorio, anh vẫn màu mè như vậy! – Eden chẹp miệng đánh bay cái tay đang mon men sờ hông cậu của ai đó.

Lanorio hắc hắc cười, xoa xoa cái tay đỏ ửng của mình.

- Lần này cậu lập công lớn nhỉ? Bố rất vui đó! – Lanorio đến gần Eden, kề sát tai cậu nói: - Đêm nay có hứng thú cùng tôi “uống rượu” không?

Eden mị mắt, không dấu vết né ra, cười nói:

- Vậy phải xem ở đây có thứ gì khiến tôi hứng thú không đã!

Lanorio bật cười:

- Đảm bảo sẽ khiến cậu hứng thú đến “hét lên”! (Hy: =))) em ấy sẽ hét lên và phá nát cái câu lạc bộ của anh ra a...)

P/s: Chương sau sẽ là mô típ: “Mỹ nhân cứu anh hùng” aaa =))))))))))

23. Chương 23

Chương 23

“HẮN LÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA TÔI” (2)

Eden nhìn nụ cười ngả ngớn đầy vị âm mưu của Lanorio mà chỉ muốn đập cho anh ta một phát.

-Dẫn đường đi Đường chủ đại nhân!

-Hắc, được, tôi sẽ cho cậu ngồi ở vị trí có tầm nhìn tốt nhất!

Eden theo chân Lanorio xuống tầng hầm, bên trong đã vô cùng ồn ào trong không khí nóng hầm hập, chờ đợi những gì bất ngờ sắp diễn ra. Trên một sân khấu thật to giữa khán phòng, MC đang lưu loát làm cho không khí sôi động hẳn lên.

Eden ngồi vào một chiếc ghế trên tầng hai, cố gắng bỏ qua sự quấy rối từ tên xấu xa bên cạnh, đảo mắt nhìn quanh một chút. Cậu không thấy Adam xuất hiện ở đây nên có chút khó hiểu.

-Adam đâu rồi? Chẳng phải anh ta ở đây từ sớm với anh sao?

-Adam à? Có lẽ đang bận gì đó! Mà cậu cũng biết tôi sao dám quản lý hành tung của cậu ta chứ!

Eden gật đầu, lúc này MC đã bắt đầu buổi đấu giá. Trên sân khấu xuất hiện hai thiếu niên vô cùng xinh đẹp, mềm mại. Họ là một trong số những vật phẩm đấu giá trong ngày hôm nay và tất nhiên còn rất nhiều người xinh đẹp như thế nữa.

-Hôm nay bọn tôi chỉ đấu giá 10 người và thêm một vật phẩm đặc biệt, có lẽ cậu sẽ hứng thú với món cuối cùng a!

Lanorio cười đầy ý vị, Eden cũng chẳng thèm quan tâm, cậu cầm cốc rượu Brandy thơm nồng trước mặt uống cạn, nơi đây thật nhàm chán!

Hai cậu thiếu niên xinh đẹp được hai người đàn ông ngồi cùng bàn đấu giá mua được, vừa xuống sân khấu họ đã bị hai người đó túm lấy rồi hôn hít lung tung, chẳng một chút e ngại bày ra bộ dáng “phong tình mị chủng” câu dẫn hai vị khách của mình, càng về sau lại càng quá đáng hơn, chẳng phân biệt đây là đấu mà cứ dán lên nhau, lửa dục cháy hừng hực. Eden mắt cũng không chớp nhìn nơi đó, mặc kệ không khí xung quanh vì hành động của bọn họ mà trở nên sôi trào.

-Chắc, thật không biết kiềm chế a! - Lanorio cảm thán.

-Chẳng phải đây là điều anh muốn hay sao? - Eden liếc mắt nhìn hắn, khinh thường nói.

-Chà, cậu cũng biết tôi kinh doanh loại hình gì mà? Khách càng “high” thì tiền tôi kiếm được càng nhiều! Bọn họ đều được huấn luyện chuyên nghiệp cả nên sẽ tự biết bảo vệ mình thôi!

-Cũng đúng! - Eden lại uống rượu.

Mười thiếu niên xinh đẹp có, dũng mãnh có, yếu ớt cũng có... rất nhanh đều được đấu giá xong. Lúc này cả tầng hầm như lâm vào một bầu không khí chờ mong nóng cháy, vật phẩm cuối cùng là gì? Ai cũng muốn biết nhưng lại một chút thông tin cũng không có càng khiến người ta tò mò.

-Tôi đi xuống dưới một chút, cậu cứ từ từ thưởng thức nhé!

Eden nhú mày nhìn Lanorio chạy đi còn nhanh hơn thỏ, trong lòng run lên một chút, có khi nào... Cậu không dám nghĩ, cũng không tin Adam sẽ làm đến mức đó. Hận thù giữa Adam và Nick không đáng để Adam làm đến như vậy, dù sao Nick cũng là một người mặc dù không quá nổi bật cũng hơn rất nhiều người, nếu bị đối xử như những thiếu niên kia, hắn ta sẽ như thế nào? Eden rùng mình, cảm thấy lạnh run, hi vọng cậu chỉ đang nghĩ lung tung.

Và lúc này giọng MC đầy hứng khởi vang lên:

-Chắc mọi người đã mong chờ giây phút này lâu lắm rồi! Đây là vật phẩm đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay, một “con ngựa hoang” chưa được thuần hóa, nhưng sẽ đem đến cho mọi người sự trải nghiệm độc đáo trong đêm nay. Mời xem trên sân khấu!

Tấm màn che phía sau MC cuối cùng trước ánh mắt chờ đợi của mọi người cũng được mở ra. Ngay khi thấy hoàn toàn khung cảnh trên sân khấu, Eden không biết mình đã bóp nát cốc rượu trên tay như thế nào, vị khách bên cạnh cậu nhìn cậu bằng ánh mắt kinh dị lẫn hoảng sợ bởi vì khí tức đang tỏa ra từ người cậu khiến người khác hoảng sợ tột độ.

Eden vẫn cứ ngồi cứng ngắc nơi đấy, ánh mắt đỏ ngầu nhìn lên sân khấu. Ở đấy có một người đang bị trói ở giữa, đầu gục xuống bị tóc che phủ chẳng thể nhìn rõ biểu tình nhưng Eden biết, hắn ta đã tới cực hạn rồi. Eden hạ mắt, cố gắng đè nén cái vị chua lét đang dâng lên như vũ bão trong lòng. Bên dưới đã bắt đầu đấu giá, giá càng ngày càng cao nhưng vào tai Eden cứ như lời châm chọc, cậu cũng chẳng biết bọn họ đang tranh nhau cái gì, đôi mắt Eden lại bị dán chặt vào người kia, lần này hắn chịu khổ rồi.

-Lanorio, lần này anh chết chắc! - Eden dám đảm bảo nếu không có Adam đồng ý, tên màu mè kia cũng không dám đem người ra đây đấu giá đâu, hèn chi lúc này hắn chạy còn nhanh hơn thỏ.

Lúc này giọng MC lại vang lên:

-Ba trăm ngàn đô, vật phẩm này thuộc về ngài, thưa quý khách!

Vị khách được MC nhắc tới vô cùng hớn hởi, đi lên sân khấu trong ánh mắt ghen tị của mọi người, hắn muốn thẩm định món hàng mình vừa mua được ah. Ngay khi bàn tay mập mạp của hắn sắp chạm vào được người kia, một viên đạn xẹt qua tay hắn, trong tiếng la hét của mọi người, hắn thấy tay mình trống rỗng một lỗ máu.

-Hắn là người đàn ông của tôi! - Giọng nói như sét thần của Eden vang lên từ bên trên khiến tâm mọi người hoảng sợ.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Xung quanh bắt đầu hỗn loạn, mọi người đua nhau tìm đường thoát thân. Còn vị khách đã trả tiền mua một đêm của Nick thì đang đau đớn ngồi bệch trên sân khấu, gương mặt cắt không còn hột máu nhìn Eden như ma vương đang từng bước chậm rãi bước tới trước mặt mình.

-Hừ! Sau này nhớ tìm hiểu trước hãy trả tiền mua một thứ gì đó! - Eden lạnh lẽo nói.

Cậu đem tầm mắt nhìn qua người kia, dường như hắn bị ồn ào làm tỉnh, có chút ngơ ngậy ngẩng đầu nhìn. Bốn mắt họ chạm nhau, Eden đau lòng nhìn ánh mắt đã mất đi sự kiên định trong mắt người nọ, chỉ còn sự ảm đạm bao la. Cậu đến gần Nick, cởi dây trói cho hắn, ngay khi đỡ được người liền nghe được tiếng rên đau đớn của hắn.

-Sao thế?

Nick không trả lời, chỉ là ngay lập tức đổ gục xuống người cậu, Eden hoảng sợ đỡ lấy, đôi mắt càng thêm sắc lạnh. Đem người đưa đến chỗ có thể ngồi, cậu bắn rớt tấm màn che, lấy nó bao phủ lấy thân người không một mảnh vải của Nick, sau đó âm trầm đi tìm Lanorio.

Lanorio lúc này đang trốn trong chốn an toàn nhất mà hắn tìm được, có chút buồn bực mắng bản thân tại sao lại nghe lời tên khốn Adam khiến cho cậu lạc bộ hắn bị sút mẻ danh tiếng như vậy.

-Adam chết tiệt! Tôi bị anh hại chết rồi!

-"Sao? Eden đã làm gì?" - Bên kia Adam vui vẻ cười đầy ác ý.

-Cậu ta dám lấy súng bắn khách hàng của tôi! Lần này danh tiếng tôi sụp đổ, anh bồi thường đi, chắc lúc này cậu ta đang muốn xé xác tôi ra đây này!

-"Chà, mà cũng chẳng phải Bố sắp cho anh sang Nam Phi công tác sao? Một câu lạc bộ nhỏ nhỏ có đáng là gì!"

-Hừ! Tôi không biết, cậu mau tìm cách đem kẻ điên kia đi đi, tôi mà chết, làm ma cũng không tha cho cậu.

Adam cười khê, chỉ đáp một câu: - "Chúc anh may mắn!" rồi cúp máy. Lanorio ngẩn ra nhìn chiếc điện thoại chỉ còn vang lên tiếng tút thật dài, lần này bị lừa rồi. Khỉ thật!

"Rầm" - Cánh cửa phòng bị một lực mạnh mẽ đập ngã, Eden lạnh mặt nhìn Lanorio đang hoảng hốt tìm chỗ trốn, mắt cũng không chớp một cái đưa súng lên nhắm ngay anh ta bắn một tràn.

Lanorio khó khăn né, cmn anh đừng phải thứ gì thế này?

-Eden! Bình tĩnh, cậu nghe tôi giải thích!

-Không cần! - Eden bỏ băng đạn trong súng ra, lấy từ túi quần ra một băng đạn mới lắp vào, mắt chưa từng rời khỏi nơi trốn của Lanorio.

-Nghe tôi giải thích đi mà! Là Adam nhờ tôi làm vậy, cậu muốn tính sổ cũng phải tìm anh ta chứ? - Lanorio sốt ruột nói.

-Anh ta tôi nhất định tìm, nhưng anh cũng không thoát được!

Lại một tràn đầu súng và lần trốn diễn ra, cho đến khi điện thoại trong túi Eden vang lên, cậu mới tạm dừng cho Lanorio có thời gian thở. Người của hắn ở ngoài cửa chẳng dám xông vào, vì lúc này xông vào khác gì tìm chết.

-Nói đi!

-"Eden, nếu cậu không mau cứu Nick của cậu, hắn ta sẽ chết không thể nghi ngờ!" - Giọng nói lạnh nhạt của Adam vang lên bên kia.

-Lần này coi như hắn đã trả hết nợ, hi vọng sau này hắn ta và anh sẽ không còn liên quan gì nhau! Người tôi sẽ đem đi, không chướng mắt anh! - Eden nhịu mồm nói hết câu rồi cúp máy, cậu rất sợ mình sẽ không tìm chế được mà ngay lập tức đi tìm Adam đánh một trận.

Eden cất điện thoại vào túi, liếc mắt nhìn Lanorio đang chật vật ở nơi kia, tốt bụng nói một câu đầy thâm ý rồi bỏ đi:

-Quản cho tốt chuyện của anh, nếu không David cũng cứu không nổi anh đâu!

Lanorio sững sốt:

-Này, cậu có ý gì? David thì liên quan gì ở đây? - Nhưng chẳng có ai đáp lại hắn. Hắn ngồi một mình lẩm bẩm: - Chẳng lẽ Eden biết? không thể nào... (Hy: có gian tình đấy! =))))))))))

Eden trở lại nơi Nick đang nằm, nhìn hắn lúc này trong lòng cậu ngoài đau lòng ra còn có rất nhiều giận dữ không thể phát tiết được. Eden đem người vác ra ngoài, trên đường xóc nảy khiến không ít lần Nick bị đau mà phát ra tiếng. Đôi mắt Eden đỏ ửng đem hắn bỏ lên xe, chở đến khách sạn gần nhất.

Eden thuê một phòng khách sạn khá tiện nghi nhưng không quá sang trọng, đem người vào phòng dưới ánh mắt tò mò của nhân viên khách sạn, cậu đặt người trên giường, Nick vẫn mê man bất tỉnh. Eden lại trở ra ngoài, viết một số thứ cần mua rồi nhờ nhân viên khách sạn đi mua giúp, sau đó trở lại giường, xử lý vết thương của Nick.

Thật sự trong lòng cậu vẫn không có bao nhiêu đau lòng cho đến khi nhìn thấy thảm cảnh trên người Nick - Cả người hắn chỉ chít vết roi, sưng tấy lên, trên cánh tay có rất nhiều vết tiêm, hậu huyệt thì sưng đỏ... không cần nghĩ cũng biết quãng thời gian kia hắn đã chịu đựng những gì. Nick tuy hôn mê vẫn không yên ổn, cả cơ thể lâu lâu lại co giật khiến Eden như ngồi trên đống lửa.

Cậu vào phòng tắm dùng khăn ẩm chà lau thân thể hắn, sau đó lấy thuốc nhờ nhân viên khách sạn mua được thoa cho hắn, vết thương trên vai tuy rất tệ nhưng không chảy máu nữa. Làm đâu ra đấy rồi Eden mới nhìn lại bản thân mình, cả người ướt đầm mồ hôi, bàn tay còn rướm máu do không kiềm chế được bóp nát cái cốc. Cậu lại nhìn Nick một cái, thấy hắn yên ổn trên giường nên cũng đi vào phòng tắm xử lý bản thân.

Hôm nay đối với Eden là một ngày thần kinh chịu tra tấn, cậu biết mình không thể trốn tránh được nữa, tình cảm nơi cậu đã thay đổi, không may lại đi yêu kẻ thù của mình, nhìn Nick yếu ớt bị trói nơi sân khấu đầy dục vọng kia, Eden thật sự rất giận dữ, cậu đã rất muốn bắn chết tên mập kia nhưng lại không muốn gây rắc rối cho Adam nên đã dẫn lòng xuống, có lẽ làm việc phải suy nghĩ đến cảm nhận của Adam đã thành thói quen rồi, lúc này vừa lúc nên thay đổi, chỉ cần nghĩ đến người ngoài kia thôi...

24. Chương 24

Chương 24

ĐÃ NHẬN ĐỊNH SẼ YÊU HẾT MÌNH

P/s 1: Này thì những ai mong Eden “đảo chính” vỡ mộng đi nhá! Eden là thụ nhá, thuần thụ nên không có chuyện “đảo chính” đâu :v

P/s 2: Này thì H trá hình =)))))))))) Mời vào xơi cho đỡ nhớ *thướt tha rồi đi*

Lúc Eden đang thất thần trong phòng tắm, bên ngoài Nick vì đau mà lấy lại được chút ý thức. Hắn nhìn quanh căn phòng lạ lẫm, đầu óc mơ màng nhớ lại một ý - là Eden đã đưa hắn ra khỏi nơi đó. Nhớ đến thảm cảnh của bản thân mình cứ thế lộ ra hoàn toàn trước mắt người đó, đôi mắt Nick bỗng ảm đạm hẳn.

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng nâng thân người không còn chút sức của mình dậy. Thoát ra khỏi đó là tốt rồi, nhưng lúc này hắn cũng không nên ở đây, hắn không muốn gặp người đó! Nick lê thân mình lung lay sắp đổ của mình cố gắng đi ra cửa, chỉ mới bước vài bước mà lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi, cả người nóng hừng hực.

-Chết tiệt! - Hắn rửa thầm một tiếng, dựa vào tường thở hồng hộc.

Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Nick hoảng hốt nhìn lại. Hai người bọn họ cứ thế bốn mắt nhìn nhau. Trong một khắc nào đó, trong lòng hai người bọn họ đều dâng lên chút xấu hổ, ngại ngùng.

Eden nhìn người vẫn đứng đực ra đấy nhìn mình, có chút bất mãn nhíu mày:

-Anh đang bị thương đó, còn lếch ra đó làm gì?

-Tôi...

-Mau trở lại giường, vết thương lại nứt toát ra bây giờ!

Nick có chút ngẩn ngơ, mặc bản thân lại lần nữa bị Eden ấn trở lại giường, đắp chăn, ngẩn ngơ nhìn cậu đi qua đi lại trong phòng... Cảm giác này thật lạ lùng biết bao, được người mà hắn nghĩ sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa ở bên cạnh quan tâm, chăm sóc, hắn có chút âm ỉ cùng khổ sở không nói thành lời được.

Eden bận rộn gọi thức ăn, lúc quay lại nhìn Nick, vẫn thấy hắn chăm chú nhìn mình nhưng tâm thần đã lạc vào chốn nào đấy, cậu thở dài đi đến bên giường. Nick giật mình nhìn Eden...

-Đừng suy nghĩ lung tung nữa! Mọi chuyện qua rồi... - Eden nhẹ giọng nói.

Nick run lên, bàn tay để trên chân siết chặt đến nỗi cả gân xanh, các khớp xương đưa ra trắng bệch. Eden đau lòng nắm lấy nó, cậu cũng thật khổ sở nhưng chẳng biết phải nói gì, chuyện này chỉ có chính bản thân hắn mới có thể vượt qua...

Nick hít thở sâu, ánh mắt nhắm chặt lại không nhìn Eden nữa. Rồi bất chợt một thứ gì đó mềm mại áp lên trán hắn, hắn ngửi được hương thơm dịu ngọt nơi cơ thể người kia, cùng giọng nói có thể khiến người ta yên bình. Cậu nói: - “Quên tất cả đi, chỉ cần nhớ đến tôi là đủ!”.

Nick mở bừng mắt, thấy ngay ánh mắt dịu dàng của Eden chưa kịp giấu dành cho mình, trái tim bỗng rung động khó tả. Eden cup mắt, né tránh ánh mắt quá đỗi nóng bỏng của người trên giường, có chút xấu hổ nói:

-Tôi đi xem họ đem thức ăn lên chưa! - Rồi chạy tít.

Nick có chút buồn cười nhưng không ngăn cản, hắn cũng cần chút thời gian để bình ổn lại suy nghĩ của mình.

—————oOo—————

Louis gõ cửa thư phòng, Adam đang chat voice với ai đó, khi thấy cậu vào thì mỉm cười ngoắc tay:

-Lại đây, Louis!

-“Này, cậu đừng có bày ra bộ mặt sắc lang ấy cho tôi xem chứ! Cục cưng nhà tôi bị cậu hại đang phải chạy gấp sang Nam Phi kia!”.

-Chỉ một chút chuyện nhỏ mà anh ta cũng làm không xong thì cái ghế kia không cần ngồi nữa!

-“Hừ! Lần này cả em họ tôi cũng bị cậu chinh phục! Bây giờ đã vừa lòng chưa?” - Giọng David có chút bất lực vang lên bên kia.

Louis tò mò lại gần, thấy bên kia David đang hiêu hì nhìn mình, trông rất là tươi tắn. Adam kéo cậu lên đùi, nhìn David nhướn miệng cười lạnh:

-Không chính chết bọn họ sao tôi còn là Adam! Hiện tại tôi đang rất vui vẻ, không nói với anh nữa, lo mà dỗ cục cưng của anh đi! Tôi bận cùng bảo bối của tôi “ân ái” rồi!

Không đợi David kịp phản nản, Adam đã đóng sập laptop lại. Louis đang nóng bừng mặt bởi câu nói của anh. Adam bật cười nhìn cậu, có chút ác ý ngắt nhẹ cái móng của ai đó khiến Louis kêu lên.

-Anh... sao lại không biết xấu hổ mà nói mấy lời đó thế?

-Tại sao anh phải xấu hổ? - Adam mặt đơ hỏi lại.

-Anh... mấy lời đó xấu hổ chết được mà anh cũng có thể như không nói với người khác! Anh thật xấu. - Louis bất mãn chau môi.

Cái hành động này của cậu chẳng khác nào châm lửa, mắt Adam sầm lại, bất ngờ kéo cổ cậu, cắn đôi môi khiến anh mê say kia. Louis ú ớ vài câu cũng mềm oặt trên người anh, hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào đầy sâu lắng kia.

Một nụ hôn có thể dẫn phát đến rất nhiều hệ lụy sau đó như: thất lưng đau, chân mỏi, cả người mềm oặt như sắp chết... cơ mà lúc này ngoài hưởng thụ ra, Louis chẳng phân biệt được đâu là đâu cả!

Adam đặt Louis lên bàn, vừa hôn ngẫu nhiên vừa thuận thực cởi sạch quần áo của cậu. Anh vừa hôn vừa thì thầm những lời dịu dàng khiến toàn thân Louis nhuộm một màu hồng phấn tuyệt đẹp...

-Bảo bối... nghe nói em đã nhớ lại...

-Àn... em...

-Không cần nói! Nhớ được là tốt rồi... mà không nhớ, em vẫn là bảo bối của anh a...

Louis nằm trên mặt bàn, đưa đôi mắt đã trở nên khao khát nhìn người đàn ông bên trên mình, Adam cũng trao lại cậu một ánh mắt như thế. Giữa họ đã không cần phải nói cũng có thể hiểu nhau. Louis chưa từng nghĩ rằng, sau khi mất trí nhớ, cậu lại vẫn có thể yêu anh như thế, thậm chí còn hơn cả lúc trước, với cậu lúc này, nếu Adam đột ngột biến mất - sống còn không bằng chết!

-Adam... yêu em...

Adam mỉm cười, lần nữa hôn lên môi cậu, bên dưới đã tràn đầy sức mạnh chờ phát động. Anh khe khẽ:

-Được, anh sẽ yêu em... toàn bộ thân xác và linh hồn đều yêu em... Louis... bảo bối...

Trong phòng phút chốc vang lên tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ khiến người đỏ mặt. Louis chẳng biết mình la hét điều gì, cậu chỉ biết, anh đã cho cậu quá nhiều yêu thương và hạnh phúc, đến nỗi cậu không kiềm được nước mắt mà ôm chặt lấy anh thút thít. Và Adam cứ thế mà “yêu” cậu, vừa vỗ về vừa tận hưởng cảm giác ngọt ngào mà cậu mang đến cho anh... Giữa họ chỉ cần có thế...

—————oOo—————

Còn ở khách sạn bên kia, không khí ngưng ngưng vẫn lẫn quần áo đó giữa hai người bọn họ. Eden không dám nhìn thẳng vào Nick, dù sao lúc trước đã từng một lòng muốn bắn chết hắn, lúc này giữa hai người lại có một cảm giác kì diệu như vậy, cậu cũng không biết làm sao.

Sau khi giúp đỡ Nick ăn một chút cháo cùng uống thuốc, để hắn một lần nữa ngủ say, Eden liền không còn việc gì làm mà ngồi một bên sầu lo.

Lần này Adam chơi lớn, cả thuốc phiện cũng lấy ra hành hạ người, lúc này Nick đã ổn định nhưng đến lúc lên cơn lại càng đau đầu, cơ thể hắn đã không còn chịu nổi nếu cứ giày vò như vậy. Đau đầu thì đau đầu nhưng lúc này Eden cũng chẳng thể làm gì khác hơn. Ngồi nhìn người kia ngủ một lúc, đôi mắt cậu cũng không chống cự được lời mời gọi của thần ngủ mà ngủ mất.

Đến nửa đêm giật mình tỉnh giấc, bên cạnh cậu lại chẳng có ai. Eden hoảng hốt đứng bật dậy, hắn ta bị thương nặng như thế mà cứ muốn trốn là thế nào. Eden tức tốc chạy ra khỏi phòng, muốn đi tìm Nick về để mắng một trận, lòng cậu nóng như lửa đốt chạy ra hỏi bảo vệ khách sạn có thấy hắn không nhưng chẳng ai biết. Tìm một lúc không có kết quả, Eden đành trở về phòng, trong lòng thầm mắng Nick.

Đột nhiên cậu nghe tiếng động phát ra ở đâu đó trong phòng, Eden rất bình tĩnh đi vào xem - là bên trong phòng tắm! Cậu chợt thở ra nhẹ nhõm, thì ra không phải trốn đi mất mà là chui vào đó. Eden vừa mừng vừa giận mở toang cửa phòng tắm, quyết định chửi hắn một trận, nhưng những gì xuất hiện bên trong đó, cậu hoàn toàn không nói được một chữ.

Nick đang ngâm mình trong bồn tắm đầy nước, nhìn cũng biết là nước lạnh cóng, đôi môi vì lạnh mà tím tái đi. Cả người ướt đầm không một chỗ nào khô ráo. Hàm răng hắn cắn chặt đến nỗi có thể thấy gân trên trán và cổ nổi lên. Chẳng biết hắn đã ngồi đấy bao lâu rồi...

Mắt Eden đỏ ửng, có một chút gì đó cay xè cứ trào ra nơi khóe mắt. Cậu đau lòng, cậu ghét phải nhìn hắn như vậy nhưng ngoài nhìn hắn như vậy, cậu lại chẳng giúp được gì, mọi chuyện chỉ có thể dựa vào chính bản thân hắn mà thôi.

Eden dụi mắt, cố gắng lau đi những giọt nóng ẩm trên má mình, sau đó đi đến bên hần, cố gắng lôi người ra khỏi bồn nước lạnh cóng có thể chết người.

-Eden... cậu đi ra ngoài đi...hộc... - Nick khó khăn nói qua kẽ răng, không phải hần không thấy những giọt nước mắt trên mặt cậu, nhưng vì nó mà hần không muốn cậu ở đây lúc này.

-Ra ngoài đi, lạnh cóng cả rồi!

Nick rất muốn chống cự lại sức mạnh Eden dùng để kéo hần, nhưng cả người hần đã tê cóng, chẳng thể động đậy cứ thế bị Eden vác ra ngoài. Eden không có nhìn thẳng vào mắt hần, đôi mắt vẫn ửng đỏ như vậy vừa lột đồ hần, quần chắn vừa nói:

-Sau này lên cơn thì gọi tôi một tiếng, có rất nhiều cách mà không phải chỉ mỗi tội ngâm nước lạnh. Anh đang bị thương đó!

Sau khi quần chắn người trong chắn không thể động đậy, Eden đi thay quần áo rồi mới trở lại bên Nick, vẻ mặt đã trấn định như thường, giống như những giọt nước mắt ấy chưa từng rơi. Cậu nằm bên cạnh Nick, ôm chặt lấy hần thì thầm:

-Cố một lúc... sẽ qua mau thôi!

Nick rất muốn đáp một tiếng rằng hần không sao nhưng mệt mỏi đã lấy đi toàn bộ sức lực của hần, hần chớp mắt vài cái lại bị bóng tối bao phủ. Eden thở dài, ôm chặt người một chút rồi cũng nhắm mắt nghỉ ngơi, cậu không thể ngủ say như lúc này được, biết đâu người này lại làm chuyện ngu ngốc gì...

Eden cậu một khi đã nhận định chuyện gì sẽ vì người đó mà hết mình. Adam cũng vậy mà lúc này Nick cũng vậy, cậu sẽ không trốn tránh tình yêu của mình vì bất cứ lý do nào cả... (Hy: Vì Eden có một tính cách như thế nên mới chạy sang L.A tìm Adam và muốn làm “tiểu tam” ah =)))

P/s 3: Ngược bọn họ như thế có lẽ cũng đủ rồi nhỉ? Thêm một chương nữa sẽ cho bọn họ hồng há =)))

25. Chương 25

Chương 25

KHOẢNG CÁCH

P/s: Chuẩn bị khăn giấy và máu dự phòng khi đọc chap này nhá! ()

Vài ngày sau đó, Eden và Nick vẫn ngụ tại khách sạn kia. Nick trở nên trầm lặng hơn, hầu như chẳng mở miệng nói chuyện khiến Eden rất bức bối. Có điều hần vẫn ngoan ngoãn nghe lời cậu ăn uống, ngủ nghỉ... chỉ là chưa một lần nào nhìn thẳng vào mắt cậu nữa. Một khoảng cách vô hình cứ thế dựng nên giữa họ, một người thì không muốn phá vỡ, một người thì thờ ơ.

Rồi một hôm, Eden vì nhiệm vụ của gia tộc mà phải ra khỏi khách sạn một lúc, cậu cũng chẳng yên tâm về Nick nên đã dặn dò đủ điều mới ra khỏi cửa. Cậu cũng không quên dặn người bảo vệ khách sạn chú ý đến hần nếu hần có ra ngoài mới yên tâm đi làm nhiệm vụ. Cho đến lúc nhiệm vụ hoàn thành, cậu vui vẻ trở về thì chờ đón cậu chỉ là một căn phòng trống rỗng, người đi mất mà thư cũng chẳng để lại một dòng...

Eden thần thờ ngồi cuối giường, cậu đã biết trước là Nick sẽ không muốn ở đây cùng cậu. Thời gian qua có lẽ ngoan ngoãn chỉ vì không có cơ hội rời đi mà thôi. Tình trạng giữa bọn họ đã không thể nào cứu vãn được, Eden biết, mỗi lần nhìn thấy cậu, hần lại đem sự phẫn nộ kia giấu sâu vào lòng, không thể phát tác chỉ khiến hần càng thống khổ. Bây giờ hần đi, phải chăng giữa bọn họ sẽ kết thúc, mặc dù cậu biết hần vẫn chưa đáp lại cậu nhưng trong lòng hần có cậu...

-Anh muốn bao lâu đây...

Tiếng thở dài của Eden hòa tan vào căn phòng to lạnh lẽo...

-oOo-

Louis mơ màng mở mắt, hôm qua điên cuồng cùng Adam cả đêm khiến cơ thể cậu mệt mỏi. Bên ngoài đã sáng bừng nhưng cậu chỉ muốn nằm lười cả ngày trên giường thôi.

Louis lấy tay xoa trán, đôi mắt xanh chợt xấu hổ khi thấy trên tay mình chỉ chút hôn ngân, cánh tay đã như thế thì những chỗ khác còn thế nào đây. Adam thật có thể khiến cậu cả tuần phải trùm kín từ đầu đến chân mà.

Bất chợt cảm giác nhột nhạt nơi cổ làm Louis rung mình, một thứ ẩm ướt nóng ẩm lướt trên da cậu, hơi thở thân thuộc bao quanh khiến dự vọng đã được thỏa mãn đêm qua lại có nguy cơ bùng cháy.

-Adam...

-Chào buổi sáng, bảo bối!

-Ừm...anh... vẫn chưa đủ sao? – Louis nén nhịn khoái cảm nơi cổ, rối loạn hỏi anh.

-Với em không bao giờ là đủ cả! – Adam cười khế, bàn tay to lớn bắt đầu chạm vào dự vọng trên thân thể xinh đẹp kia.

-A! – Louis thở hắt ra, nơi nào đó bị anh túm lấy vuốt ve khiến toàn thân cậu – Đừng chạm vào đó...ừ...

-Nó đâu có nói vậy... - Adam cười nhẹ, bàn tay tăng tốc chà sát khiến Louis cong mình dán chặt vào ngực anh – Sao làm nhiều vậy rồi mà em vẫn mãi cảm thế?

Adam cẩn nhẹ vành tai cậu, bàn tay khác không yên phận vuốt ve hai điểm đỏ trước ngực khiến hô hấp của Louis càng gấp gáp, bên dưới không nhận được trống rỗng mà co rút, gương mặt cậu đỏ bừng, mê đắm nhìn anh. Adam không nhận được mà lật cậu lại, đôi môi chiếm lấy đôi môi xinh đẹp kia, đầu lưỡi điên cuồng tàn sát bên trong khiến Louis chẳng còn biết gì mà chỉ theo bản năng đáp lại anh, cậu lúc này lại mê người đến thế, khiến cho dòng máu chảy trong người anh sôi lên sùng sục...

-Ấn... Adam... em muốn... - Louis tách đôi chân thon dài ra đu trên người anh, bộ vị nào đó vì anh xoa nắn mà không phát tiết được cọ lung tung khiến Adam cũng hô hấp loạn nhịp.

-Anh sẽ khiến em khóc lóc cầu xin a... - Adam đột nhiên không báo trước đâm vào khiến Louis hét lên, bắn ra. Bên trong co rút liên tục khiến Adam cũng phải rên lên.

-Ha...ha... - Louis cong chân thở hổn hển, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

Đợi một lúc khoái cảm mãnh liệt tạm lắng, Louis mới mở mắt nhìn Adam. Vầng trán anh ướt đầm mồ hôi, đôi mắt tím như cổ nén nhịn chăm chú nhìn cậu, trong ấy thấm đậm yêu thương cùng day dứt. Đây là Adam của cậu, một người cho cậu cả thế giới...

-Louis... bảo bối...anh muốn động...

Adam thở hắt ra, túm lấy chân Louis gác lên vai mình, thân dưới bắt đầu dùng sức, kiên định mà mạnh mẽ, mỗi lần đi vào đều tới tận cùng khiến Louis chỉ biết rên rỉ. Bên trong cảm nhận được sự nóng bỏng của anh, hiểu được rằng tình yêu của họ chỉ có dự vọng tận cùng mới có thể thể hiện được sự khao khát lẫn nhau.

-Louis... anh yêu em...

-A...Adam... ân... yêu em...a...

Tiếng da thịt mạnh mẽ đánh vào nhau, hơi thở đượm mùi tình dục vang vọng mãi trong phòng. Họ cuốn lấy nhau không biết mệt, hết lần này đến lần khác, Louis cũng không biết cậu đã cao trào bao nhiêu lần, chỉ biết Adam cứ muốn cậu. Mỗi lần anh đi sâu vào cậu lại không nhận được co rút, Adam cũng thả mình theo cảm xúc mà làm cậu không kiên nhẫn, dù biết là sau đó Louis sẽ rất mệt nhưng lúc này anh không muốn dừng lại...

-Louis... Louis... - Thân dưới Adam chuyển động càng dồn dập, đến lúc chạm phải nơi nào đó bên trong Louis, cậu không nhận được hét lên, oằn mình, đôi chân kẹp chặt lấy hông anh, đến cả ngón chân cũng cong lại, bên dưới thắt chặt khiến Adam “hừ” một tiếng, đưa đẩy thêm vài cái rồi buông thả. Louis đã không nhận được bắn ra rồi ngất xỉu.

Adam dừng lại cảm nhận khoái cảm mãnh liệt lúc này, nhìn người dưới thân cả người hồng thắm, ướt đầm mồ hôi, gương mặt nhợt nhạt pha chút sắc hồng, dù đã mất đi ý thức vẫn không ngừng co rút, ôm chặt lấy anh... Adam cảm thấy thỏa mãn.

Anh hôn lên trán cậu, từ từ lui ra ngoài. Bên dưới Louis có chút sưng đỏ vì bị sử dụng quá độ, anh yêu thương bế cậu lên, đem vào phòng tắm tẩy rửa. Xem ra hôm nay cậu không xuống được giường rồi...

—————oOo—————

Trong căn biệt thự xa hoa ở một thành phố khác, Nick đang yên tĩnh ngồi trên ghế dài nhìn ra hồ bơi, đôi mắt tĩnh lặng chẳng biết đang nghĩ đến điều gì...

Trở về đã một tuần, bọn thuộc hạ của hắn đều nhận ra hắn đã thay đổi, thành một con người khác. Cái sự ngông cuồng và háo thắng lúc trước đã bị thay thế bởi sự lạnh lẽo, trầm tĩnh và khó đoán, một thứ mà trước đây chưa bao giờ được thể hiện rõ đến vậy. Nick lúc này khiến bọn họ kiên kị nhưng lại càng trung thành.

-Cậu chủ! Người cậu muốn theo dõi đã được báo cáo hành tung.

Nick đem mắt hướng về tập tài liệu mà thuộc hạ đưa, chậm rãi đưa tay lấy, trong này là hành tung của Eden dạo gần đây. Nick không hiểu tại sao bản thân lại còn muốn quan tâm đến cậu ấy, nợ hắn đã trả hết, bọn họ vốn dĩ chẳng còn quan hệ gì là tốt nhất nhưng tâm hắn lại luyến tiếc. Nhớ đến đôi mắt ửng đỏ ngày hôm ấy của Eden, lòng hắn có chút ngọt ngào, ít ra cậu ấy còn quan tâm đến hắn...

Hắn biết mình cùng cậu ấy có thể bắt đầu thứ tình cảm mà hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ xuất hiện giữa bọn họ, nhưng mà hắn lúc này có quá nhiều bận tâm, có quá nhiều khổ sở. Hắn không muốn nhìn thấy Eden, mặc dù lòng hắn rất muốn biết đến cậu...

-Cậu còn gì sai bảo?

-Không, anh lui ra đi! Tôi muốn một mình... - Nick trầm thấp lên tiếng, giọng hắn đã khàn đi rất nhiều bởi thuốc lá, hắn đang trong giai đoạn cai nghiện.

Thuộc hạ gật đầu rồi lui ra, nơi này là nhà riêng của Nick, căn nhà hắn được thừa hưởng bởi mẹ hắn – một người phụ nữ xinh đẹp nhưng không may mà mất sớm.

Nick gỡ tập tài liệu ra, bên trong là rất nhiều ảnh chụp Eden, ở rất nhiều nơi. Cậu ấy dường như đã hòa nhập hoàn toàn vào cái không khí tấp nập và cuồng nhiệt của L.A, chơi không biết đường về, nhưng Nick biết, cậu không vui vẻ nữa...

Hắn lấy một tấm ảnh chụp gần Eden nhất, thành kính mà hôn lên đó, ánh mắt cậu như đang tìm kiếm điều gì đó, lúc nào cũng ảm đạm dù trên môi có nở một nụ cười yêu nghiệt đến thế nào...

-Eden... - Hắn thì thầm, gió hòa tan cái tên vào không khí.

Tình yêu này có nên tiếp tục hay không?

26. Chương 26

Chương 26

CỐ GẮNG MỘT LẦN ĐỂ YÊU EM ĐI

Eden đang ngủ li bì trong ổ chăn tại khách sạn, cuộc vui chơi đêm qua khiến cậu thức trắng, điên cuồng trong men rượu. Từ lúc Nick bỏ đi, cậu vẫn cứ ở lì nơi này, có nhiệm vụ David giao thì đi làm, làm xong lại đi chơi. Hầu như tất cả các quán bar có tiếng tăm ở L.A đều bị cậu dạo qua. Mấy hôm nay David cứ thúc giục cậu về Ý nhưng Eden chán chường chả muốn đi. Nhà Adam thì cậu có ghé qua một lần lúc Adam không có nhà để lấy hành lý, rồi từ đấy cũng chẳng thêm liên lạc nhau.

Lúc này Eden ngủ vùi, ngủ chẳng biết trời trăng gì, trời có sập cũng chẳng liên quan đến cậu. Cơ mà có những người cứ thích tới phá người khác, dùng tin tức đập tỉnh cậu mới hả hê ngênh ngang rời đi.

Adam đập bay cửa phòng Eden, đôi mắt tím nhìn cái đầu vàng chói xù xì trên giường đầy vui vẻ. Dạo này cậu ta trốn anh, cơ mà lúc này muốn trốn cũng trốn không được.

-Dậy đi! – Adam không khách khí đập đập người trên giường.

Eden khó chịu vì bị người phá giấc ngủ nên cầm gối bên cạnh ném qua.

-Cút cho ông ngủ!

-Tối nay bên hội Ivana tổ chức đấu giá viên kim cương Sophia, cậu dậy đi ngay cho tôi!

-Ông đây không muốn đi!

Adam cười khê:

-Tình nhân thân yêu của cậu cũng có mặt đấy! Không đi thì tôi tìm người khác! – Nói xong không thèm liếc nhìn Eden mà đi thẳng.

-Ông đi! – Eden bật dậy nhanh như cái máy, giấc ngủ mới tìm được bay biến đâu mất.

Đợi Adam đi được một lúc cậu mới hoàn toàn tỉnh táo mà nhớ ra những gì anh ta nói, mặt mày hớn hở đi chuẩn bị quần áo. Lần này tên kia có chạy đằng trời cậu cũng nhất định tóm hắn ta về “yêu thương”.

—————oOo—————

Eden đến nơi sớm hơn dự định, cậu cứ thần tha thần thơ đi lung tung ở nơi đấu giá cùng một đám đàn em đang nhìn cậu bằng ánh mắt kinh dị. Eden biết lúc này tâm tình cậu không được trầm ổn như mọi khi nên bọn họ sẽ cảm thấy lạ, nhưng cậu chẳng hơi sức đâu quan tâm.

-Sắp tới giờ rồi sao hắn ta vẫn chưa đến nhỉ? – Eden lẩm bẩm, đôi mắt cứ một chút lại nhìn ra cửa.

Ở một phòng trong khu đấu giá, Nick trầm lặng ngồi trên sô pha, nhắm nháp cốc Brandy cay nồng, đầu óc trống rỗng. Thật tình thì hắn chẳng muốn ra khỏi nhà chút nào, nhưng mà lệnh của Udi đã ban xuống nên hắn đành phải cật công đến đây. Hắn biết hôm nay Adam sẽ đến, có thể Eden cũng theo cùng nhưng giữa hắn và bọn họ đã chẳng còn nợ nần gì nữa nên hắn chẳng lo lắng việc Adam sẽ khó để hắn.

Căn phòng này rất yên tĩnh, hắn đã tốn một khoảng không nhỏ để đem nó làm điểm dừng chân ở đây. Buổi đấu giá hôm nay mà thành công, hắn sẽ rời khỏi nơi này, chẳng biết sẽ đi đâu nhưng hắn sẽ không tiếp tục ở đây nữa.

-Khụ...khụ...

Miệng hắn cứ chất ngất vì hút thuốc quá nhiều, giờ đã thành thói quen rồi, muốn bỏ rất khó.

Cốc, cốc!

-Vào đi!

-Cậu chủ, buổi đấu giá đã bắt đầu!

-Tôi biết rồi! Chúng ta đi thôi, nếu không lấy được món đó thì thôi, buổi đấu giá kết thúc hãy chuẩn bị xe, chúng ta sẽ bay ngay lập tức!

-Vâng!

Nick nốc cạn cốc rượu, chỉnh trang lại quần áo rồi đi ra ngoài.

Phòng đấu giá lúc này rất náo nhiệt, người chủ trì đang giới thiệu về các vật phẩm đem đấu giá hôm nay. Eden ngồi ở hàng ghế thứ hai, một chữ của người ta cậu cũng nghe không vào. Trong lòng cậu đang rất buồn bực, chẳng lẽ Adam lừa cậu sao, đến lúc này đấu giá đã bắt đầu mà vẫn chẳng thấy Nick đâu.

-Tam đường chủ!

-Có việc gì? – Eden đầu cũng không thèm ngẩng nhằm chán trả lời.

-Kia có phải người cậu đang đợi? – Tên đàn em nhìn về phía cửa hông rồi hỏi, có một tốp người đang đi vào.

-Hử? – Lúc này Eden mới nâng mắt nhìn theo, vẻ mặt không giấu nổi vui mừng lẫn chút kinh ngạc. Kia thật sự là Nick sao?

Lúc này Nick đang thong thả bước vào, dáng người cao lớn được bao phủ bởi chiếc măng tô màu xanh dương, bên trong là chiếc áo sơ mi và quần âu đơn giản màu đen, ấy vậy mà càng làm tăng thêm vẻ điển trai nơi hắn. Khí chất hắn lúc này so với lúc trước đã hoàn toàn thay đổi khiến Eden cũng thấy lạ lẫm rất nhiều. Trong lòng Eden dâng lên chút chua xót nhưng rất nhanh đã bị cậu ném đi, hắn thay đổi càng tốt, cậu lại càng có cơ hội đem hắn về bên mình.

Dường như cảm giác được ánh mắt quá đỗi nóng bỏng của ai đó, Nick ngẩng đầu nhìn lên, bước chân hắn dừng lại một chút rồi làm như không thấy cậu mà cúi đầu đi đến chỗ ngồi của mình, chẳng nhìn Eden thêm lần nào nữa khiến cậu hận đến nghiến răng.

-Dám lơ lào tử? Cậu, cho người bao vây mọi cửa ra vào, hắn ta mà thoát là ông đây xử cậu.

-Vâng! – Tên đàn em hắc hắc cười rồi đi xuống bố trí lực lượng, thật ra hôm nay phó đường chủ Adam cho hắn rất nhiều người, chỉ để đề phòng Eden nổi điên mà xử người bậy bạ nên việc này đối với hắn dễ như trở bàn tay.

Suốt buổi đấu giá, Nick cứ cảm thấy mình ngồi trên đồng lửa, nếu ánh mắt Eden mà có lửa chắc lưng hắn đã bị cậu thiêu cháy mấy lần. Nick cười khổ, Adam không ở đây hắn lại càng khó khăn hơn khi đối phó với ai đó...

—————oOo—————

Buổi đấu giá rất nhanh kết thúc, Nick kéo theo người của mình nhanh chóng thoát li. Hắn biết hắn đi không được bởi Eden sẽ không cho hắn cơ hội, nhưng trong lòng hắn vẫn hi vọng dù chỉ một ít là mình sẽ không quan trọng đến nỗi Eden cho người vây bắt, nhưng hắn đã sai.

Một dáng người cao lớn nhưng thon gầy đã đứng bên ngoài chờ hắn, xung quanh là tầng tầng lớp lớp người với súng ống bao vây. Nick cười khổ, ra hiệu cho người của mình dừng mạnh động rồi giả vờ bình thản đối mặt Eden – người đang dùng đôi mắt nóng rực chiếu vào hắn.

-Tam đường chủ Song Long đường làm vậy là có ý gì?

-Ông đây thích vây anh đấy! Sao nào?

-Eden, nợ của tôi và Adam đã trả xong, tôi nghĩ chúng ta chẳng còn dính líu gì với nhau cả! – Nick khàn khàn nói, lâu lâu khê ho khiến Eden nhíu mày.

-Anh bị bệnh? – Eden lo lắng hỏi.

Nick không trả lời cậu mà chỉ chăm chú nhìn Eden một lát, sau đó mới thở dài nói:

-Hôm nay tôi không muốn đấu với cậu, hy vọng cậu có thể cho chúng tôi đi! Dù sao nơi này cũng có cảnh sát nên không tiện để so đấu, đừng làm mọi chuyện thêm phức tạp.

Eden không nói gì mà chỉ xâm xâm tiến lại trước mặt Nick, mặt họ gần như chạm vào nhau. Đàn em của Nick lo lắng muốn chắn lại nhưng bị ra hiệu không được can thiệp khiến y đứng bên cạnh bồn chồn.

-Cậu muốn gì? – Nick đối mắt với Eden hỏi.

-Anh! – Nói rồi không đợi Nick phản ứng đã dán môi mình lên môi hắn, hôn sâu.

Xung quanh vang lên tiếng hít thở dồn dập, cái chuyện kinh khủng gì đang xảy ra thế này? Người đứng đầu hai phe đối lập đang hôn nhau, lại còn hôn kiểu Pháp. Bọn đàn em xung quanh người này nhìn người kia chẳng biết phải làm sao...

Nick vẫn không đáp lại cho đến khi Eden bực mình buông hắn ra.

-Anh là người chết à?

-Eden... tôi nghĩ cậu phải hiểu rõ hoàn cảnh của chúng ta, chuyện này đến đây nên chấm dứt đi thôi! Tôi không muốn liên quan gì đến cậu nữa...

Nick nhắm mắt lại, khi mở mắt ra là một mảnh tĩnh lặng, hắn đẩy cậu sang rồi kéo theo người của mình đi mất. Eden cứ đứng chết trân tại chỗ, chẳng lẽ cậu nghĩ sai sao? Đôi mắt ấy không thể nào bình tĩnh đến vậy. Eden quay phác người lại, hùng hổ đuổi theo, trước khi đi còn không quên bảo đảm đàn em của mình về báo cáo cho Adam, bảo với Adam rằng cậu muốn bãi công, cậu cần phải theo đuổi tình yêu của mình, khi nào thành công mới trở về.

Khi Adam nghe được việc đó chỉ cười khẽ, tốt bụng điện sang nói với David cho Eden nghỉ phép năm, có việc gì thì cứ tìm anh.

Cuộc truy đuổi tình yêu của Eden cứ thế bắt đầu, chẳng biết khi nào sẽ thành công nhưng chắc chắn không thành công cậu sẽ không bỏ cuộc.

27. Chương 27

P/s: Xôi thịt tới đây, mời cả nhà vào xôi! Cơ mà lâu rồi không viết H, chẳng biết có khiến ai mất máu được hơn :3 =)))))))))) - [Tác giả vô trách nhiệm + biến thái ký tên]

Chương 27

LUYỆN ÁI

Vấn đề của Eden cứ tạm khép lại ở đó vì người ta bận đi theo đuổi tình yêu của mình rồi. Mỗi lần nghe Adam nhắc tới Eden với một nụ cười chiến thắng trên môi, Louis thật là vô lực. Sao chưa bao giờ cậu biết rằng Adam phúc hắc nhà mình còn có một mặt trẻ con đến vậy...

Dạo gần đây trí nhớ của Louis có chút mơ hồ về những việc lúc trước, cậu không nói cho Adam biết vì cậu không muốn anh ấy phải lo nghĩ nhiều. Hôm nay sau một ngày đến trường mệt nhoài, Louis trở về căn nhà ấm áp của bọn họ, cứ nghĩ Adam không có nhà nhưng khi thấy anh không biết đã ở đó từ lúc nào, trái tim cậu thật vui vẻ.

-Hôm nay anh về sớm vậy?

Lúc này Adam mới từ phòng tắm ra, trên người chỉ khoác hờ một chiếc áo, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, cả người phủ lên vẻ lười biếng mà rất ít khi anh để lộ, Louis nhìn đến ngẩn ngơ. Đường như thấy được sự ngỡ ngàng nơi cậu, anh không lên tiếng mà cứ từ từ áp lại gần, đến khi Louis sực tỉnh thì chớp mũi đã ngửi được hương vị quen thuộc từ ngực anh, gương mặt đột nhiên biến đổi.

-Ha ha... Louis à, anh rất vui vì có thể quyến rũ được em như vậy!

-Nào... nào có! - Louis chối biến, định quay người sang chỗ khác nhưng rất nhanh đã bị một cánh tay rắn chắc khóa lại, không thể cựa cựa được chút nào: - Anh...

Adam nhanh chóng chặn đứng lời nói của cậu bằng một nụ hôn nóng bỏng hơn bao giờ hết, môi lưỡi quấn lấy nhau, hăng say trao đổi nước bọt. Louis bị anh hôn đến nổi mụ mị, cả người mềm nhũn dán vào ngực anh...

-Ừm...Adam...

Louis cảm nhận được một thứ nóng bỏng, cứng rắn như có như không chạm vào đùi cậu, không cần nghĩ cũng biết là gì. Cậu đỏ mặt lườm anh khi anh buông tha môi cậu.

-Sao anh lại...

-Anh lại làm sao? - Adam giả ngu hỏi lại, không báo trước cứ nhắc bổng cậu lên, ôm vào phòng ngủ.

-Này... thả em xuống! Em vẫn chưa tắm mà...

-Một lát tắm luôn thể, mắc công lại phải tắm lại...hắc hắc...

Louis nghe vậy mặt càng đỏ hơn, da mặt cậu rất mỏng, trắng sáng gần như trong suốt nên vẻ ửng đỏ lúc này cứ như cái chày nện vào tim Adam, khiến anh không thể nào bình tĩnh nổi. Cậu vùi mặt vào ngực anh,

mái tóc bạch kim thật dài được buộc lại sau gáy bắt chợt xõa tung, mềm mại chạm vào tay Adam khiến dục vọng trong anh chưa bao giờ lớn lao đến vậy. Anh muốn cậu, ngay lập tức...

Adam ném Louis lên giường, cả người cũng đè xuống. Môi lưỡi gấp gáp lướt trên da thịt cậu khiến Louis hơi khó chịu, nhưng cậu không cản anh bởi chính cậu cũng đã bị gợi lên dục vọng điên cuồng trong nội tâm. Cậu đáp lại anh cuồng nhiệt, bàn tay trắng nõn không kiềm chế được mà cởi chiếc áo choàng vướng víu trên người anh ra, áp tay lên làn da màu mật rần rần chắc mà đàn hồi của người bên trên, thả ra một hơi thở thỏa mãn...

Adam cũng không để Louis trong bộ dạng áo sổng chỉnh tề, anh bức tung hàng nút trên chiếc sơ mi cậu nhưng không cởi ra hết, chỉ kéo chúng ra rồi áp môi mình lên làn da mịn màng ấy, liếm mút từng tất từng tất của người anh yêu nhất đời, khiến Louis gồng mình lên thở hổn hển, đôi khi không nén được mà phát ra vài tiếng nức nở...

-Ấn... Adam...

Adam kéo tuột chiếc quần dài lẫn quần lót của Louis xuống, lộ ra hoàn toàn hạ thân đã vô cùng cứng rắn của cậu, ánh mắt chứa đầy dục vọng cứ trần trụi mà chiêm ngưỡng từ trên xuống dưới. Louis lúc này ma mị đến chết người, thân thể thon dài nằm trên chiếc giường sẫm màu của anh, phô bày ra làn da trong suốt đến lấp lánh, chiếc áo sơ mi như có như không che đậy một phần cơ thể cậu càng khiến cậu gợi cảm, đôi chân thon dài như có như không cọ sát anh khiến dục vọng của Adam sôi sục.

Adam tách chân Louis ra để hai bên hông mình, hạ thấp người hôn lên làn da cậu. Cảm giác nhột nhột nóng ấm từ chiếc lưỡi anh khiến Louis như điên cuồng vận vẹo...

-Ha... Adam... chạm em... ư... khó chịu...

Adam hôn một đường từ trên xuống dưới, chỗ nào đi qua sẽ để lại một hôn ngân ám muội, và Louis hô lên khi anh ngậm lấy cậu. Khoái cảm như dòng điện đánh thẳng từ chân lên đỉnh đầu khiến Louis chết khiếp, chỉ biết nâng thân dưới lên, vận vẹo để giảm bớt thứ khoái cảm đáng sợ kia.

-Adam... ha... buông... buông em ra...ân... em không được...

Adam chẳng đoái hoài tới cậu, khoan miệng nóng bỏng cứ tiếp tục tra tấn dục vọng sắp đến đỉnh điểm của Louis, bàn tay còn lại len lỏi vào nơi thiên đường bên dưới, ve vãn bên ngoài một chút rồi không báo trước tiến vào. Louis bắt chợt cứng người, dục vọng tích lũy bấy giờ cứ thế bị Adam hút ra, cậu hét lên rồi xụi lơ trên giường, lồng ngực phập phồng không sao bình ổn được...

Adam ngồi thẳng người dậy, bàn tay kia vẫn không rời khỏi nơi ấm áp non mềm kia. Khóe miệng còn vương lại chút dịch càn khiến anh thêm gợi cảm, Louis vừa nhìn một cái đã đỏ bừng mặt nhắm tịt mắt.

-Louis, mở mắt ra nhìn anh... - Adam cười khê xoa nhẹ gương mặt cậu.

-Không...không muốn...

-Vậy à?

Ngón tay Adam trong cơ thể cậu bắt chợt nhấn vào một điểm nào đó, Louis hoảng sợ trợn mắt nhìn anh, thấy vẻ mặt cười gian xảo ấy cậu thật muốn đâm đầu vào gối chết luôn cho rồi...

-Anh... xấu xa... a! Đứng...

Adam không cho cậu nghỉ nữa, anh sắp nhện hết nổi rồi. Bàn tay nhanh chóng khuếch trương cho ai đó, Louis bị anh đâm đến chẳng còn biết gì, đến khi anh rời khỏi liền cảm thấy thật trống trải...

-Adam... em muốn...ân... nhanh...

-Lật lại! - Anh ra lệnh, Louis vâng lời nằm sấp xuống, đưa cho anh một đôi mông trắng nõn đầy dụ hoặc.

Adam không chần chờ nữa, cố định thân thể Louis xong, anh cũng nâng dục vọng đã sắp bùng nổ của mình, dẫn vào thiên đường khiến anh khao khát. Cả hai người đều thở hắt ra đầy thỏa mãn. Louis vây chặt lấy anh, cảm giác cả tâm hồn lẫn thân thể đều quấn chặt lấy nhau khiến cả hai đều không nhịn nổi đòi hỏi lẫn nhau.

Rất nhanh trong phòng đã đầy đặt tiếng rên rỉ kiểu diêm, tăng suất da thịt quất vào nhau “bạch bạch” ngày càng nhanh. Louis bị sự mạnh mẽ của Adam làm cho điên cuồng, bên trong cơ thể bị dục vọng to lớn của anh tàn sát khiến cậu không nhận nổi mà cầu xin, thở dốc, vắn vẹo...

-Ân... Adam... chậm... hức... chậm chút...aaa...

Adam dường như không còn nghe thấy gì nữa ngoài tiếng nước nở yêu mị của người dưới thân, anh lại càng thêm dùng lực mà đi sâu vào, dường như muốn đem mình hòa tan vào thân thể xinh đẹp bên dưới. Khoái cảm mãnh liệt dâng lên càng lúc càng nhiều, Louis đã không nhận được mà giải phóng, bên trong mãnh liệt co rút khiến Adam cũng không nhận được, rên khẽ một tiếng rồi bắn thật sâu vào trong cậu. Louis như bị bóng mà cao trào lần hai...

Căn phòng ảm áp bị cơn lốc kích tình quét qua mấy tiếng đồng hồ mới dừng lại. Louis như xác chết chẳng động nổi một ngón tay, còn Adam cũng mệt mỏi nằm cạnh cậu nghỉ ngơi chốc lát. Đôi mắt tím dịu dàng nhìn chăm chú vào vết sẹo nơi đùi cậu, nơi ấy đã chi chút đầy hôn ngân nhưng không thể che đi vết sẹo chói mắt ấy. Anh cup mắt giây lát rồi xuống giường đi ra khỏi phòng, lát sau trở lại cùng một bộ dụng cụ xăm tattoo.

Louis giờ phút này đã mê mang không còn biết gì, cảm giác đau xót nơi đùi khiến cậu cọ quây muốn phản kháng như bị ai đó cố định chẳng cọ quây được, Louis muốn mở mắt nhưng mở không lên vì quá mệt nên lại dần dần chìm vào giấc ngủ nặng nề...

—————oOo—————

Ánh nắng chiều le lói chiếu vào khung cửa sổ, rọi lên thân hình xinh đẹp đang có dấu hiệu thức tỉnh trên giường. Louis chậm chạp mở mắt, cả người như treo cả tấn sắt, nặng nề vô cùng. Cảm giác đau xót nơi chân cứ hành hạ cậu trong giấc ngủ khiến lúc này cậu vô cùng mệt mỏi. Louis cố gắng gượng dậy, bên cạnh đã trống không, chẳng biết Adam thức từ bao giờ.

Louis nghi hoặc kéo chăn ra, chân cậu bị sao thế nhỉ? Và rồi Louis ngẩn ngơ, nơi vết sẹo đã mờ nhạt kia từ bao giờ đã xuất hiện một hình xăm chói mắt - một mặt trời màu lam pha lẫn ánh tím, nếu nhìn kỹ sẽ thấy ẩn bên dưới một chữ Adam rất mờ. Hô hấp Louis như bị nghẹn lại, trái tim rung động đập như sấm, cậu nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó, ánh mắt lấp lánh ý cười không che giấu được, Adam đã xăm nó cho cậu.

Cửa bất chợt mở ra, Louis ngẩn đầu nhìn. Adam đang đứng đó trong bộ đồ mặc nhà thoải mái, trên tay cầm một khay thức ăn đang bốc khói, thấy cậu nhìn mình thì mỉm cười thật vui vẻ.

-Adam...

-Thích không?

-Ừm... thích!

Adam mỉm cười tiến lại giường, đem khay thức ăn đặt trên tủ rồi bế Louis vào phòng tắm vệ sinh một chút, sau đó đem ra, ủng trong ngực mình đút cậu ăn.

-Sao anh lại xăm hình mặt trời?

-Anh muốn em mãi mãi là ánh mặt trời soi sáng tâm hồn anh... - Adam dịu dàng nói.

Louis nghe được lời anh mà lòng đầy hạnh phúc. Cuộc đời này với cậu đã quá nhiều mỹ mãn rồi, hy vọng giờ phút này có thể kéo dài mãi mãi. Cậu chỉ cần Adam thôi, cậu chẳng là gì trong thế giới này nhưng chỉ cần có Adam, anh là cả một thế giới với cậu.

-Adam... em nói với anh chưa... em thật sự yêu anh không chịu nổi! - Yêu đến muốn bật khóc ngay lập tức, vì tình yêu này cứ như ánh sáng vỡ òa trong tim cậu, khiến cậu không thở nổi.

-Anh biết! Và anh cũng yêu em... yêu rất nhiều, yêu không thể đếm được...

Adam gác đầu lên vai Louis, lời thì thầm khe khẽ ấy ủ ấm cả trái tim đang thổn thức của cậu, ủ ấm cả trái tim lạnh lẽo của anh. Với anh, cậu là duy nhất!

28. Chương 28

P/s: Có chút bức xúc nên muốn tâm sự! Nếu ai dị ứng với các nhân vật trong truyện Hy viết, có quyền không coi, không thích có thể đi chỗ khác, chẳng ai cấm cản phải click vào coi cho bằng được rồi bảo rằng buồn nôn, ho lao này nọ. Hy cảm thấy công sức mình bỏ ra chả là cái thá gì! Vậy thôi!

Chương 28

TÌNH YÊU CÓ ĐAU THƯƠNG MỚI ĐI ĐẾN CON ĐƯỜNG BẮT DIỆT (1)

Ánh mặt trời chiếu những tia nắng xinh đẹp lên những cánh đồng nho bắt tận ở một vùng thuộc Alsace của miền Đông nước Pháp. Nick đến đây đã được một tuần, lần đầu tiên hắn bỏ lại tất cả buồn phiền lẫn gia tộc ở sau lưng mà sống bình thản ở nơi này. Nick thấy như thế này rất tốt, ít ra hắn khỏi phải suy nghĩ lung tung về Eden, về gia tộc mà chuyên tâm cai thuốc, trị bệnh.

Từ khi bắt đầu cai thuốc, sức khỏe của hắn cứ một mực tuột dốc khiến hắn cũng rất bất đắc dĩ. Đáng lý ra sau khi cai thuốc sức khỏe phải ngày một tốt hơn nhưng bác sĩ bảo vì hắn lo âu quá nhiều, cộng thêm tình trạng thân thể khi ấy hoàn toàn nát bét nên bây giờ mới bị tình trạng này. Nếu không chăm sóc kỹ thì thật phiền phức. Thế là hắn đệ đơn lên cho lão Udi bảo rằng mình không thể tiếp tục làm việc, cũng may hắn chỉ là một đứa cháu thuộc dòng nhỏ nên sau khi lão hỏi thăm một trận về mối quan hệ giữa hắn và Eden thì cũng đồng ý cho hắn nghỉ ngơi.

Nick chưa bao giờ cảm thấy may mắn khi hắn quyết định từ bỏ Eden như lúc này, nếu không với sự nham hiểm của Udi, lão tha cho hắn và Eden mới lạ...

Đang nằm ngoài hiên nhà đọc sách, một người hốt hoảng chạy vào khiến Nick nhíu mày:

-Sao thế?

-Thiếu gia, bên ngoài cổng có một người cứ một mực xông vào đây, cả đám ngăn không được hắn! - Tên người làm vừa thở hồng hộc vừa nói.

-Sao lại thế? Có biết hắn là ai không?

-Dạ không, nhìn lạ lắm!

-Được rồi, chúng ta đi ra xem sao!

Nick đặt quyển sách lên chiếc ghế bên cạnh rồi theo tên người làm đi ra xem ai đang gây rối trang trại của hắn. Cho đến khi thấy được người, hắn chỉ biết thở dài, hèn chi cả đám mà không đánh lại một người, còn bị người ta đánh cho nằm dài...

-Dừng tay!

Eden nghe thấy giọng nói quen thuộc nên quay phác đầu lại, nở một nụ cười tỏa nắng với Nick rồi quăng người đang bị mình níu áo sang bên, tung tăng chạy lại chỗ hắn.

-Thiếu gia, chính là hắn! - Mấy người kia bị đánh đau uất ức báo cáo.

-Haiz, Tom, đem bọn họ đi trị thương sau đó cho bọn họ ít tiền rồi nghỉ ngơi ở nhà đi! Hôm nay cậu cũng không cần ở đây nữa, tôi cho phép mọi người nghỉ ngơi ba ngày đó!

Người làm đang đứng bên cạnh Nick trừng lớn mắt nhìn thiếu gia, một lúc sau mới phản ứng, sau đó vui vẻ hơn hờ đem cả đám bị Eden hành xác đi mất. Lúc này Nick mới đưa mắt nhìn người vẫn yên lặng đứng bên cạnh, đôi mày như dính vào nhau.

-Sao cậu lại ở đây? Còn đánh người của tôi nữa!

-Hừ, ai bảo anh trốn lão tử! Đã bảo với bọn họ tôi đến tìm anh mà bọn chúng còn cản, tôi đánh thôi!

Nick đau đầu lấy tay xoa thái dương:

-Chẳng phải chúng ta đã nói rõ rồi sao, cậu cần gì cố chấp như vậy!

-Ông không hiểu anh nói gì hết!

Eden làm lơ quay mặt đi chỗ khác, Nick càng bất đắc dĩ thở dài, chẳng thèm nói nữa quay người đi vào nhà. Eden tung tăng đi theo, sắp tới cậu sẽ khiến cho tên máu lạnh này phiền chết, ha ha ha...

Căn nhà Nick đang ở là một căn nhà gỗ gồm một phòng ngủ, một phòng bếp và một phòng khách, đơn giản nhưng vô cùng đầy đủ. Eden thích thú đánh giá mọi thứ, sau đó vô cùng tự nhiên là lủi vào phòng người ta lục lọi. Nick chẳng thèm nâng mắt nhìn cậu một cái, tiếp tục trở lại với quyển sách của mình ở bên hiên, tuy về mặt chẳng tỏ thái độ gì nhưng trong lòng là sóng gió mãnh liệt.

Cứ nghĩ không gặp sẽ không nhớ, nhưng đúng là hắn vẫn chưa hoàn toàn vứt bỏ được tình cảm này, Eden lại làm trái tim hắn rung động. Hắn không ngờ cậu sẽ theo tận sang đây tìm mình. Nhìn cậu dáng vẻ phong trần bụi bặm, vẻ mặt lại ẩn ẩn một nỗi buồn khiến hắn đau lòng. Hắn ở đây đã được một tuần, vậy chắc cậu cũng buồn ba tìm hắn suốt thời gian ấy. Nick lại thở dài, quyển sách trên tay từ nãy đến giờ chưa lật được một trang, hắn không còn tâm trí nào đọc sách cả...

Bên trong nhà lại truyền ra tiếng động, Eden vừa trở ra từ phòng tắm. Mái tóc vàng ẩm ướt dán vào hai bên má, gương mặt vì từ bên ngoài vào mà ửng ửng đỏ, làn da trắng lúc trước giờ đây đã râm nắng không ít, cả người mang làn hương thơm ngát cùng hơi nước mát mẻ lướt đến cạnh Nick, không thèm khách khí ngồi lên người hắn. Nick trợn mắt nhìn, vẻ mặt như ăn phải ruồi mà nhìn Eden.

-Thật thoải mái... - Eden nằm lên ngực hắn, thở ra một hơi khoan khoái rồi nhắm mắt ngủ, đã nhiều ngày cậu không ngủ ngon giấc, lúc này phải bắt hắn ta đền bù đã.

-Này, vào trong mà ngủ... - Nick ám ách lên tiếng, dáng vẻ cậu lúc này đúng là trêu đùa dục vọng hắn mà.

Eden không lên tiếng, chỉ là vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng hắn, tìm một tư thế thoải mái rồi lăn ra ngủ. Bộ dáng không chút phòng bị, áo sơ mi của Nick cậu mặc trên người rộng thùng thình, xương quai xanh như ẩn như hiện, bên dưới lại chỉ mặc một chiếc quần lót của hắn... Nick cảm thấy yết hầu mình khô khốc, từng làn hương dịu ngọt như xông vào mũi hắn khiến hắn ham muốn...

Nick âm u nhìn người đang ngủ ngon lành trên người mình, rất muốn một phát ném cậu xuống nhưng lại không nỡ phá hỏng giấc ngủ của ai kia. Hắn thở dài nằm yên, nhắm mắt lại cố gắng bình ổn dục vọng sắp bùng phát của mình, Eden coi trọng hắn quá rồi...

Một lúc tưởng chừng như lâu thật lâu, hắn cũng sắp chìm vào giấc ngủ thì chợt nghe được tiếng thì thầm...

-Tôi nhớ anh...

Hắn mở bừng mắt dậy, nhìn chăm chú gương mặt người đang nằm trên mình, thấy cậu không có dấu hiệu gì là đang nói nhưng Nick biết, người vừa nói câu đó chắc chắn là Eden, chỉ là cậu không muốn mở mắt nhìn hắn mà thôi. Nick không lên tiếng, chỉ là vòng tay ôm cậu siết chặt một chút, Eden vui vẻ mỉm cười rồi thật sự chìm vào giấc ngủ, cậu mệt rồi...

Khi Eden thức dậy đã là buổi chiều, Nick đã ngủ từ lúc nào. Eden tham lam nhìn hắn, cậu thật sự rất nhớ hắn a, tìm biết bao lâu mới được một ít thông tin rồi đến nơi này tìm hắn. Nick lúc ngủ cũng không yên giấc, đôi mày cứ nhíu chặt lại, bàn tay đang ôm lấy hắn cứ siết rồi buông, có vẻ đang gặp ác mộng. Eden dán tai lại gần, nghe được tiếng rên rỉ đau đớn thật nhỏ từ hắn, cậu đau lòng muốn chết, đến bây giờ hắn vẫn chưa quên sao...

Eden đưa tay vuốt ve cặp mày rậm kia, đôi môi tham lam tìm kiếm môi hắn. Nick như có như không bị một thứ ẩm ướt nóng bỏng trêu chọc, đôi mày nhíu lại rồi từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt kẻ sát của Eden, đôi mắt cậu như cười như không nhìn hắn. Nick hơi thần thốt giây lát rồi biến bị động thành chủ động, vật Eden lại rồi ôm mặt cậu hôn sâu. Eden cũng vòng tay lên cổ hắn, sung sướng hôn hít với người mà cậu nhớ đã lâu, thỏa mãn a...

Một lúc lâu thật là lâu bọn họ mới tách nhau ra, Eden bị hôn đến thiếu không khí mà gương mặt đỏ hồng, thở hổn hển. Quần áo vì hoạt động mà xốc lên, lộ ra thắt lưng mảnh dẻ dẻo dai, Nick nhìn mà đôi mắt như

tối lại. Eden đưa mắt nhìn nơi nào đấy của hắn đã muốn như túp lều, ác ý lấy gối cọ cọ khiến người bên trên hít khí.

-Eden... đừng quậy! - Nick trầm giọng cảnh báo, dè chân Eden lại, xoay người đi xuống nhưng Eden nào tha cho hắn, ngay lập tức nhanh tay nhanh chân đu cả người lên người Nick, bàn tay ma quỷ chụp ngay thứ đã có phản ứng kia, rồi cho Nick một ánh mắt khiêu khích: “Anh nhin được tôi làm con anh!”.

Quả thật là Nick không nhin được trước sự khiêu khích hết lần này đến lần khác của Eden, hắn túm lấy hông cậu, cả người Eden đu trên mình hắn, vui vẻ, Nick vác cả người Eden đi xâm xâm vào phòng, tiểu yêu tinh này mà không thỏa mãn thì đêm nay hắn có diên mới ngủ được với cậu...

Nick một phát đập văng cửa phòng, ném Eden lên nệm rồi đứng cuối giường nhìn cậu. Eden hắc hắc cười rồi bày ra bộ dáng quyến rũ của yêu ma, từ từ cởi áo của mình. Đôi mắt Nick càng lúc càng nhuốm đầy dục vọng, dõi theo từng động tác của cậu, cho đến khi chiếc quần lót của hắn được cậu mặc trên người được tuột xuống, Nick cũng hóa thú luôn rồi.

-Là em tự tìm chết! - Nick nói qua kẻ rằng.

Eden hắc hắc cười xé toạt áo hắn khi Nick bỏ nhào xuống cậu, thoát cái đã đảo vị trí hai người. Eden toàn thân xích lô ngồi trên người hắn, làn da vì râm nắng mà càng quyến rũ hơn, dưới ánh đèn mờ nhạt như khảm lên một tầng ánh sáng. Eden dùng tốc độ nhanh nhất cởi quần áo Nick, Nick cũng nằm yên để mặc cậu làm gì thì làm. Bên dưới hắn đã sưng như túp lều, khi bàn tay cậu vô tình lướt qua càng khiến dục vọng của hắn thêm cứng rắn. Eden cười khê ném quần áo cả hai xuống giường, cả người như không xương trượt từ trên xuống dưới, bàn tay nắm lấy dục vọng nóng bỏng kia xoa nắn khiến Nick “hừ” khê, hô hấp rối loạn đôi chút.

Eden từ tốn mát xa cây gậy nóng bỏng kia dưới đôi mắt chăm chú của Nick, cả người cứ từ từ hạ thấp rồi một ngụm ngậm vật kia vào. Eden có cảm giác Nick cứng người lại chốc lát rồi vì quá sướng khoái mà thổ hắt ra, dục vọng trong miệng hắn cũng sưng to hơn trước. Như được cổ vũ, Eden càng ra sức mút mát, đầu lưỡi lâu lâu lại treu chọc điểm nhỏ trên đỉnh khiến Nick thổ đôn dập, hông cũng không nhìn được nảy lên, đâm sâu vào cổ họng cậu, làm cậu nhiều lần khó thở mà nhúu mày...

Nick sắp phát điên rồi, vì Eden mà phát điên. Chưa bao giờ hắn nghĩ rằng Eden lại hạ thấp mình để làm việc này cho hắn, lần đầu tiên là bắt đắc dĩ, lần thứ hai là hắn tự nguyện nhưng còn lần này, Eden chỉ một mực khiêu chiến dục vọng hắn. Nick chợt cảm thấy mình dường như đã quá coi thường sự cố chấp của Eden đối với bản thân hắn, nhưng mà để phá bỏ bức tường đó chính hắn lại không kiên định được, không chỉ vì bản thân hắn mà còn vì sự an toàn của Eden, gia tộc hắn sẽ không buông tha cho bọn họ, mà hắn thì không muốn Eden chịu khổ...

Nick thổ hắt ra, bật người dậy kéo Eden lên, môi lưỡi không nhin được tìm kiếm môi cậu, nụ hôn đầy bạo lực và mãnh liệt cứ như muốn nuốt cậu vào bụng khiến Eden gần như chết ngắc, đôi chân không tự chủ cuốn lên eo Nick, khiến cho bộ phận nóng rực của hai người như có như không dán vào nhau...

-Eden... Eden...

Nick chỉ muốn mãi gọi tên cậu như thế, nếu lúc này có thể dừng lại, hắn nguyện chỉ muốn dừng lại mãi lúc này nhưng thời gian nào có thể nói dừng là dừng, có lẽ một lát nữa hắn sẽ hung hăng làm Eden một trận thật lâu, sau đó đợi cậu kiệt sức mà ngủ mất, hắn lại một lần nữa chạy trốn, nhưng mà liệu hắn có dứt khoát mà bỏ cậu lại lần nữa mà chạy trốn hay không, hắn cũng không tin được bản thân mình...

Eden không nhin được hô hấp dồn dập, bàn tay len lỏi xuống dưới tự khuếch trương bản thân, Nick nhìn cậu mà máu sôi trào sùng sục trong cơ thể. Eden làm không lâu lắm, bởi chính cậu cũng bị dục vọng đang gào thét trong cơ thể kêu gào. Eden rút tay ra, nắm ngay dục vọng của Nick đặt ngay lối vào đã ẩm ướt vì khao khát, đưa mắt nhìn Nick.

Nick cũng chăm chú nhìn lại cậu, phần hông dùng sức, một phát đi vào tận gốc. Cả hai người đều rên lên, một là vì sung sướng còn một thì vì đau. Thấy Eden dường như không thoải mái nên Nick cùng dừng lại bất động thật lâu, mặc dù khó chịu nhưng hắn lại thỏa mãn lạ.

-Ấn... được rồi... anh động đi! - Eden cảm thấy đã tốt hơn nên ra hiệu cho Nick.

Nick nhìn cậu, im lặng một lúc rồi đổi vị trí hai người. Eden hét lên, bất chợt đổi chỗ khiến dự vọng của Nick đâm vào càng sâu khiến cậu oằn cả người, thở hổn hển.

-Em tự động đi! - Nick ném cho cậu ánh mắt trêu chọc rồi thoải mái nằm trên giường, dự vọng bên trong cậu không nhận được co rúm lại khiến Eden rên lên.

Eden ném cho Nick ánh mắt oán hận rồi như nghĩ ra gì đó, khoé miệng nhếch lên đầy trêu tức rồi bắt đầu nhấc lên ngồi xuống, tốc độ chậm như rùa bò khiến Nick gần như phát điên...

Hai người nhìn nhau tóe lửa, cuộc chiến chỉ vừa mới bắt đầu, đêm còn rất dài mà thời gian bọn họ cũng không ngắn a...

29. Chương 29

Chương 29

TÌNH YÊU CÓ ĐAU THƯƠNG MỚI ĐI ĐẾN CON ĐƯỜNG BẮT DIỆT (2)

Ánh trăng đã buông mái tóc vàng óng mượt xuống khắp nhân gian, trong căn phòng nhỏ ấy, lâu lâu lại vang lên tiếng rên rỉ không nén được, tiếng thở dốc trầm thấp của người này xen lẫn hơi thở nóng rực của người kia, hòa quyện vào nhau, kích tình kịch liệt...

-Ấn...Nick... chậm... a... chậm chút...

Nửa tiếng trước đó, Nick vì động tác chậm rì rì của ai đó mà bùng phát thú tính. Đôi tay như gọng kềm cố định chiếc eo thon gầy của người bên trên, bên dưới thúc lên như bão táp, mỗi lần đi vào đều tận gốc, ma sát liên tục điểm nhạy cảm của người bên trên khiến thân thể người nọ không nhận được liên tục run rẩy không ngừng.

-Ha... dừng... quá nhanh rồi...ừ...

-Hừ... tôi cho em khiêu khích! - Nick thở hắt ra, động tác mạnh mẽ liên tục khiến cả người hắn đã thấm ướt một tầng mồ hôi, mà Eden bị đâm đến không còn khí lực mà ngồi thẳng, cả người nằm rạp lên cơ thể rắn chắc của Nick, thở hổn hển rên rỉ không ngừng.

-Ấn... khôn nạn... á... dừng ma sát vào đó nữa...ừ...

Nick nhắm mắt hưởng thụ, mỗi lần đỉnh dự vọng của hắn chạm vào điểm mềm mại nào đó của Eden, bên dưới cậu lại ngậm chặt lấy hắn, lưu luyến không muốn buông ra khiến hắn sướng khoái đến từng lỗ chân lông, nên hắn sẽ không nương tình mà ép sát.

-Bên trong em đâu có nói vậy... lại cắn chặt nữa này... - Nick cười khê, thúc hông lên một cái thật mạnh khiến Eden hét lên.

-Anh... - Eden đôi mắt vì khoái cảm mà dâng lên một tầng hơi nước, ánh mắt oán hận nhìn Nick chỉ càng khiến máu sôi hắn thêm sôi trào, càng điên cuồng ra vào khiến cậu chẳng còn hơi sức mà nhìn nữa, chỉ biết há miệng thở dốc, cổ họng vì rên rỉ quá nhiều mà khàn đi.

Tiếng da thịt ma sát và tiếng nước dâm mỹ vang vọng thật to trong phòng, cả người Eden như phủ lên một màu hồng phấn tuyệt đẹp, đôi mắt khép hờ tràn ngập tình dục, hơi thở nóng rực phả lên lồng ngực Nick càng khiêu chiến dự vọng chiếm hữu sâu trong nội tâm hắn. Tầng suất ma sát bên dưới đã gần như không thể nhanh hơn, Eden bị thúc đến không còn biết gì, khoái cảm mãnh liệt như bao phủ toàn tâm trí hắn, phần eo không tự giác nâng lên phối hợp với từng cú thúc lên của Nick, đến ngón chân cậu cũng không kìm chế được mà cong lên.

Hô hấp của Nick càng ngày càng nặng, vật gắng gượng giữa hai chân Eden đã sớm phun trào, lúc này lại có dấu hiệu cao trào lần nữa. Nick thoát cái đối vị trí của hai người, bàn tay nắm ngay vật nhỏ giữa hai chân Eden bóp lại khiến cậu vùng vẫy nhúu chặt mảy nhìn hấn.

-Anh...ừ... buông ra...

-Đợi một chút...ân...chúng ta cùng đến...

-Không... ân... không muốn...khó chịu...

Nick mặc kệ cậu, phần hong dùng lực đưa đẩy thần tốc, lần nào cũng đâm trúng nơi nhạy cảm của Eden khiến cậu phát điên, bên trong mẫn cảm co rút liên tục khiến hấn cũng phải rên lên. Khoái cảm điên cuồng theo từng cú thúc của Nick mà lan tràn trong từng mạch máu của Eden, khiến cậu gần như phát điên nhưng không thể giải phóng, cả người vặn vẹo, miệng há ra nhưng không phát ra tiếng, chỉ có thể khó khăn hít thở, lồng ngực bị bức đến sắp hít thở không xong. Cho đến khi Nick không nén nhịn được nữa, đâm thật sâu vào cơ thể Eden, đồng thời giải phóng chính mình, Eden cũng không nhịn được đánh bay tay hấn, hét lên bắn ra, dính đầy bụng cả hai...

Eden đến một ngón tay cũng động không nổi, cậu đưa đôi mắt vừa rút đi tình dục nhìn người đàn ông bên trên mình, dịu dàng nơi đáy lòng cứ dâng lên không báo trước. Nick lấy lại tinh thần, thấy Eden đang chăm chú nhìn mình thì như cơn mảy, khó hiểu nhìn cậu.

-Sao thế?

Eden lắc đầu, cố gắng ngồi dậy nhưng quên mất nơi nào đó của Nick vẫn còn bên trong mình, nên động tác này khiến nó trượt ra, mang theo một tiếng “pốc” đầy xấu hổ cùng thứ chất lỏng ấm muối nào đó. Eden mặt đỏ bừng trừng hấn, hấn cũng bất đắc dĩ nhìn cậu. Ai biết cậu muốn ngồi dậy làm gì.

-Em muốn làm gì nữa? – Nick ngồi xuống bên giường, lấy khăn giấy xử lý bản thân, sau đó mới quay sang nhìn Eden đang ngẩn ngơ nhìn mình, thở dài. Lại bò lên trở lại, giúp cậu vệ sinh một ít rồi nằm xuống bên cạnh, không quên kéo người vào ngực. – Lại suy nghĩ cái gì?

-Không có gì... chỉ là rất khó tin thôi!

-Về điều gì?

-Về những gì đang diễn ra... - Eden mệt mỏi nói rồi nhắm mắt ngủ, không thấy được đôi mắt Nick giãy giụa trong những ý định của mình. – Nick... đừng rời xa tôi...

Dường như Nick giật mình một cái, rồi rất nhanh tham lam mà ôm Eden vào lòng, hấn thua rồi, hấn không thắng được sự cố chấp nơi cậu, cũng không thắng được sự mềm yếu của trái tim mình. Nick ôm Eden trong lòng, cũng yên tĩnh nhắm mắt ngủ, lúc này hấn mới thấy bản thân mình đang sống.

Nửa đêm, Nick lại bị Eden giầy vò mà tỉnh dậy, cậu lại như con khỉ đu trên người hấn mà uốn éo trên chóc nơi nào đó vừa ngủ say kia, khiến hấn lại thú tính đại phát mà đè cậu ra làm một trận đến gần sáng mới xong, chỉ chờa cho Eden vài hơi thở để cậu sống, sau đó mỹ mãn nằm ngủ, phục hồi sức lực.

—————oOo—————

Khi Eden tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai. Cậu hoảng hốt ngồi bật dậy lại vô cùng chán nản ngã vật ra, tất cả các khớp xương trên cơ thể đều kêu gào đủ biết tối qua Nick hung hăng cỡ nào. Nằm yên giấy lát, Eden lại bò dậy, nhặt chiếc sơ mi của Nick trên sàn mặc vào rồi đi ra ngoài.

Người ở bên ngoài nghe tiếng động nên quay lại, chợt đỏ mặt nhìn đi chỗ khác. Eden nhúu mảy nhìn người lạ mặt xuất hiện trong nhà, lạnh nhạt hỏi:

-Cậu là ai? Ở đây làm gì?

-Tôi... thiếu gia bảo tôi mang ít đồ đến đây! Đồ tôi để trên bàn, tôi đi đây! – Cậu thiếu niên đỏ mặt lắp bắp nói xong rồi đi như chạy ra ngoài.

Eden đưa mắt nhìn đồ người nọ đem đến, là một ít thức ăn và đồ dùng cá nhân. Chắc khi ra ngoài Nick đã kêu người mang đến. Eden bật cười đi lại bàn, chẳng thèm khách sáo mà ngồi xuống ngẫu nhiên đồng đồ ăn kia, từ hôm qua đến giờ cậu chẳng có thứ gì trong bụng.

Khi Nick trở về từ vườn nho liền trông thấy Eden như con mèo lười nằm trên ghế dài bên hiên đọc sách của hắn, áo quần không chỉnh tề khiến hắn nhú mày.

-Sao không mặc quần áo đàng hoàng?

Nghe tiếng nói, Eden quay lại nhìn rồi mỉm cười vui vẻ. Cậu là thích nhất hắn trông bộ dáng này.

-Nóng! Anh mới về từ vườn nho à? Có thứ gì ăn không?

-Đồ ăn ban sáng mang đến hết rồi? – Nick ngạc nhiên hỏi lại.

-Ừ!

Nick hoài nghi nhìn cái bụng nhỏ của Eden, bấy nhiêu đồ ăn mà cậu ăn sạch trong mấy giờ đồng hồ, vậy mà cái thân chẳng mập lên tý nào. Hắn không nói gì, đi vào nhà, quyết định nấu một bữa thịnh soạn cho cả hai. Eden hào hứng chạy theo phá rối.

Đúng là Eden chỉ chạy theo phá rối, chọc đến nỗi Nick nổi khùng mà vác cậu vô phòng rồi khóa cửa lại mới có thể yên tĩnh mà nấu nướng. Eden buồn chán lục tung phòng ngủ của hắn, khi cậu mở mấy ngăn tủ trên tủ đầu giường, phát hiện toàn thuốc là thuốc thì bao nhiêu vui vẻ chạy biến đâu hết, chỉ ngồi đực mặt ra đó nhìn chằm chằm đồng thuốc buồn phiền. Vậy là sức khỏe hắn không tốt sao? Sao phải uống nhiều thuốc đến vậy? Hàng trăm hàng ngàn câu hỏi cứ như máy quay số chạy lung tung trong đầu Eden khiến cậu phiền muộn chết, cho đến khi thấy gương mặt đen như than của Nick xuất hiện lần nữa mới tốt lên một chút, vội vàng chạy lại nắm chặt lấy tay hắn đi ra bàn ăn. Nick khó hiểu bởi hành động của cậu nhưng chẳng nói gì.

Eden sung sướng ăn một bữa do tình nhân nấu, lại nhịn không được khiêu chiến dục vọng của ai kia khiến Nick một lần nữa nổi khùng mà túm lấy cậu ném lên giường giày vò một trận đến khi Eden chẳng còn sức mà động dậy nữa mới vui vẻ đi làm việc của mình. Eden nhìn trời than thở, không phải hắn đang bị bệnh sao, sao sức bền lại tốt như vậy, hại cậu eo mỗi lưng đau thể này... (Hy: đáng =))))))

Thấm thoát mà một tháng trôi qua nhanh chóng, Eden mỗi ngày hết quậy lại phá khiến Nick lúc nào cũng có thể nổi khùng, nhưng mà hắn cũng rất vui vẻ trải qua khoảng thời gian bình lặng mà hạnh phúc này.

Đêm nay sau khi hành hạ Eden một trận, Nick không ôm cậu ngủ như mọi khi mà ngồi tựa đầu giường hút thuốc. Hắn bị bác sĩ bắt cai thuốc lâu rồi, nhưng không hiểu sao hôm nay lại nhem thèm mà kiếm một điều hút. Eden dường như nhận ra hắn có tâm sự mà không mang vẻ mặt cà lơ phớt phơ đùa giỡn nữa mà yên tĩnh nằm trên bụng hắn, chẳng biết đang nghĩ gì...

-Eden, đã đến lúc em trở về nơi thuộc về mình...

-Nơi này thuộc về em!

-Eden, đừng bướng! Em dù sao cũng là phó đường chủ của Song Long đường, sao có thể vô tâm như vậy. Khoảng thời gian này rất vui, anh thừa nhận, nhưng không thể chối bỏ việc chúng ta là người của phe đối lập.

Eden tức giận ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn Nick.

-Đối lập thì sao? Không yêu nhau được à?

Nick thở dài:

-Lão Udi đã phát hiện ra mối quan hệ của chúng ta, em còn ở lại đây rất nguy hiểm! Bây giờ anh là người tàn phế rồi, lão không thể bắt anh làm việc nhưng có thể từ anh mà khống chế em. Em muốn điều đó xảy ra sao?

Eden không nói gì, chỉ là vùi vào lồng ngực hắn. Sao cậu lại không biết, nhưng mà chưa được ở bên hắn bao lâu đã bắt cậu rời đi, cậu không cam lòng. Nick vuốt ve làn da mềm mại của người trong lòng, hắn không

muốn hắn trở thành điểm yếu của Eden, người mà hắn thích là một Eden không tuân theo bất kì luật lệ nào.

-Hết tuần này trở về Cavallone đi!

Eden không thềm lên tiếng, nhưng Nick biết cậu đã đồng ý. Hắn thật sự không muốn chia xa cậu, nhưng nếu không làm vậy Eden sẽ gặp nguy hiểm, mà hắn lại không muốn điều đó xảy ra.

Nhưng dù đã dự liệu trước, hắn và Eden cũng không thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Udi, trước khi bọn họ kịp chia xa, đã sai người đến để trừ khử cánh tay đắc lực của Song Long đường, kể cả một người không còn giá trị như Nick, theo ý của lão: đã không còn giá trị sử dụng, sống cũng chỉ tốn cơm.

30. Chương 30

Chương 30

TRUY ĐUỔI VÀ CHẠY TRỐN

Mấy ngày sau đó Nick vẫn như thường lệ đi đi về về chăm sóc vườn nho của hắn, thấy Eden buồn chán cũng kéo cậu theo. Mặc dù bên ngoài rất nóng, việc chăm sóc vườn nho cũng không dễ dàng nhưng Eden lại vô cùng hạnh phúc, cậu cảm thấy bọn họ cứ như một cặp bạn đời đã trải qua rất nhiều sóng gió và đang sống một cuộc sống bình dị, ngày ra đồng, đêm về ngủ. Những lúc rảnh rỗi, cậu lại tìm mọi cách lôi Nick lên giường, mặc dù lúc nào bản thân cũng là người buông vũ khí đầu hàng và cầu xin tha thứ trước những nụ cười của Eden lúc nào cũng hiện trên môi, Nick nhìn thấy cũng vui vẻ hơn nhiều.

Cứ tưởng mọi thứ sẽ như thế mãi, nhưng chia xa vẫn phải chia xa. Eden không muốn làm Nick khó xử nên đêm cuối cùng, sau khi bọn họ điên cuồng làm tình, Eden quyết định đi. Nick không lên tiếng, chỉ là tham luyến nhìn cậu, lần này chia xa, chẳng biết bao giờ gặp lại, trong lòng ai cũng chẳng dễ chịu nhưng lại sợ mở miệng ra lại rồi không nữa.

Eden mặc quần áo tắm tất, quay lại nhìn Nick giây lát. Trái tim khó chịu đến muốn nổ tung, cậu rất muốn bắt chập tất cả mà ở lại đây, rất muốn đem người đàn ông kia khảm sâu vào máu thịt, Eden chưa bao giờ nghĩ cậu lại yêu Nick đến vậy, yêu đến nỗi nghĩ đến việc chia xa sẽ khiến toàn thân đau đớn. Cậu biết Nick cũng chẳng khá hơn mình chút nào...

Eden lại lần nữa bỏ nhào vào người Nick, đôi môi tham lam tìm kiếm môi hắn. Cả hai hôn như chưa từng được hôn, tham lam hít lấy mùi hương của nhau để mà sống qua những ngày sắp tới, dù biết họ sẽ còn gặp lại nhưng chẳng biết đến bao giờ...

Nick ném lòng dứt nụ hôn của họ ra, chăm chú nhìn Eden rồi nhẹ giọng nói:

-Đi đi!

Eden đột nhiên nắm lấy tay hắn, cắn thật mạnh. Nick nén đau nhịu mày, đến khi Eden buông ra, trên đây là một vòng răng rướm máu.

-Nhớ kỹ! Anh là của em!

Nick gạt đầu, tháo sợi dây chuyền trên cổ đeo lên cho Eden, đây là món di vật duy nhất người mẹ xinh đẹp của hắn để lại, lúc này hắn trao cho cậu – trao tâm hắn cho người con trai này. Eden không nhìn hắn nữa, túm lấy áo khoát trên giá trùm lên người rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, cậu sợ mình lại nhịn không được mà lưu luyến...

Nick vẫn ngồi yên tĩnh nơi đó, dường như cả thế giới quanh hắn từ lúc Eden rời đi đã không còn tồn tại. Căn phòng này tràn ngập mùi hương cậu, cả ánh mắt loay loay ý cười mỗi khi cậu trêu chọc hắn... Trái tim Nick siết lại, thì ra có được rồi mất đi càng khiến người ta đau đớn.

Sự yên tĩnh kéo dài không được bao lâu thì bị một tiếng súng đinh tai phá vỡ, sự sợ hãi xâm nhập vào xương tủy Nick lại lần nữa dâng lên, hắn chẳng kịp nghĩ ngợi gì, chỉ vội lấy khẩu súng trong hộc tủ, phi như bay ra ngoài. Eden vừa đi... Eden đang gặp nguy hiểm?

Đúng là Eden đang gặp nguy hiểm, cậu rời khỏi trang trại chưa được 100m đã cảm giác được sự nguy hiểm đang chờ cậu bước tới. Bản năng cùng kinh nghiệm từng trải của mafia khiến Eden thoát được trong đường tơ kẽ tóc trước khi viên đạn từ đâu đó ghim vào người mình. Eden núp sau một gốc cây, khỏi cần nghĩ cũng biết ai muốn giết cậu. Mấy hôm trước Nick và cậu đã dự đoán được, không ngờ lão già kia lại ra tay sớm như vậy, nghĩ đến đây Eden lại càng lo lắng, Nick cũng không an toàn.

-Hắn ta đâu?

-Hắn ta chạy về hướng đó!

-Còn đứng đây làm gì? Mau đi tìm! Còn tụi bây, đến trang trại xử lí tên kia, lão đại có lệnh phải khử cho bằng được nếu không tụi bây đem mạng về thế đi!

Trái tim Eden run lên, Nick hiện tại không đủ sức chống lại nhiều người, cậu phải nhanh chóng xử lí bọn này rồi đi tìm hắn.

Cuộc đối đầu diễn ra gay gắt, tiếng súng ầm ĩ vang dội trong đêm yên tĩnh, Eden thở hồng hộc, cậu bắn chết được vài tên nhưng nhân số của bọn chúng còn lại rất nhiều, lão Udi lần này dốc hết vốn liếng mà khử cậu cùng Nick ah. Eden cười lạnh, móc chiếc điện thoại từ lâu không sử dụng trong túi ra, gọi một cuộc khẩn cấp cho Adam, báo cáo tình hình rồi bảo Adam tìm người đến giúp. Eden chỉ cầm cự được một ngày thôi, đạn trên người cậu không nhiều.

Adam sau khi nghe xong chỉ nhủ mày thật chặt, sau đó làm ra một quyết định lớn. Anh liên hệ về tổng bộ bảo David cho người sang ứng cứu, bản thân mang Louis bay sang Ý ngay trong đêm để chuẩn bị kế hoạch đánh vào tổng bộ gia tộc Ilovastor, lần này lão Udi cho nhiều người đi như vậy là cơ hội tốt để bọn họ xóa sổ lão ta.

Các kế hoạch cứ rầm rộ diễn ra, mà Eden và Nick đang lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Ở nơi này không ai rảnh bằng Nick, cho nên hắn có thể lẫn trốn bọn chúng rất dễ dàng, chỉ là trong lòng vô cùng lo lắng cho Eden. Bên hắn đã nhiều người như vậy thì bên cậu chẳng ít hơn là bao, dù sao người bọn chúng muốn giết nhất chính là Eden.

—————oOo—————

Eden ném hơi thở xuống thật thấp, băng đạn của cậu chỉ còn 3 viên, lúc này tình hình đã vô cùng bất lợi. Nếu không đối đầu thì cậu vẫn có thể lẫn trốn nhưng không thể trở về tìm Nick được. Eden đang đau đầu tìm đối sách không hay biết sau lưng có người đang đi về phía cậu, lo lắng làm tính cảnh giác của cậu giảm xuống đáng kể.

Tên thủ hạ của Udi đang mừng rỡ vì sắp tóm được người, nhưng có người còn nhanh hơn hắn, không tiếng động cho hắn một dao rồi bẻ cổ. Eden giật mình quay người lại, thấy người đến là ai thì thở phào, vui vẻ nhào qua. Nick đang tay ôm người vào lòng, trái tim đau đớn của hắn rốt cuộc cũng nhẹ nhõm đôi chút.

-Sao lại thiếu cảnh giác như vậy? – Nick trách khế.

-Còn không phải lo cho anh sao!

-Nơi này không an toàn, chúng ta đi nơi khác! – Nick không nhiều lời, nắm tay Eden tìm những chỗ khuất mà đi. Hắn biết có một nơi rất an toàn mà chỉ mình hắn biết.

Eden không nghĩ ngợi gì mà đi theo hắn. Bọn họ lẫn tránh một lúc khá lâu mới đến được nơi mà Nick nói, đó là một hầm rượu được chủ trang trại lúc trước dựng, có điều đã quá cũ kỹ nên bị bỏ hoang lâu năm, nằm sâu trong vườn nho. Chỗ này thật bí ẩn nhưng lúc này lại là nơi an toàn nhất.

-Tạm thời an toàn rồi!

Lúc này Nick mới thả lỏng bản thân, cúi người nhìn xuống bụng mình, lúc này hắn che áo khoác nên Eden không nhìn thấy, lúc này mới nhận ra Nick trúng đạn. Sắc mặt cậu khó coi hơn bao giờ hết, cậu nhảy bổ lại, vạch áo hắn ra xem, Nick vì đau mà nhủ mày nhưng không rên một tiếng.

-Không sao đâu mà! Không nghiêm trọng lắm! – Hắn vỗ tay cậu an ủi.

-Vậy rồi còn không nghiêm trọng? Lúc này mà bị thương có khác nào tìm chết!

-Chẳng phải vẫn chưa chết sao?

-Anh còn mạnh miệng! – Eden tức giận mắng.

Nick bật cười động đến vết thương làm hấn nhúu mày, bàn tay ấm áp xoa nhẹ má Eden:

-Giúp anh bằng bó nào! Bây giờ không thể để nó tệ thêm! Em tìm xem còn chai rượu nào sót lại không?

Eden thở dài đi tìm xung quanh, đúng là hầm rượu, tuy đã bỏ nhiều năm nhưng vẫn còn sót lại rất nhiều rượu ah. Eden lấy đại một chai vang trắng, chả biết sản xuất từ bao giờ, đi đến bên cạnh Nick. Cậu cởi áo hấn ra, lộ ra vết thương đã ngừng chảy máu nhưng vô cùng xấu xí, khui nắp chai rượu đổ vào. Nick cắn chặt răng vì đau. Khử trùng vết thương xong, Eden xé vạt áo sơ mi của mình rồi băng chặt vết thương lại, tránh nó tiếp tục chảy máu rồi nhiễm trùng. Làm tươm tất mọi thứ, cậu mới dám thở ra một hơi, tựa vào vai Nick nghỉ ngơi.

-Em có kế hoạch gì không?

-Chờ đợi!

Bọn họ lại im lặng, thật lâu sau đó Nick mới lên tiếng:

-Nếu có cơ hội, em hãy thoát khỏi đây! Đừng lo cho anh!

Eden bật dậy, trừng mắt nhìn hấn ý nói: “Anh mà nói nữa em cắn chết anh!”. Nick cười nhẹ xoa má cậu:

-Lão Udi không bắt được em anh mới có cơ hội sống! Nếu bắt được em rồi, anh đâu còn giá trị cho lão lợi dụng nữa. Ngoan, nghe lời!

-Đừng hòng bắt em bỏ anh lại! Không đời nào, Adam đã cho người tiếp ứng! Chúng ta chỉ cần cầm cự một ngày thôi, anh đừng nghĩ lung tung nữa, em không bỏ anh lại đâu!

Eden không cho hấn tiếp tục mở miệng, nắm lấy cằm hấn, hôn lên cái miệng khiến người ta nổi điên kia. Nick bất đắc dĩ đáp lại nụ hôn cường bạo của Eden, không lên tiếng nữa, cái tên này rất cứng đầu, đã quyết định điều gì sẽ không thay đổi đâu, hướng chỉ việc này khiến hấn rơi vào nguy hiểm, Eden lại càng không đồng ý.

Bên ngoài loáng thoáng có tiếng nói khiến hai người họ giật mình buông nhau ra. Eden chụp lấy khẩu súng dưới đất:

-Em ra ngoài xem một lát!

-Cẩn thận!

Eden cẩn thận ra ngoài nghe ngóng, mặc dù Nick rất muốn đi theo nhưng hấn đang bị thương, đi theo chỉ càng vướng víu nên đành để cậu đi một mình. Không lâu sau Eden trở lại, có vẻ như nơi này thật sự an toàn nên bọn chúng chưa tìm ra.

-Anh ngủ một lát đi!

Nick gật đầu, dựa vào tường nhắm mắt lại. Eden cũng ngồi vào bên cạnh, canh chừng cho hấn ngủ, trong lòng thầm mong Adam mau mau tới cứu.

—————oOo—————

Bên này là thế, bên Ý lại long trời lở đất. Hai gia tộc lần đầu tiên trực diện chiến với nhau, bom đạn bắn nhau tung tóe, lửa cháy khắp nơi. Gia tộc Ilovastor giờ đây tiếng oán than dậy trời, lão Udi trốn chui trốn nhủi. Lúc trước không phải Cavallone sợ lão mà là để lão lại giúp cân bằng các thế lực hắc đạo thôi, lúc này đã vào thời thế mới nên không cần phải nể mặt lão nữa. Lần này Cavallone dưới sự lãnh đạo của Adam và David, đánh cho lão không ngóc đầu dậy nổi. Cuộc chiến bùng nổ trong một ngày một đêm rồi đi vào kết thúc...

David lo lắng chạy đi tìm Adam, lúc này anh đang ngồi nghỉ ngơi cùng Louis ở căn cứ tạm thời của gia tộc Cavallone.

-Bên kia thế nào rồi? Có tin gì của Eden không?

-Hiện tại vẫn chưa! Nhưng nghe nói lần này lão Udi giống như chó cùng đường, muốn tóm cho bằng được cậu ấy làm bùa bảo mệnh. Bọn họ rất nhanh sẽ tìm được Eden. – Adam âm trầm nói.

Louis ngồi bên cạnh nghe thế cũng vô cùng lo lắng, mặc dù Eden với y không thân lắm nhưng y rất thích tính cách hào sảng mà thẳng thắn của cậu ấy, y cũng không muốn Eden gặp nguy hiểm gì.

-Vậy làm sao bây giờ?

-Ở nơi này giao cho anh! Tôi sẽ bay sang đó ngay lập tức, hi vọng chúng ta sẽ tìm được họ sớm hơn người của lão Udi.

David vội vã gật đầu. Adam ra hiệu cho Louis rồi hai người nhanh chóng lên trực thăng bay gấp sang Pháp. Hi vọng bọn họ sẽ không đến quá muộn...

31. Chương 31

Chương 31

KINH BIỂN

Tiếng bước chân khe khẽ do dẫm phải lá khô bên trên làm Eden giật mình tỉnh giấc, không ngờ cậu lại ngủ quên trong lúc quan trọng như thế này. Thở nhẹ một hơi, Eden nhìn sang người bên cạnh, có vẻ Nick quá mệt nên ngủ rất sâu, cả người nóng hầm hập như quả lò khiến cậu không thôi lo lắng. Không biết người của lão Udi bao giờ mới biến khỏi đây, ở trong này cũng không phải cách lâu dài, vừa không thức ăn, vừa không nước uống, lại không có thuốc men khiến vết thương của Nick càng thêm nghiêm trọng. Đáy lòng Eden ngày càng nôn nóng, chẳng biết bây giờ là lúc nào rồi, liệu Adam đã mang người đến cứu cậu chưa? Quan trọng nhất là cậu sợ Nick sẽ không cầm cự nổi, cơ thể hắn bây giờ không như lúc trước nữa. Eden lại thở dài...

Đôi mắt nhắm chặt của Nick có lẽ vì sự lo âu của Eden là rung rung mở ra, đầu óc hắn lúc này khá choáng nhưng vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo.

-Lúc nào rồi? – Hắn khàn giọng hỏi.

-Tối của ngày hôm sau! Bọn chúng đang ở rất gần nơi này...

Nick không nói gì, cố gắng nâng người ngồi thẳng, không ngờ hắn đã ngủ trọn một ngày:

-Anh sẽ ra ngoài dù bọn chúng đi nơi khác! Em cố gắng theo hướng ngược lại, đi men theo ranh vườn nho ra lộ lớn rồi chạy khỏi nơi này, có lẽ bên ngoài đã có người của Cavallone tiếp ứng.

Nick bình thản nói hết câu, không để cho Eden kịp lên tiếng đã chặn miệng cậu lại bằng một nụ hôn sâu.

-Eden, nghe lời! Anh bị thương rồi, không chạy xa được nhưng em thì khác! Em trốn khỏi đây có thể tìm người đến cứu anh, được không?

Eden thở dồn dập, cố gắng kìm nén sự tức giận đang trực trào trong cơ thể, găm lên với Nick:

-Đừng ép em!

-Eden, nghe anh này! Dùng sự lý trí của em mà nghĩ, nếu cả hai ta cùng đi sẽ không thể thoát được, nhưng nếu một mình em thì sẽ khiến cơ hội chúng ta thoát khỏi đây tăng lên!

-Em không muốn bỏ anh lại!

-Em không bỏ anh lại, em chỉ đi tìm người giúp đỡ! Ngoan, chỉ có em mới có thể cứu chúng ta!

Nick ôm Eden vào lòng, một chút lưu luyến hiện lên đôi mắt nhưng rất mau đã bị hắn giấu đi. Lúc này không thể để tình cảm chi phối được, Eden cần rời khỏi nơi này trước khi bọn chúng phát hiện. Nick có thể

cảm nhận được đôi tay đang níu lấy áo mình đang run rẩy không ngừng, trái tim hắn cũng co rút đau đớn nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác, dù 1% cơ hội hắn cũng muốn để Eden sống sót mà thoát khỏi lão Udi bởi khi rơi vào tay lão, sống còn đau hơn cả chết.

Một lúc thật lâu Eden mới không run rẩy nữa, cậu đưa đôi mắt đỏ ửng lên nhìn Nick thật sâu, sau đó cúi đầu. Nick biết là cậu đã đồng ý nên thở phào nhẹ nhõm.

-Anh cầm cái này theo!

Nick không từ chối, lấy khẩu súng của Eden và mấy băng đạn mà cậu đưa cất kỹ. Sau đó đưa con dao găm của mình cho Eden, cậu không nói gì mà cầm lấy rồi im lặng.

-Anh đi đây! Nhớ là phải nhanh chóng rời khỏi đây.

-Ừm...

Nick không lưu luyến nữa, nghe ngóng tình hình bên trên một lúc rồi lên ra ngoài. Eden lo lắng nhìn cánh cửa hầm đóng lại lần nữa, xung quanh cậu lúc này chỉ có sự im lặng cùng chút hơi ẩm còn sót lại của Nick. Khoảng nửa giờ sau đó, bên trên vang lên tiếng bước chân ồn ào, cùng tiếng mắng chửi đuổi theo ai đó. Tim Eden nhói một cái, Nick đã thành công, cậu cũng không dám chần chờ mà bắt đầu rời khỏi đây theo lời của Nick.

Trong lòng Eden lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất, mau chóng đi tìm người cứu Nick!

—————oOo—————

-Thế nào rồi? – Louis lo lắng hỏi.

-Lão Udi cũng trốn sang đây rồi! Kéo theo một đám lâu la! – Adam hừ khế, tâm trạng anh lúc này cũng không khá khẩm hơn.

-Vậy... vậy Eden biết làm sao?

-Cậu ta không chết được đâu! Em ở lại nơi này chờ tin anh, đừng đi theo anh sẽ phân tâm! – Adam kéo Louis lại, hôn nhẹ lên trán cậu.

-Ừm, anh cũng cẩn thận!

Adam nhanh chóng biến mất sau cánh cửa cùng một đám thuộc hạ. Louis lúc này ở một căn cứ nhỏ của Cavallone, chỉ biết âm thầm cầu nguyện.

Nick không biết mình đã chạy bao lâu, vết thương nơi bụng hắn lúc này lại nhói lên đau đớn. Hắn thở hồng hộc cố tìm những nơi um tùm mà đi, vì đây là nơi hắn sống một thời gian nên vô cùng quen thuộc, phía sau lưng thỉnh thoảng vang lên tiếng mắng chửi không kiên nhẫn của bọn chúng. Hắn hy vọng lúc này Eden đã rời khỏi đây và được người tiếp ứng, nhớ đến cậu hắn chỉ biết cười khổ, thậm chí trách mình khiến cậu lâm vào cảnh nguy hiểm thế này.

Bên kia Eden cũng chạy thật lâu, trong đêm tối cậu không nhìn rõ phương hướng nhưng vẫn quyết tâm trốn thật mau, Nick đang chờ cậu. Chưa bao giờ Eden thấy bất lực như thế này. Cậu ghé lại một gốc cây thở dốc, loáng thoáng nghe tiếng trực thăng trên không, trong lòng bỗng thấy yên tâm lạ, cứu viện đã đến. Chiếc điện thoại vẫn nằm yên trong túi bỗng rung lên, Eden vội vã nghe:

-Bên đó có khoảng bao nhiêu người?

-30!

-Tìm chỗ trốn, chúng tôi xử lý xong sẽ tìm cậu!

Giọng Adam càng khiến Eden thêm vui vẻ, Eden suy nghĩ giây lát rồi đi ngược trở lại. Không may mắn lắm, Nick vẫn bị người của lão Udi tóm được, khi tỉnh lại đã bị trói gô trước mặt lão.

-Giỏi lắm Nick! Không ngờ mày dám phản bội tao!

-Muốn giết cứ giết, đừng nhiều lời!

-Hừ! Đâu có dễ vậy, mày còn giá trị để tao lợi dụng! Có mày sẽ mau chóng bắt được tên kia. Vì mày và nó mà tao mới có ngày trốn chui trốn nhủi thế này, không lột da mày và nó sao tao hả được cơn giận.

Nick chợt cười lạnh khiến lão nhú mày:

-Mày cười gì?

-Còn không phải vì ông quá ngốc nên mới có ngày hôm nay sao? Đừng tưởng tôi không biết gì, năm ấy mẹ tôi chết là ông đứng sau lưng xúi giục.

-Ồ, thì ra mày biết! Thế bấy lâu nay mày vẫn phục tùng tao là vì ngày hôm nay? Rất tiếc là mày sẽ chết trước khi nhìn thấy tao nằm xuống!

-Phải vậy không? – Nick cười khê, cùng lúc đó là tiếng súng đạn phá tan bầu trời, Nick tung chân đá một cước lên người bên cạnh, sau đó lăn vào thùng hàng gần đây.

Lão Udi hoảng hốt tìm chỗ trốn, không hay biết gần đó có một đôi mắt sắc lạnh đang nhìn chằm chằm vào lão. Nick thở hổn hển cố gắng cứu dây trói trên tay, lăn tới lăn lui làm vết thương của hắn càng thêm nghiêm trọng, đau đến chẳng còn cảm giác. Người của Cavallone đã tới, chắc Eden đã được an toàn. Hắn thở ra một hơi nhẹ nhõm, tâm tư nặng trĩu cũng thả lỏng đôi chút, lúc này cơn mê man lại kéo đến nhanh chóng. Lắc lắc đầu để tỉnh táo, Nick nghe tiếng bước chân thật khê đi về phía này, cả người hắn căng cứng chuẩn bị phản kích thì bị hơi thở quen thuộc làm ngẩn ngơ.

Eden nhìn Nick, ánh mắt loান loান, nhanh chóng cắt đứt dây trói của hắn rồi kéo hắn núp vào một góc khác kín kẽ hơn, lâu lâu lại nhìn ra ngoài.

-Sao em lại trở về?

-Adam đã tới, em không cần đi nữa!

-Em thật ngốc!

Nick cười khê, nắm lấy bàn tay ấm áp của Eden, yên lặng ngồi bên cậu. Đợi bọn họ qua khỏi nạn này, hắn hứa sẽ không bao giờ để cậu đi nữa! Cảm giác có rồi mất đi, một lần là đủ rồi.

-Anh ngồi yên đây! Em ra ngoài một lát.

-Đừng đi, nguy hiểm lắm!

-Bên ngoài tạm ổn rồi! Em muốn mau chóng tìm Adam, anh sắp không chịu nổi!

-Anh còn chịu được!

-Nghe lời!

Nick nhú mày rồi gật đầu, không quên bảo cậu cẩn thận.

Eden đi không lâu, một lát sau đã trở lại, đại khái đã nắm rõ tình hình. Eden xốc Nick lên, để hắn choàng lên vai mình rồi đi ra.

-Chúng ta rời khỏi đây! Nơi này đã bị lão Udi đặt bom, lão muốn chết cũng kéo người chết cùng!

-Đó là phong cách của lão mà! – Nick nặng nề nói.

Bọn họ tránh đông né tây cũng ra được bên ngoài, mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí, xác người la liệt khắp nơi. Lần này Adam chơi lớn a! Eden lấy điện thoại trong túi ra gọi cho Adam, anh bảo sẽ tới ngay khiến cậu yên tâm không ít.

-Một lát Adam đến ngay!

-Ừm!

-Nơi này an toàn rồi, để em đi tìm chút nước cho anh! – Eden đặt Nick ngồi tựa vào một gốc cây, sau đó đi tìm nước, cậu nhớ không lầm thì gần đây có một giếng nước.

Một lát sau Eden trở lại với một ít nước, Nick đã lâm vào nửa tỉnh nửa mê. Lúc này có tiếng xe dừng lại, Eden cẩn thận nhìn ra, thấy người đến là người mình nên thở ra một hơi, bao nhiêu căng thẳng vèo một cái rơi rụng hết, Nick được cứu rồi, bọn họ an toàn rồi. Eden cười cười đứng lên chạy ra ngoài, không phát giác được nguy hiểm đang rình rập.

-Adam, ở đây này! Có hộp cứu thương không? – Eden vừa chạy ra vừa hét gọi.

Một khắc bất chợt đó, cậu nhìn thấy sự hoảng sợ hiện lên trên gương mặt Adam, rồi một phát súng phá tan không khí, một sức mạnh to lớn đẩy cậu đi xa rồi tiếng vật nặng ngã xuống... Đầu óc Eden trống rỗng, dường như xung quanh cậu chỉ còn sự im lặng chết chóc, đôi mắt cậu trừng lớn nhìn lại nơi mình vừa đứng rồi cứ thế ngẩn ngơ.

Adam thấy ngày hôm nay mình già thêm mấy tuổi a, Eden mà có mệnh hệ gì David sẽ giết anh mất.

-Eden, cậu không sao chứ?

Người vừa bắn Eden đã bị xử lý bằng mấy chục phát súng khác, nhưng lúc này Eden chẳng nhận biết điều gì, cậu cứ ngẩn ngơ nhìn người đang nằm nơi đó, thật yên tĩnh. Adam nhủ mày, định nói gì đó nhưng bị hành động của Eden cắt ngang, cậu phóng như bay lại chỗ đó, đôi tay run rẩy đỡ người kia lên, lúc này Adam mới nhận ra đó là Nick.

-Đừng... đừng mà... Nick... mở mắt ra nhìn em... - Bàn tay Eden run rẩy lay người trong lòng, toàn thân người đó đầm máu, đôi mắt nhắm chặt chẳng biết còn thở hay không.

-Eden.... – Nick cố gắng mở mắt dậy, thấy gương mặt trắng bệch không còn chút máu của Eden chột đau lòng, rất muốn đưa tay lên xoa cậu nhưng không còn sức nữa, hần chột cười khổ, lần này chắc không qua khỏi rồi, trái tim trong lồng ngực hần đang đập chậm lại, rất mau a...

-Nick... cố lên, đừng ngủ... em đưa anh đi bệnh viện, đừng ngủ...

-E...Eden... không...kịp đâu...

-Không... nhất định được! Đừng ngủ... em không cho anh chết! Em không cho anh chết! Adam! Cứu hần, cứu Nick! – Eden hoảng sợ la hét.

Adam cũng vội muốn chết, sai người đem trực thăng lại ngay lập tức, hy vọng không quá muộn.

Nick mở mắt thật to nhìn người hần yêu nhất, có chút yên lòng vì cậu không sao cả.

-E..den, em... phải sống... thật tốt...

-Đừng nói nữa! Em sẽ không để anh bị sao hết! – Eden đè chặt vết thương của hần lại, chưa bao giờ cậu thấy hoảng sợ cực độ như thế này, sinh mạng của hần ngày một trôi đi mà cậu hoàn toàn bất lực.

-Ngoan...anh không sao hết...

-Đừng bỏ lại em, Nick! Đừng bỏ lại em... - Eden bật khóc, bàn tay lạnh ngắt ướt đầm máu chạm vào gương mặt nhợt nhạt của người trong lòng, cậu thật sự sợ hãi.

Nick mỉm cười, cơn buồn ngủ như muốn nhấn chìm hần vào bóng tối vô tận, nhưng hần luyến tiếc nhắm mắt lại. Hần còn muốn ngắm nhìn cậu thật lâu nhưng có lẽ không được...

-Phải...hạnh... phúc... nhé... - Nick mệt mỏi nhắm mắt lại, bàn tay nhẹ nhàng buông lơi.

-Đừng mà...Nick, mở mắt ra! Nhìn em, đừng chết! KHÔNGGGGGGGG.....

Eden đã hoàn toàn chết lặng, thân thể người trong lòng cậu cứ ngày một lạnh đi, mọi thứ như cơn ác mộng đáng sợ đem cậu ép đến không thở được. Eden gào đến khan cả giọng nhưng người trong lòng vẫn cứ nhắm mắt làm ngơ. Rồi một cơn choáng váng ập tới, Eden cũng bị cuốn vào bóng tối, vòng tay vẫn cứ ôm chặt người trong lòng như sợ buông ra sẽ không bao giờ có lại được nữa...

32. Chương 32

Chương 32

ĐẠI KẾT CỤC

-Đừng...đừng đi... Nick...KHÔNG !

Eden bình tĩnh trong ác mộng, thật đáng sợ - Máu, thật nhiều máu và cảm giác lạnh lẽo như bao trùm lấy cậu. Eden thở hồng hộc cố gắng bình tĩnh lại, đôi mắt hoang mang nhìn xung quanh, đây là nơi nào? Nick? Nick đang ở đâu?

Eden hoảng hốt phóng xuống giường, không may vấp phải chần khiến cậu lộn nhào xuống đất. Sự lạnh lẽo bên dưới làm tâm hồn cậu như chết lặng, Eden cứ nằm trơ ra đó, đôi mắt dần dần bị hơi nước bao phủ. Nick còn sống hay đã chết? Lúc này Eden rất muốn tìm một ai đó để hỏi nhưng sự sợ hãi khiến cậu chỉ muốn nằm mãi nơi này. Cảm giác lúc ấy rất chân thật, Nick nằm trong lòng cậu cứ ngày một lạnh lẽo, im lặng đến đáng sợ...

Cửa phòng đột ngột mở ra, Louis sửng sốt khi thấy Eden nằm trên mặt đất, đôi mắt không chút tiêu cự nhìn lên trần nhà. Y vội lại đỡ Eden dậy, lo lắng hỏi:

-Eden, sao lại nằm dưới đất?

Eden lúc này mới quay đầu nhìn Louis, cứ như cọng rơm cứu mạng mà níu chặt lấy áo y, run rẩy hỏi:

-Nick... Nick đâu?

Louis cup mắt không lên tiếng, bàn tay Eden chậm rãi buông thõng. Nick chết rồi? Nick bỏ cậu lại thật sao? Eden như phát điên đẩy ngã Louis rồi chạy ra ngoài, khiến Louis hoảng hốt vội chạy theo.

Adam vừa từ bên ngoài về thấy cảnh này thì mày nhíu chặt, giơ tay tóm lấy người đang phát điên lại.

-Eden, cậu bình tĩnh cho tôi!

-Buông ra! Thả tôi ra! Tôi phải đi tìm Nick!

Eden vùng vẫy liên tục khiến Adam cũng khó khăn giữ lại, bất đắc dĩ anh đập một phát vào gáy Eden, người kia yên tĩnh ngay lập tức. Louis thở hồng hộc chạy lại, có chút đau lòng nhìn cảnh này...

-Thế nào rồi?

-Không khả quan lắm! Haiz, tên này còn ở đây làm loạn nữa!

-Eden đang bị sốc! Anh nhẹ nhàng một chút, đừng khiến cậu ấy kích động!

-Kích động thì thế nào? Chuyện cũng đã vậy, cậu ta còn có thể thế nào? – Adam hừ khế, vác Eden trên vai trở lại phòng. Vì cậu ta mà mấy ngày nay Louis chẳng được nghỉ ngơi chút nào, anh cũng bù đầu bù cổ đi giải quyết hậu quả, thật khiến anh phát điên mà.

Đặt Eden trở lại chiếc giường của cậu ấy, Adam yên lặng đứng thật lâu mà nhìn. Lần này cứu được Eden về, tuy còn nguyên vẹn nhưng thực chất là bị lấy mất trái tim. Adam không dám tưởng tượng nếu báo cho cậu biết Nick không cứu được thì cậu sẽ như thế nào? Liệu có phát điên mà đi tìm tàn dư của Ilovastor giết chóc hay một phát kết liễu chính mình? Adam không ngờ tình cảm bọn họ đã đến mức này, ngày hôm đó, nhìn thấy Nick mang vẻ mặt hoảng sợ đẩy ngã Eden ra, Adam biết, tình cảm bọn họ đã phát triển đến mức sống chết có nhau. Mà lúc này Nick lại... liệu Eden có sống được không?

Louis nắm chặt tay Adam, thì thầm:

-Còn nước còn tát mà anh! Eden sẽ vượt qua được thôi...

-Hy vọng là thế!

—————oOo—————

Khi Eden tỉnh lại lần nữa, cậu không âm ỉ như mọi người vẫn tưởng mà chỉ ngẩn ngẩn ngơ ngơ ngồi một chỗ, ai làm gì ai nói gì cũng không chạm được đến cậu, Eden dường như từ chối mọi sự vật xung quanh mà chỉ sống trong tâm trí chính mình khiến Louis rất lo lắng.

-Eden, ăn một chút nhé!

Eden không phản ứng, cậu ngồi bó gối trên chiếc ghế bành, đôi mắt nhìn mãi ra cửa sổ như đang chờ đợi ai đó. Adam nhìn mãi cảnh này đến phát bực, anh kéo Louis ra, túm ngay vai Eden lắc mạnh:

-Cậu tỉnh lại cho tôi! Nick chết rồi! Nghe thấy không, Nick của cậu chết rồi! Chết vì cứu cậu đó!

-KHÔNG! Nói bậy, anh ấy không chết! – Eden như phát điên mà đẩy Adam ra.

-Cậu mãi như thế này thì làm sao? Mạng của cậu là hán cứu về, bây giờ cậu sống dở chết dở thì hán sẽ yên tâm sao?

-Á! Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe! – Eden bịt tai lắc đầu nguây nguậy.

Adam lại lần nữa giữ chặt lấy cậu:

-Nghe cho rõ đây! Nếu cậu không mau chóng khỏe lại, tôi sẽ đem hán đốt thành tro rồi đem giấu đi, để cậu mãi mãi cũng không còn gặp hán nữa!

Eden mắt đỏ ngầu trừng Adam, đột nhiên túm lấy tay anh cắn chặt. Adam ăn đau nhưng không phản ứng, mặc kệ cậu cắn. Mùi rỉ sắt tràn ngập khoang miệng, Eden lại nhớ đến ngày hôm đó, bất chợt xô Adam ra, gặp người nôn mửa, nhưng vì cậu đã không ăn uống gì mấy ngày nên chẳng nôn ra được gì.

Adam đứng lên nhìn một lúc, bàn tay chảy máu cũng mặc kệ:

-Cậu hãy mau chóng trở lại như xưa đi! Nếu không tôi sẽ làm như mình vừa nói. Louis, em chăm sóc Eden, anh ra ngoài!

-Để em băng bó cho anh đã!

Adam gật đầu, cùng Louis ra ngoài, khi đến cửa liền nghe Eden nói:

-Lão Udi đâu? Tôi muốn băm vằm lão ra!

-Được! – Adam mỉm cười rồi kéo Louis ra ngoài.

Căn phòng Eden lại lâm vào yên tĩnh. Cậu lại bó gối ngồi trên ghế, vòng tay siết chặt lấy mình để tìm chút ấm áp. Nick đã từng ôm cậu rất chặt, lúc này lại chẳng còn nữa, trái tim Eden co rút từng nhịp đau đớn trong lồng ngực, đôi mắt khô khốc cứ dâng lên từng màn hơi nước, rồi không chịu được sức nặng cứ thế rơi xuống. Eden cứ ngồi đó, khóc cả một đêm trong thầm lặng...

Adam được Louis băng bó xong, thoải mái ngồi trên ghế xem tin tức. Louis nhìn cái dáng vẻ đắc ý của anh lúc này chỉ biết lắc đầu.

-Sao lại nói như Nick đã chết? Hán ta vẫn còn sống mà!

-Sống như thế khác nào đã chết! Là Nick bảo anh nói như vậy!

-Anh không ghét hán ta nữa à?

Adam kéo Louis vào lòng:

-Hán ta đã không còn lưu luyến em nữa thì anh đâu còn lý do ghét hán, với lại nợ hán đã trả đủ rồi!

-Chỉ tội Eden!

-Như thế cũng tốt! Biết đâu qua một thời gian nữa Eden sẽ lại yêu một người khác...

-Chắc cũng phải lâu lắm...

-Mặc kệ bọn họ! Đi vào ngủ với anh, mấy ngày nay vì bọn họ mà em đã chẳng ngủ ngon được một giấc còn gì...

Louis cười nhẹ, cùng Adam lên phòng bọn họ. Vấn đề nào cũng cần giải quyết nhưng trên hết phải đảm bảo sức khỏe đã, đúng là cậu mệt thật...

—————oOo—————

Thấm thoát đó mà nửa năm lại trôi qua, mọi người lại trở về cuộc sống vốn có của họ. Vài người tìm được hạnh phúc cho riêng mình, vài người lại mất đi một thứ rất quan trọng với họ, nhưng dù thế nào, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn...

Sự kiện lần đó đánh dấu sự thay đổi lớn trong cuộc đời Eden, cậu không còn bông bột nông nổi, từ một chàng trai dương quang bỗng nhiên trầm mặc như nước, ít bông đùa và trở nên yên lặng. Eden từng nghĩ khi mất đi Nick, cậu sẽ không sống được nhưng sự thật cậu vẫn cứ sống, bởi mạng sống của cậu là hắc đánh đổi, nếu cậu nhẫn tâm kết thúc sinh mạng mình chẳng khác nào Nick hi sinh vô ích.

Eden đã rất nhiều lần dò hỏi Adam về nơi chôn cất Nick nhưng mọi người chỉ cho cậu cái lắc đầu rồi thôi, điều đó càng đẩy lên một hy vọng nhỏ nhoi trong sâu thẳm trái tim cậu, rằng: Nick chưa chết... chỉ là cậu không hiểu tại sao hắc lại lẩn tránh cậu. Nên hiện tại, mọi thứ Eden có thể làm là tiếp tục sống và chờ đợi, đợi một ngày nào đó hắc trở về tìm cậu...

Số phận của lão Udi cũng tàn tạ như cái gia tộc rách nát của lão. Ngày hôm đó, Eden một mình đến gặp lão trong tầng hầm của gia tộc Cavallone, bắt lão trả lại món nợ mà lão ta đã nợ Nick, nợ người cậu yêu nhất. Cậu chẳng biết mình đã ở trong đây bao lâu, hành hạ lão bằng bao nhiêu cách... cho đến khi lão chỉ còn một hơi thở mong manh, Adam mới kéo cậu ra ngoài, nhưng tất cả thống khổ trong lòng cậu, vẫn cứ ở đó, chưa từng nguôi ngoai.

Trong một căn nhà hai tầng ở L.A, một người đàn ông đang yên tĩnh ngồi đọc sách. Thời gian không làm mất đi vẻ điển trai trên gương mặt hắc mà càng in sâu vào sự lắng đọng, trầm tĩnh và cô độc.

Nick còn sống, viên đạn xé tan không khí ấy không cướp đi mạng sống của hắc mà chỉ cướp đi cảm giác ở đôi chân, khiến hắc mất đi sự tự do của mình mà chỉ có thể ngồi một chỗ. Hắc cảm thấy rất may mắn vì hắc không chết, nhưng điều này càng khiến hắc không thể gặp Eden. Cậu xinh đẹp là thế, là một chàng trai tài năng luôn khiến người khác bị thu hút, cậu nên tìm một mối tình khác để hạnh phúc cả đời chứ không phải mãi dính một chỗ với hắc – một người tàn tật chẳng biết bao giờ có thể đứng lên.

Nick còn nhớ rất rõ sau khi biết mình bị liệt, câu đầu tiên hắc nói với Adam là: “Đừng nói với Eden tôi còn sống!”. Và ngày hôm đó hắc đã chuyển viện về L.A, xóa hoàn toàn dấu vết của mình bên cạnh Eden, để cậu ấy nghĩ rằng hắc không còn tồn tại nữa.

Nửa năm qua, nhớ nhưng cứ quay cuồng hằng ngày quanh hắc, hắc rất muốn nhìn thấy cậu nhưng hắc bất lực. Cuộc đời bọn họ vĩnh viễn là hai đường thẳng song song...

Gấp quyển sách trên tay lại, Nick bắt chợt lại nhìn dấu răng trên tay mình, thứ chứng tỏ một thời cuồng nhiệt giữa hắc và Eden, trái tim ấm áp lại. Hắc có thể ôm ấp giấc mộng mê mê kia mà sống hết quãng đời còn lại, chỉ hi vọng Eden cũng tìm được cho mình một bến bờ hạnh phúc mới...

—————oOo—————

-Louis, mau lên! Mọi người đang chờ anh kia! – Fie háo hức tông cửa phòng Louis.

-Rồi rồi, anh ra ngay! – Louis bật cười, hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại đối với cậu.

Lúc này đại sảnh nhà Louis vô cùng đông đúc bởi bạn bè và người thân thiết với gia đình Louis. Adam vô cùng điển trai trong bộ vest Armani màu tối, mái tóc vuốt lên lộ ra vầng trán rộng và sống mũi sao ngất.

-Chắc, hôm nay tôi không tranh được hào quang với cậu rồi nhỉ? – David trêu chọc.

-Anh phải trông chừng bảo bối nhà anh một chút, kéo lúc về không thấy người đừng tìm tôi phiền toái!

-Hừ! Cậu lúc nào cũng độc mồm, hôm nay tôi không tranh với cậu. Louis ra rồi kia!

Adam ngoái lại nhìn nơi bậc thang, Louis xinh đẹp trong bộ vest trắng đang tươi cười đứng đấy. Dường như bất cứ đâu khi cậu xuất hiện, Adam đều cảm thấy xung quanh như bị lu mờ bởi vầng sáng dịu ngọt của Louis, chúng khiến trái tim anh không còn bình ổn mà vội vã đập thật nhanh.

Hôm nay là sinh nhật Louis, hai người bố của anh quyết định tổ chức một bữa tiệc linh đình để xua tan đi bầu không khí u ám những năm qua. Adam cúi đầu, bàn tay chạm vào một chiếc hộp be bé trong túi quần, mỉm cười, đó là món quà anh đã chuẩn bị thật lâu dành tặng Louis vào hôm nay.

-Hôm nay con có bất ngờ gì không, Adam? – Rick cà lờ phát phơ mon men lại gần.

-Bố muốn con tạo bất ngờ gì đây? – Adam hỏi vặn lại.

-Chẳng hạn như một món quà thật đặc biệt hay một lời cầu hôn chẳng hạn? – Rick cười cười như nói: “Ta đây biết tuốt!”.

Adam cười khẽ:

-Không nói cho bố biết! – Khiến Rick hận đến nghiến răng. Anh lúc này chỉ thấy mỗi Louis thôi.

Louis vui vẻ lại gần anh, hôm nay đông đúc khiến cậu khá hồi hộp.

-Muốn uống một chút không? – Adam đưa ly rượu cho cậu.

-Ừm... - Louis đón lấy, hớp một ngụm. Vị ngọt của champagne khiến cậu thật thích.

-Mọi người đã vào tiệc rồi, em có muốn đi dạo cùng anh không? – Adam nắm lấy tay cậu khẽ hỏi.

Louis nhướn mày, nhìn quanh rồi gật đầu. Cậu cũng không quá thích sự đông đúc thế này. Bên kia đại sảnh, Rick cười hắc hắc vỗ vai Ray:

-Bọn chúng đánh lẽ rồi!

-Em thật là...cứ thích gây rắc rối cho bọn chúng!

-Anh không cảm thấy trêu Adam rất thú vị à?

Ray nhướn mày:

-Nếu anh nhớ không lầm thì em rất sợ nó a!

-Anh... - Rick trừng mắt lại.

-Hi, lại đây bởi anh ăn nào! – Ray kéo Rick vào bàn ăn, tránh cho ai kia lại rảnh rỗi đi phá người khác.

Bên ngoài vườn hoa, Adam dắt tay Louis đi dạo. Không khí mát mẻ khiến tâm trạng hai người thật bình thản.

-Adam...

-Hửm?

-Em đã nhớ lại tất cả!

Adam chợt dừng bước chân, niềm hạnh phúc đông đầy đôi mắt. Louis cũng mỉm cười nhìn lại anh. Cảm giác yêu thương trọn vẹn lúc này hơn hẳn tất cả mọi thứ mà cậu từng có, một thứ tình yêu mà cậu đã từng đánh đổi bằng mạng sống...

-Louis...

-Vâng?

-Anh biết anh mãi mãi cùng không thể cho em một đám cưới công khai trước mặt mọi người, vì chúng ta ngoài quan hệ yêu đương còn gánh trên mình một thân phận khác. Cho nên, anh không thể cho em gì khác ngoài một lời hứa yêu em cả đời, dùng cả sinh mạng lẫn trái tim này yêu em. Em có trách anh không?

Louis lắc đầu, cậu ôm chầm lấy Adam, đôi mắt ướt át nhìn lên bầu trời đêm sâu thẳm.

-Em không cần gì cả! Chỉ cần bên anh đủ rồi...

Adam cười nhẹ, nắm lấy tay cậu kéo ra khiến Louis bối rối.

-Hôm nay là sinh nhật em, nên phải có quà! – Anh lấy trong túi ra một chiếc hộp nhung màu đen, đưa cho cậu.

-Gì vậy?

-Em mở ra đi!

Louis tò mò mở ra, trong đấy là một cặp nhẫn lấp lánh có khắc tên anh và cậu. Louis nhìn Adam chăm chú, bao nhiêu cảm xúc như lấp đầy trái tim. Adam mỉm cười lấy một chiếc đeo lên tay cậu, sau đó nhẹ nhàng hôn lên, tựa như lời thề nguyện trước Chúa. Louis cũng đeo cho anh, đôi mắt ngập lệ vì hạnh phúc.

-Cặp nhẫn này thay cho hôn lễ kia, nó sẽ buột em và anh lại hết cuộc đời này!

-Adam, em yêu anh!

Louis không nén được cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, chỉ muốn hôn anh ngay lập tức để giải tỏa nỗi niềm hạnh phúc lúc này. Adam đáp lại cậu, nụ hôn ngọt ngào cất chứa tất cả tình yêu của anh. Dưới bầu trời đầy sao, tình yêu sẽ được minh chứng.

Không cần hôn lễ xa hoa, không cần ai chứng nhận, chỉ cần dưới bầu trời này, bọn họ vĩnh viễn nắm tay nhau là đủ...

P/s: Còn một phiên ngoại nữa sẽ End truyện này nhé! Và sau đó là Mad Lous tiếp tục lên sân! =))))))

33. Phiên Ngoại (1)

PHIÊN NGOẠI

Sự hồi đáp từ trái tim

Lần thứ hai kể từ khi Nick ra đi, Eden lại đặt chân lên Los Angeles – thành phố phồn hoa không bao giờ ngủ. Nơi đây gợi lại biết bao kỷ niệm mà hần cùng cậu đã trải qua, tuy khởi đầu không phải là một giấc mộng đẹp thế nhưng lại sâu sắc hơn bao giờ hết...

Một lần nữa đặt chân lại nơi này, mọi cảm xúc khi ấy chỉ còn là bình lặng. Eden dường như cảm thấy thời gian trôi qua chẳng là gì, cậu có thể đợi chờ rất lâu, chờ đợi một người chẳng biết bao giờ xuất hiện, giống như tình yêu của cậu, chờ đợi một sự hồi đáp từ người kia.

Lần này sang L.A chủ yếu để thư giãn, nhớ lại những lời trách móc của David, Eden cười khẽ. Không phải cậu không muốn sự sôi động lúc xưa, chỉ là bản thân cậu thay đổi rồi, không còn hòa nhập nổi với sự náo nhiệt thuở ấy. Vậy nên cậu lại bị tống cổ sang đây, tìm Adam mà phá phách.

Eden kéo vali bắt xe đến khách sạn mà cậu ở cùng Nick ngày xưa, muốn ôn lại chút kỷ niệm. Tâm cậu bình thản lắm, chỉ là nỗi nhớ nhưng mỗi đêm cứ cồn cào khiến cậu không sao ngủ được đành phải ra ngoài dạo phố giải khuây...

Nick hôm nay thật bất đắc dĩ lắm mới quyết định ra ngoài, chuyện là sổ cổ phiếu của hần đầu tư vào một công ty nhỏ gặp chút vấn đề cần hần phải đích thân đến nơi giải quyết, không là hần chẳng bước chân ra khỏi nhà đâu. Đôi chân mắt cảm giác từ lâu lúc này lại có chút cảm giác khiến hần vui vẻ một chút, vậy mà thu nhập hàng ngày lại xảy ra vấn đề khiến bao nhiêu vui vẻ chạy biến đi mất.

Và cũng lâu rồi hần không đi lại dưới một trời L.A về đêm nên hần có chút luyến tiếc trở lại căn nhà yên lặng của chính mình.

-Lion, đưa tôi đi dạo một chút! – Nick gọi trợ lý của mình, trợ lý này là một cậu thanh niên khá vui vẻ, làm việc cũng đầu vào đó nên rất được hần trọng dụng.

-Vâng!

Lion mỉm cười, đẩy xe lăn của Nick đi dạo trong công viên gần khách sạn trung tâm. Đã lâu lắm rồi ông chủ của cậu mới có nhã hứng như thế này. Thật ra làm việc cùng Nick đã lâu, Lion vô cùng tò mò về người mà sếp cậu hằng đêm nhung nhớ, chỉ là cậu chưa bao giờ được thấy mặt người đó, sếp cũng chưa bao giờ nói đến người đó với bất cứ ai. Nhìn cái dáng cô độc hàng đêm uống rượu cạnh cửa sổ mà vô tình Lion nhìn thấy, cậu có chút đau lòng cho người đàn ông còn khá trẻ mà lại mất đi sự tự do này.

-L.A đã thay đổi rồi! – Nick lầm nhảm.

Lion đẩy Nick đi trên con đường khá nhộn nhịp vào buổi đêm, không thể không nói dù đang ngồi trên xe lăn nhưng Nick vẫn thu hút rất nhiều ánh mắt, lời thì thầm khe khẽ phát ra xung quanh dường như chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Lion chợt nghĩ, phải chăng chỉ duy nhất người kia mới làm cho tâm tình sếp dao động, không còn giữ cái vẻ mặt xa cách nghìn dặm này...

-Dừng ở đây được rồi! Tôi muốn yên tĩnh một lát, cậu cứ đi chơi đi, một tiếng sau đến đón tôi!

-Vây một mình anh...

Nick cười khê:

-Yên tâm! Ai mà làm gì một người tàn tật chứ!

Lion xấu hổ chào Nick rồi đi. Lúc này Nick mới thở ra, đưa mắt nhìn về tấm biển khách sạn quen thuộc ấy, nơi mà hắn và Nick lần đầu tiếp xúc trực tiếp nhau. Chẳng biết Eden bây giờ thế nào, có tìm được người yêu mới hay chưa?

Nick không hay biết, đứng sau lưng hắn, có một người đang kích động đến run rẩy, rất muốn bước lại gần nhưng cứ sợ mọi thứ là mơ, chạm vào sẽ tan biến. Eden dán mắt thật chặt vào thân ảnh đó, dù có hóa ra tro cậu cũng biết đó là hắn – người mà cậu chờ đợi bấy lâu nay. Nhưng nhận ra thì thế nào, nếu muốn gặp hắn đã gặp cậu lâu rồi.

Nhìn bóng dáng đã gầy đi rất nhiều của Nick, dáng vẻ yên tĩnh ngồi yên một chỗ trên chiếc xe lăn chói mắt kia, có gì đó cứ nghẹn lại trong cổ họng cậu, không thể thốt ra tiếng. Hắn không chết, chỉ là hắn không đi được nữa... Eden chưa bao giờ muốn cảm ơn Chúa như lúc này, để cậu còn có thể nhìn thấy hắn, dù chỉ là từ phía sau...

Eden hít thở thật sâu, cố gắng bước đi không gây tiếng động, từ từ tiến lại gần người kia. Cậu sẽ ôm hắn vào lòng và vĩnh viễn không bao giờ buông ra nữa, cho dù hắn cả đời không thể đứng được trên đôi chân mình, cậu sẽ làm đôi chân thay hắn, đem tình yêu của cậu trao cho hắn như bọn họ đã từng...

-Nick...

Một vòng ôm thật chặt siết lấy Nick khiến hắn sững sốt đến không biết phản ứng thế nào. Giọng nói quen thuộc ấy, hơi thở quen thuộc ấy... thứ mà hằng đêm hắn lấy ra nhung nhớ để mà tồn tại, lúc này lại gần kề bên tai nhưng hắn chẳng biết phải phản ứng thế nào. Nick nghe mình ám ảnh nói trong khó khăn:

-Cậu... nhận lầm người rồi!

Rồi bỗng một thứ gì đó ấm áp rơi trên cổ hắn, hắn rất muốn giả vờ như không biết nhưng nào có thể. Đó là nước mắt của Eden, của người mà hắn yêu nhất, hắn chỉ toàn khiến cậu phải khóc, lúc trước đã vậy và lúc này cũng vậy. Hắn chưa từng bắt lực thế này, rất muốn đi nhưng chân nào đi được, mà quay lại rồi thì Eden biết phải làm sao... Vậy nên hắn cứ ngồi chết cứng ở đó, mặc cho những giọt mặn đắng, nóng bỏng rơi càng lúc càng nhiều trên cổ mình.

Hắn lại thua rồi, hắn không đủ kiên cường để mà vĩnh viễn buông tha tình cảm đó. Hắn yêu cậu ấy, hắn yêu Eden chưa từng ngừng nghĩ dù biết bản thân mình sẽ chỉ là gánh nặng cho cậu...

-Eden... đừng khóc...

-Nick... Nick... - Eden ngoài gọi tên hắn thì chẳng biết nói gì, bao nhiêu lời muốn nói lúc này chợt bay biến hết. Cậu chỉ muốn ôm hắn thật chặt để chứng tỏ mọi thứ không phải là mơ...

Nick thở dài, lăn bánh xe quay lại đối diện với Eden. Nhìn đôi mắt đỏ hồng của cậu vẫn chưa ngừng rơi lệ, hắn đau lòng quá đổi...

-Lại đây nào! Để anh ôm em một cái...

Chỉ một lời nói nhẹ nhàng ấy cũng đủ sức làm nước mắt Eden tuôn trào như đê vỡ. Cậu ôm chầm lấy hắn, thỏa sức mà khóc như một đứa trẻ, mặc kệ ánh mắt mọi người nhìn họ như người điên, cứ khóc cho thỏa nỗi lòng. Khóc vì tình yêu của cậu đã được tìm thấy, khóc vì người yêu của cậu sao quá đáng thương...

Nick không ngăn Eden, chỉ vỗ nhẹ lưng cậu mặc cậu khóc, hắn biết hắn đã sai rồi. Hắn không nên chưa hỏi ý cậu đã quyết định vứt bỏ tình cảm bọn họ, Eden chưa từng quên hắn, quãng thời gian qua đã lãng phí rồi...

Một lúc thật lâu Eden mới bình ổn được cảm xúc, cậu ngẩng đầu nhìn Nick, gương mặt này khiến cậu nhớ biết bao.

-Anh gầy đi!

-Ừm... em cũng vậy! – Hắn mỉm cười, trong mắt ướt át hơi nước nhưng rất nhanh được giấu đi.

Eden cúi đầu chạm lên môi Nick, thì thầm khe khẽ:

-Đừng bỏ lại em... em không sống nổi nữa nếu một lần nữa mất anh...

-Ừm... - Nick đáp lại cậu, vòng tay siết chặt lấy chiếc eo gầy kia.

Eden mỉm cười, một giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má. Yêu thương là tin tưởng, dù cho sau này như thế nào cậu cũng đã hạnh phúc rất nhiều, hạnh phúc bên người mà cậu đã lựa chọn...

~ Hoàn ~

Tâm sự mỏng: Vậy là kết thúc bộ thứ 3 của hệ liệt L.F. Cái kết này có lẽ không quá mỹ mãn với nhiều người, có bạn sẽ thắc mắc tại sao để Nick tàn tật như vậy? Thú thật khi viết Hy cũng chưa từng nghĩ đến sẽ kết thúc câu chuyện này như thế nào, nhưng đối với Hy, như thế đã là quá hoàn mỹ. Tình yêu phải có khó khăn thì mới là trọn vẹn, đối với Adam và Louis – bọn họ không có một hôn lễ hoàn mỹ nhưng lại có thể vĩnh viễn bên nhau, gắn kết chặt chẽ hơn với nhau thêm một tầng thân phận khác, còn với Nick và Eden – sự chờ đợi khiến họ khẳng định trái tim mình dù cho thời gian có thay đổi ra sao, đã nhận định sẽ yêu cả đời dù cho ai cũng thay đổi.

Có lẽ các bạn thích cặp phụ Nick và Eden hơn cặp chính, chính Hy cũng rất thích họ nhưng mỗi một cặp mang một ý nghĩa khác nhau đối với Hy, và bọn họ dệt nên một Tử Lam của riêng Hy. Cảm ơn các bạn đã theo dõi Tử Lam suốt thời gian qua! Hy vọng các bạn cũng rút ra cho một mình hình ảnh đẹp nhất từ các nhân vật trong hệ liệt L.F.

34. Phiên Ngoại (2)

To “Love”

”Ta chỉ cần một người ở lại

Giữa trăm ngàn cuộc buông tay và lướt qua nhau mỗi ngày

Ta chỉ cần một lần khờ dại

Tin rằng sau giấc ngủ dài, nụ hôn của người sẽ gọi dậy được sớm mai...”

Nick & Eden in To “Love”

Part 1

Gió nhẹ nhàng thổi tung tấm rèm cửa sổ khiến ánh mặt trời rạng đông le lói chút ánh sáng ngọt ngào rọi vào căn phòng yên tĩnh cạnh bờ biển. Tiếng sóng biển rì rào như một khúc nhạc dịu êm ru giấc ngủ nồng cho những người đã từng nhiều lần tổn thương, vì ở bên nhau, họ cảm nhận được ấm áp...

Eden rúc càng sâu vào lồng ngực người bên cạnh, cảm nhận được nhịp tim vẫn đang đập rộn rã trong lồng ngực người ấy và hơi ấm toát ra từ anh khiến trái tim y chưa bao giờ yên bình như vậy. Từ khoảnh khắc tìm thấy nhau lần nữa, cảm giác đau đớn vì ngỡ đã mất nhau chưa bao giờ nguôi ngoai trong tâm trí y, khiến y vô cùng cẩn thận và rất hay hoảng hốt. Mỗi lần thấy y như thế, người ấy chỉ dùng ánh mắt nhàn nhạt u buồn an ủi y, bảo rằng sẽ không bao giờ xa nhau nữa, mới có thể trấn an một chút sự bất an trong lòng...

Eden mở bừng mắt nhìn người bên cạnh, nhờ vào ánh sáng nhàn nhạt lúc bình minh, y có thể nhìn rõ dung nhan anh, người đã khiến y thay đổi. Nick ngủ rất yên bình, đôi mắt nhắm chặt và gương mặt điềm tĩnh khiến trái tim y khẽ động. Y chưa từng nghĩ rằng mình sẽ yêu anh nhiều đến thế, giống như tất cả tình yêu mà y có đều dành hết cho anh.

Đường như ánh mắt của y quá nóng bỏng khiến người kia không nén được nụ cười, giọng nói trầm thấp do vừa tỉnh ngủ vang lên, mang theo một chút quyến rũ lạ kỳ lại khiến Eden nhìn chăm chú:

-Mặt anh có vàng à?

-Hừm...không, chỉ toàn xương mà thôi! – Eden bật cười đáp.

Nick chậm rãi mở mắt ra, nhìn cặp mắt xinh đẹp của người bên cạnh, trái tim anh như được lấp đầy. Anh nghiêng sang hôn lên trán y một cái, thấp giọng trò chuyện:

-Em có muốn về thăm anh trai không? Cũng đã năm năm rồi em chưa về...

Eden lắc đầu, từ khi tìm lại được Nick, y hoàn toàn buông bỏ chuyện trong gia tộc Cavallone, trở thành một người nội trợ đúng nghĩa chẳng rời Nick nửa bước. Nếu đã rời khỏi sao lại quay về?

-Không cần, anh trai em hiểu mà! Với lại, em đi rồi anh phải làm sao?

-Eden, anh không vô dụng như em nghĩ đâu! Trước khi em tìm được anh, anh vẫn sống tốt đấy thôi! Vì vậy, em đi một thời gian ngắn anh cũng chẳng mất kí lô gam thịt nào...

Eden không nói gì, ngón tay nghịch ngợm vẽ vòng tròn trên ngực Nick. Từ lúc sống cùng anh, y rất thích làm nũng. Y cũng rất bất ngờ vì sự thay đổi của bản thân mình nhưng nhìn ánh mắt Nick lúc nào cũng lấp lánh ý cười, y cảm thấy thỏa mãn.

-Đừng quấy... - Giọng Nick cứng lại, chộp bàn tay đang quấy phá trên lồng ngực anh.

-Hắc... - Eden đắc ý bật cười, y biết mình rất dễ khiến anh dao động, nhưng hôm nay bọn họ có việc phải làm nên không thể tiếp tục lười biếng trên giường nữa... - Dậy nào! Hôm nay chúng ta phải đến viện tái khám.

Nick đè lại người đang muốn ngồi dậy, giọng điệu biếng nhác pha chút làm nũng khe khẽ vang lên:

-Ngủ thêm một chút nữa! Vẫn còn sớm mà...

-Vậy anh ngủ đi! Em chuẩn bị đồ ăn sáng... - Eden hôn lên trán anh rồi xuống giường, thân ảnh mất hút sau cánh cửa.

Nick thở dài, bên cạnh đã không còn ai kia nên anh cũng chẳng còn buồn ngủ nữa. Anh chậm chạp ngồi dậy, đưa mắt sang chiếc xe lăn bên cạnh, ánh mắt có chút ảm đạm nhưng rất nhanh lại biến mất. Năm năm rồi, từ khi Eden đến sống cùng anh, mọi thời gian anh có đều dành cho vật lý trị liệu, chỉ mong có thể đứng dậy đi lại lần nữa, nhưng thời gian trôi qua cứ mài mòn lòng kiên nhẫn cùng hy vọng vốn đã ít ỏi của anh. Tuy Eden chẳng biểu hiện gì nhưng anh biết lòng y cũng không dễ chịu...

Nick quen thuộc nhắc mình sang ngồi trên xe, bàn tay đã từng một thời cầm súng, tung hoành bốn phương giờ chỉ dùng để đẩy xe mỗi ngày. Nhưng nếu thời gian có quay trở lại lúc ấy, anh cũng sẽ làm như thế, dù có mất đi đôi chân anh cũng sẽ bảo vệ người anh yêu an toàn nhất vì Eden là hy vọng sống của anh.

Căn nhà họ đang sống là một căn nhà rộng rãi với kiến trúc đơn giản nhưng vô cùng thoải mái được Nick mua lại từ một đối tác làm ăn. Vốn anh định cùng Eden sống trong căn hộ mẹ để lại cho anh nhưng nơi đó không rộng rãi và tiện lợi như nơi này nên Eden cũng khuyên anh chuyển đến đây, còn căn nhà cũ để lại làm nơi nghỉ dưỡng mỗi khi họ trở về đó.

Lúc này phòng bếp có vẻ nhộn nhịp, tiếng trò chuyện khe khẽ cùng tiếng xoang chảo va chạm khiến tâm hồn anh yên tĩnh lạ, đây là gia đình anh, một nơi mà anh có thể phô bày tất cả cảm xúc của mình mà không cần sợ hãi.

-Đến sớm vậy, Lion?

-Ông chủ! Tôi đưa thằng nhóc đến trường, sẵn ghé qua luôn!

Lion, cậu trợ lý trung thành của Nick đã lấy vợ cách đây ba năm và họ đã có một cậu con trai khá khỉnh, nhận Nick và Eden làm cha nuôi. Tính ra mối quan hệ của bọn họ đã bền vững như vậy...

-Hôm nào đưa nó sang đây chơi! Cũng hơn một tuần rồi không gặp! – Nick thản nhiên trò chuyện.

-Vâng! Một lát nữa tôi sẽ đưa anh và cậu đến bệnh viện. Công ty đang tiến hành hợp tác song phương với tập đoàn Aya, anh có cần đến gặp mặt bọn họ không?

-Cậu cứ coi mà làm đi! Đừng quên bây giờ cậu không còn là trợ lý của tôi nữa mà là đại diện hợp pháp của công ty đó!

Lion xấu hổ gãi đầu, cách đây vài năm, cậu đã được Nick đề nghị làm đại diện hợp pháp, có thể thay anh quyết định mọi sự vụ của ty mà không cần lúc nào cũng hỏi, vì vậy để Nick có thêm nhiều thời gian trị liệu, cậu đã làm việc rất tốt và được anh tin tưởng chia cho 10% cổ phần, khiến bây giờ cuộc sống của cậu rất tốt.

-Này, đừng nói chuyện làm ăn nữa! Mau đến đây ăn sáng đi!

Eden mắng khê rồi đem thức ăn bày ra bàn, mọi người cùng họp lại ăn sáng. Bữa sáng yên bình cứ vậy trôi qua.

—————oOo—————

Lion đưa bọn họ đến bệnh viện rồi lái xe đi làm. Mỗi lần đến đây Eden đều mang tâm trạng nặng nề, mặc dù không thể hiện ra bên ngoài nhưng Nick luôn cảm nhận được điều đó. Rất nhiều lần anh bảo y ở nhà nhưng y đều từ chối và nhất quyết muốn theo.

Hôm nay cũng như hằng hà xa số những ngày khác, bác sĩ đều chỉ cho bọn họ vài lời khuyên và lời cổ vũ để tiếp thêm hy vọng, nhưng Nick biết, đôi chân anh đã chai lì với cảm giác từ lâu rồi, có cố gắng bao nhiêu cũng là vô vọng, nhưng anh vẫn phải giả vờ kiên trì bởi vì anh biết Eden sẽ không cho anh từ bỏ.

-Nick, hôm nay anh cũng phải cố lên! Em ở bên ngoài đợi anh!

-Ừm! Em cứ về nhà trước nếu quá lâu!

-Không sao! Em đợi anh cùng về!

Eden hôn nhẹ lên trán anh, giao anh lại cho bác sĩ rồi ra ngoài băng ghế ngồi chờ. Y chưa bao giờ vào đó cùng anh, bởi y biết y sẽ không chịu nổi, mà Nick cũng không muốn y nhìn thấy anh yếu đuối như vậy...

Nhớ đến lời thì thầm lúc sáng của anh, Eden lấy điện thoại ra, tìm dãy số mà rất lâu rồi y không gọi, do dự giây lát vẫn bấm gọi. Bên kia rất nhanh đã bắt máy, giọng nói có chút gấp gáp:

-Eden!

-Anh!

-Em... dạo này thế nào rồi?

-Em vẫn tốt! Em nghe nói anh và Lanorio kết hôn, chúc mừng hai người!

-Cảm ơn em! Eden... em thật sự tốt chứ? Nick...

-Em rất tốt, anh ấy cũng không sao! Nếu rảnh em sẽ về thăm anh, đến lúc đó đừng có đuổi em ra đường đấy! – Eden trêu chọc nói.

-Nào có! Em nhất định phải về đấy, có thể... thì mang Nick theo luôn! Bố mẹ em đã dặn dò anh phải chiều cố em, vậy mà anh lại chẳng làm được gì...

-Em lớn rồi mà anh! Vậy... hẹn gặp lại anh sau nhé!

Eden cúp máy, thật ra y đã muốn về từ lâu, chỉ vì sức khỏe của Nick không được tốt mà lần lựa mãi đến bây giờ. Y biết Nick sẽ không cản y đi bất cứ đâu, chỉ là trong lòng y luôn sợ hãi Nick sẽ biến mất nếu y đi. Y biết trong lòng anh vẫn luôn giả vờ vui vẻ, nhất là khi trước mặt y lại càng che giấu rất tốt, nhưng y không muốn anh như vậy, y muốn làm nơi mà anh có thể dựa vào.

Eden nhìn đồng hồ, chắc Nick đã vật lý trị liệu xong rồi. Y chỉnh trang lại vẻ mặt mình, vào đón anh. Tối nay phải nấu chút gì đó bổ dưỡng bồi bổ anh mới được.

Khi Eden đi vào, bắt gặp nét cười mà từ lâu Nick đã quên mất trên gương mặt anh, y sửng sốt. Nick cũng phát hiện y đang đến, nụ cười lại càng tươi dù gương mặt có chút mệt mỏi.

-Eden!

-Anh ổn chứ?

-Ừ!

Vị bác sĩ đã chữa trị cho Nick năm năm nay cũng mang nét cười hiền hòa nhìn y, nhẹ giọng nói:

-Nếu tiếp tục cố gắng, việc đi lại sẽ không còn là vô vọng nữa! Chúc mừng anh!

-A? – Eden sửng sốt.

-Eden, chúng ta về nào! Về anh sẽ kể cho em nghe! – Nick mỉm cười nắm lấy tay y, cả hai cùng chào bác sĩ rồi ra về.

Trong lòng Eden sóng cuộn trào mãnh liệt, lời bác sĩ nói khi này có nghĩa là Nick có thể đi lại lần nữa đúng không? Trái tim y đập bình bịch trong lồng ngực không thể nào bình ổn được.

Vừa về đến nhà, Nick đã không kìm chế được bản thân mà kéo y lên đùi, trao một nụ hôn thật sâu. Eden choáng ngợp trước nụ hôn của anh mà không chút phòng bị. Đến khi cả hai sắp chết vì ngộp thở mới buông nhau ra, Eden lại không nhận được hồi đáp:

-Anh đi lại được?

-Vẫn chưa... - Nick trả lời nhưng trên mặt là nụ cười vui vẻ: - nhưng chân anh có cảm giác rồi! Bác sĩ bảo sẽ rất mau có thể đứng lên...

-Thật không? – Eden run rẩy chạm vào anh, Nick gật đầu. – Tốt quá...

Eden không nén lại được giọt nước mắt hạnh phúc khi nghe được tin này. Sao y lại không muốn anh có thể một lần nữa đứng lên? Sao lại không muốn anh là một người đàn ông bình thường như trước? Thật ra anh lâm vào hoàn cảnh này đều là lỗi của y, cho nên so với ai khác y càng muốn anh có thể đi đứng trở lại...

Nick vuốt ve nhẹ lưng Eden, cảm xúc thỏa mãn lúc này như nhấn chìm anh. Sẽ rất nhanh anh lại có thể ôm y, yêu thương y như ngày trước...

—————oOo—————

Thời gian trôi qua chẳng chờ đợi một ai, khi bản thân đã tìm được một nửa định mệnh của mình thì thời gian chỉ khiến bản thân họ thêm gấn bó.

Eden lại một lần nữa mở mắt trong vòng tay ấm áp của người y yêu, không biết đã bao nhiêu lần y trải qua cảm giác này nhưng lần nào cũng khiến y rung động. Vẻ mặt yên bình khi ngủ của Nick là liều thuốc tốt nhất xoa dịu mọi bất an trong trái tim y.

Gần đây cả hai đều trải qua rất tốt, việc chân Nick có cảm giác khiến trái tim khô héo của họ như được tiếp thêm sức mạnh để phấn đấu. Nghĩ đến khung cảnh tuyệt diệu ấy, Eden khẽ mỉm cười...

-Em cười gì đấy? – Nick mắt vẫn nhắm chặt nhưng vòng ôm quanh y lại thêm ấm áp.

-Ừm... nghĩ đến việc anh có thể đi lại...

Nick mở mắt ra, anh cũng đã thử tưởng tượng nhưng lại chẳng có cảm giác gì. Lúc này cảm giác ê ẩm truyền lên từ đôi chân đã lâu không có cảm xúc khiến anh rất xúc động, trong đầu anh lúc này chỉ toàn là những hình ảnh kiểu diễm xưa kia, khi anh một lần nữa đặt y dưới thân mà âu yếm...

Eden nằm ghé trên ngực Nick, bỗng cảm thấy hơi thở người bên trên cứng lại, y khó hiểu ngẩn đầu nhìn anh, đập vào mắt là ánh mắt với dự vọng trần trụi người kia dành cho mình, điều ấy khiến y mất thở, không hiểu sao đỏ mặt...cũng đã rất lâu rồi ấy nhỉ? Lo lắng bất an khiến y hoàn toàn quên mất cảm giác ấy, mà lúc này bắt gặp ánh mắt anh, lại trần trụi như thế khiến cả người y trở nên khô nóng...

-Nick... đừng nhìn em như vậy... - Y thở thở.

-Anh không muốn... - Nick cười khổ.

-Đợi anh khỏe lên, chúng ta có rất nhiều thời gian để hưởng thụ a... - Eden mỉm cười, nhướn người hôn lên môi anh rồi nằm trở lại bên cạnh.

-Anh rất thích cảm giác có em bên cạnh!

-Ừm, em cũng vậy! Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa...

P/s: Viết trong lúc cảm hứng tuôn trào, còn 1 part nữa mà cụt hứng rồi! Nào có hứng viết tiếp =))))))))))

Xin đừng ném đá em, em đã cố gắng hết sức

35. Phiên Ngoại (end)

Part 2

“Cốc, cốc” – Cửa không khóa!

Eden ló đầu vào nhìn Nick đang chăm chú xem tài liệu. Cái dáng vẻ lúc này nó gọi cảm làm sao ấy, trên mặt anh hoàn toàn mang vẻ nghiêm túc, cộng thêm gọng kính không viền càng khiến cái vị đàn ông mà từ lâu y mê đắm thêm nồng nặc.

Nick chờ lâu không thấy người lên tiếng bèn nhìn lên, bắt gặp ngay vẻ mặt say mê không kịp che giấu của người nào đấy, anh nhướn miệng cười khiến Eden đỏ mặt trừng anh.

-Sao không vào? – Anh hỏi.

-Em chỉ định hỏi anh có muốn nghỉ ngơi một chút không? Cũng sắp đến giờ cơm rồi!

Nick buông thứ trên tay xuống, ngã ra phía sau, ngoắc ngoắc tay với Eden.

-Lại đây!

Eden khó hiểu đi đến gần anh, liền bị túm lấy ngã lên đùi của ai đó.

-Này...

-Nặng thật! – Nick cảm thán.

-Biết nặng còn kéo em làm gì? Mau buông em ra, đè chân anh kia! – Eden mắng nhưng không dám vùng vẫy.

-Không thích! – Nick ngang bướng đáp rồi vùi đầu vào cổ y, hít thở mùi hương dịu nhẹ quen thuộc, tâm trạng rất vui vẻ.

Eden bị cảm giác nhột nhạt nơi cổ làm rùng mình, cảm thấy Nick lúc này y như một chú chó Husky to đùng đang làm nũng. Eden bật cười vò tóc anh, mái tóc được chăm sóc tốt nên vô cùng mềm mại, nắm vào tay thật thích.

-Thật muốn như thế này mãi! – Nick nói khẽ.

-Tất nhiên sẽ được như thế mãi rồi, tốt nhất là anh hãy mau chóng khỏe lại, rồi chúng ta sẽ đi đâu đó du lịch một thời gian...

Nick ngẩng đầu lên nhìn Eden, nhìn ánh mắt lấp lánh với những dự định sắp tới mà cả gương mặt sáng bừng, khiến anh yêu thích không thôi, không kìm lòng được mà nắm lấy cằm y mà hôn lên. Eden sững sốt giây lát rồi cũng đáp lại, môi lưỡi hòa quyện trong một sáng nồng nàn.

Một lát sau họ buông nhau ra, Eden kìm lại hơi thở gấp của mình nhìn anh:

-Mau ăn cơm thôi, rồi chúng ta đến bệnh viện nào! Hôm nay anh phải vất vả hơn đó...

-Vất vả mấy cũng không bằng em! – Nick mỉm cười, buông tay cho y đứng lên.

Eden đi ra đẩy xe cho anh, cả hai cùng ra khỏi thư phòng chuẩn bị hưởng thụ bữa trưa đầy phong phú mà Eden đã nấu.

~ •

~~ • ~~

Quá trình vật lý trị liệu dài lê thê mà bọn họ từng trải qua lúc này lại không mang cảm giác chán nản, mà tràn trề hy vọng. Dù cả ngày bị nhốt trong phòng tập mấy động tác mà Nick đã tập hàng triệu lần, đau đớn vật vã đến muốn chết đi thì anh cũng không nản lòng, vì anh biết có một người càng mong đợi anh được đi lại nhiều hơn.

Có một điều mà đến bây giờ Nick vẫn không làm, đó là để Eden vào cùng mình. Không phải anh không muốn mà là anh không nỡ để y đau lòng thôi. Nên mỗi lần đến đây, Eden lại đi lang thang bên ngoài một lúc sau đó mới đến đón anh cùng về, tuy nhằm chán nhưng y chưa bỏ một ngày nào.

Nick thở hồng hộc ngồi trên ghế nghỉ ngơi, cả người như mới đem đi ngâm nước. Bác sĩ từ bên trong đi ra nhìn anh mỉm cười đầy thân thiện:

-Quá trình phục hồi đang rất tốt! Nếu không sai sót và thường xuyên với cường độ này thì đi lại rất mau sẽ tới.

-Vâng, cảm ơn! – Nick cười, như chợt nhớ ra gì đó, nụ cười hơi miễn cưỡng, anh nói tiếp: - Bác sĩ, liệu chức năng khác của tôi có bị ảnh hưởng gì không?

Bác sĩ hơi bất ngờ nhưng vẫn thành thật đáp:

-Nói không ảnh hưởng là nói dối, nhưng y học rất phát triển nên sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống của anh đâu! Nếu anh lo lắng, tôi có quen một bác sĩ bên lĩnh vực ấy, tôi sẽ bảo ông ấy đến kiểm tra cho anh.

-Cảm ơn bác sĩ! À... đừng cho Eden biết nhé! – Nick thở ra.

-Được! Tôi sẽ gửi lịch hẹn cho anh khi có thể.

Nick gật đầu chào bác sĩ rồi tự lặn xe ra bên ngoài, chắc Eden đã chờ lâu lắm rồi.

-Xong rồi à?

-Ừ! Chúng ta về thôi! – Nick gật đầu với Eden rồi cả hai đi về.

Eden đi phía sau anh, dường như cũng cảm thấy anh có tâm sự, nhưng anh không nói nên y cũng không dám hỏi, có lẽ phải tìm lúc nào đó hỏi bác sĩ của anh.

Thời gian sau Nick và Eden vẫn sống một cách bình thản, một tuần sau đó Nick nhận được cuộc hẹn với vị bác sĩ mà người điều trị của anh sắp xếp.

Một ngày đẹp trời, Nick nói dối Eden phải đến công ty có việc, mặc dù Eden rất muốn đi theo nhưng sợ Nick khó chịu nên đành thôi. Dẫn dò Lion chăm sóc anh rồi y tiễn bọn họ ra cửa. Lion biết hôm nay công ty không có việc gì quan trọng nhưng Nick đã không muốn để Eden biết nên cậu không tiện nhiều lời. Lên xe rồi cậu liền hỏi:

-Giờ chúng ta đi đâu?

-Đến phòng khám đường St.Paulo!

Lion gạt đầu rồi cho xe lăn bánh. Khi đến nơi, đã có người bên ngoài đón, là vị bác sĩ điều trị chấn thương cho Nick.

-Anh đến rồi à?

-Làm phiền bác sĩ quá!

-Nào có! Việc điều trị cho anh là công việc của tôi mà, chúng ta mau vào thôi!

Lion mặc dù không hiểu gì nhưng vẫn yên lặng đi theo, ít nhất cậu cần biết ân nhân của mình không có gì nguy hiểm. Nick được đưa vào bên trong, gặp gỡ một vị bác sĩ trung niên khác. Qua cuộc trò chuyện của họ Lion cũng hiểu được một chút, hèn chi anh ấy giấu Eden, việc này mà để Eden biết y lại lo lắng không đâu.

-Tôi đã nghe qua tình trạng của anh, chúng ta cần kiểm tra một chút!

-Được!

Nick được vị bác sĩ kia đẩy đi, bên ngoài hai người ngồi chờ. Khoảng 20 phút sau đó hai người đi ra, trên mặt Nick không có gì thay đổi nhưng ở bên anh đã lâu, Lion liền nhận ra anh có chút kích động nhưng được ẩn giấu thật tốt, cậu thầm thở phào trong lòng.

-Thế nào?

-Tình trạng không xấu như anh tưởng đâu! Nhưng ngoài việc kết hợp trị liệu đôi chân cũng cần vận động một chút, điều đó sẽ giúp ích rất nhiều khi chân bình phục! Chúc may mắn, chàng trai!

-Cám ơn! – Nick cười bắt tay ông, sau đó cả hai đi về.

Vì vậy một hôm đẹp trời nào đó, khi Nick tắm rửa một mình. Eden vào phòng nhìn thấy quần áo để anh thay ra để quên trên giường bèn tốt bụng đem vào, không thèm gõ cửa mà mở ra...

-Anh để quên quần áo nè... - Y trợn mắt nín thinh trước vẻ giật mình của Nick cùng bàn tay chưa kịp thu lại ở bộ vị nào đó của anh.

Nick giả vờ mặt bình tĩnh lấy chiếc khăn che đi vị trí nào đó, bình tĩnh nhìn Eden, bình tĩnh nói:

-Em để trên đó đi, anh tắm xong rồi!

Eden mị mắt nhìn anh không nói, đem đồ đặt lên ngăn tủ trong phòng tắm, sau đó đi vào đứng trước mặt anh. Nick nhìn y:

-Sao thế?

-Anh đang làm gì?

Lúc này Nick không nói gì mà gương mặt từ từ ửng đỏ, vô cùng xấu hổ né tránh ánh mắt như đèn pha của Eden.

-Em thấy rồi còn gì! – Anh thở hắt ra đáp.

-Ồ - Eden kéo dài giọng.

-Eden, em ra ngoài có được không? – Nick nài nỉ hỏi, anh không muốn trong tình cảnh xấu hổ này, vừa bị y nhìn thấy mình đang “tự xử” lại để y thấy anh trần trụi lau người mặc quần áo.

-À... - Eden gạt đầu, giả vờ đứng lên đi ra ngoài. Khi Nick thở phào vì thoát nạn lại bị một bóng người bao trùm, chiếc khăn trên chân bị vứt ra, nơi nào đấy bị một bàn tay ấm nóng bao lấy.

-Em...

-Suyt... em giúp anh...

Nick hoàn toàn hết cách với y, đành ngồi yên cho y muốn làm gì thì làm. Eden mỉm cười nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của anh, ngồi xuống trước mặt Nick, đôi mắt dời từ khuôn mặt điển trai xuống vị trí nào đó đã hơi ương ngạnh đứng lên, vẻ mặt y đầy dịu dàng.

Bàn tay Eden khiến dục vọng trong cơ thể anh như sôi sục, tay y không mềm mại như người khác, vì trường kỳ cầm súng nên có rất nhiều vết chai, những vết chai ấy cọ sát lên nơi đã rất lâu rồi không phản ứng của anh khiến Nick hoàn toàn không có cách nào mà không thở gấp. Chỉ trong ý nghĩ thôi mà anh đã muốn cao trào rất nhiều lần nhưng sự thật nơi kia chỉ cương lên một chút.

-Việc này mà anh nói dối em đi đến công ty à? – Eden tay không dừng mà thì thầm hỏi.

-Anh... không muốn em lo...

-Anh thật ngốc! Cho dù anh không trở lại như trước, em vẫn nguyện bên anh suốt đời, vì vậy, đừng giấu em bất cứ việc gì về bản thân anh... được không?

-Eden...

-Em yêu anh! – Eden bất chợt nói, ngẩng lên hôn lên môi anh một cái rồi quay lại công việc giúp đỡ nơi nào đó.

Nick cảm động không nói nên lời, rồi chẳng biết vì bàn tay Eden quá tuyệt hay cảm xúc trong anh quá đầy mà nơi nào đó kia, lấy tốc độ không tưởng trong ánh mắt trừng to của Eden mà đứng lên, không báo trước mà giải phóng. Nick cũng hoàn toàn hết hồn trước phản ứng của cơ thể mình, mà Eden thì không kịp né nên bị dính đầy mặt.

-Anh... có sao không? – Nick luống cuống lấy khăn lau cho y.

-Này... - Eden vẫn ngẩn ngơ nhìn nơi vừa giải phóng của anh.

-Anh không cố ý... chỉ là tự dưng không nhịn được...

Eden đột nhiên bật cười, tiếng cười giòn tan trong không khí khiến Nick cũng bình tĩnh lại, anh cũng bật cười theo, dịu dàng vuốt ve mặt y, anh nói:

-Em bắn hết rồi! Tắm cùng đi...

-Được! – Eden chưa hết ý cười, đáp.

-Vui như thế à?

-Rất vui! Vì anh rất mau sẽ bình phục trở lại...

Nick ôm chầm lấy y, hai người hôn nhau, niềm vui đọng đầy ánh mắt...

~•

~~•~~

Một bãi biển rực nắng và gió, những cô gái với những chiếc bikini hai mảnh nóng bỏng, những cậu thanh thiếu niên tràn trề nhựa sống với tuổi trẻ, những cặp tình nhân bên nhau đầy tình cảm... những chàng trai nam tính với sức hút mê người...Ồ thì, mê người thật đó mà trên tay đã đeo nhẫn mất rồi. Mấy cô gái bên cạnh chăm chú nhìn mà nén tiếng thở dài trong lòng, đàn ông đẹp trai sao đã lập gia đình cả thế, thế giới thật là u ám quá mà...

Một người đàn ông đang yên tĩnh nằm trên bãi cát trắng, trên người chỉ mặc một chiếc quần bơi, cả thân hình đầy cơ bắp rắn chắc màu lúa mạch cứ như ánh sáng đập vào mắt người khác, khiến khối người ghen tị. Trên mặt đeo một cặp kính Rayban cực to màu đen, cái vị đàn ông tỏa ra trên người khiến cái đám khác phải gần đó cứ dán mắt vào.

Lúc này từ xa một người đàn ông khác lại xuất hiện, dáng người không cao to như người này nhưng đầy sức sống, cũng rắn rỏi không kém nhưng lại mang theo sự dẻo dai mềm mại, trên người y cũng mặc một chiếc quần bơi nhưng màu sắc sặc sỡ, mái tóc vàng rực rỡ dưới nắng biển. Trên tay y xách theo một cái xô đựng

đầy nước đá, tâm trạng có vẻ rất vui nên vừa đi vừa hát. Nếu nhìn kỹ thì trên bàn tay trái của y cũng có một chiếc nhẫn y chang người đàn ông đang nằm phơi nắng kia.

Chàng trai tóc vàng tìm thấy người đàn ông của mình, nhanh chóng chạy lại, không thèm để ý những ánh mắt nóng rực xung quanh mà đè người bên dưới hôn thật lâu, còn cố ý đưa đầu lưỡi ra liếm môi người nọ khiến cả đám xung quanh thét chói tai.

-Hừ, dám mơ tưởng người của em à!

Nick tháo cặp kính ra, bật cười thành tiếng.

-Anh còn cười! Đã bảo đi vào phòng mà không nghe, nằm đây cho cả đám con gái kia no mắt! Hừ...hừ... - Eden bực tức trừng mắt với cái đám vẫn còn la hét xung quanh.

-Em không cảm thấy, bọn họ chỉ được nhìn mà không được ăn đâu khổ cỡ nào sao? – Nick trêu chọc, kéo Eden nằm lên người mình.

-Nhưng như vậy lời cho bọn họ quá rồi!

-Thân thể này chỉ thuộc về một mình em thôi! – Nick dịu dàng an ủi.

-Đúng vậy! – Eden gật đầu, thoải mái nằm trên người anh tắm nắng.

Bọn họ đang đi nghỉ mát ở đảo Maldives, để có chuyến đi này mà Nick phải làm việc cực lực trong một tháng liền. Eden nhìn thấy mà đau lòng muốn chết.

-Có muốn về thăm anh em không? Dù sao kỳ nghỉ này rất dài!

-Có chút muốn, lại có chút không! – Eden đáp.

-Sao em mâu thuẫn thế? Em lo lắng điều gì? – Nick nắm tay y, mười ngón tay đan vào nhau lấp lánh hai chiếc nhẫn giống hệt.

-Chỉ là em đã đi quá lâu, em không biết dùng thái độ gì đối mặt với anh ấy! Dù sao anh ấy cũng là người nuôi lớn em...

-Đi đi, anh cũng muốn gặp David!

Eden ngược mắt nhìn anh, một lúc sau cũng gật đầu. Nick bật người ngồi dậy, kéo theo Eden:

-Nhưng chuyện đó tạm gác sang một bên đi! Chúng ta cần ăn gì đó, sau đó... - Nick nhìn y đầy ẩn ý: - anh sẽ giữ em cả đêm, và có lẽ là ngày hôm sau nữa!

-Phải coi anh có khả năng đó không đã! – Eden đẩy Nick ra, xoay người chạy mất, tiếng cười vang xa khiến trời đất thêm nhu hòa.

Nick lắc đầu, mau chóng đuổi theo. Đôi chân thon dài hữu lực đã có thể đuổi kịp người nào đó, bế bổng y lên, ôm thật chặt, mãi mãi không xa rời...

Lời cuối:

Phần truyện này đơn giản viết vì một kết thúc đẹp cho cặp đôi Nick & Eden. Sau bao nhiêu sóng gió cứ ngỡ sẽ mất nhau mãi mãi, Nick còn sống và cuối cùng cũng lấy lại được đôi chân của chính mình - Đôi chân sẽ đứng bên cạnh Eden mãi mãi, không lìa xa.

Đáp lại sự yêu mến của tất cả các bạn đã đọc và yêu thích hệ liệt L.F, Hy chân thành cảm ơn và tặng các bạn phiên ngoại này. Chúc các bạn có những giờ phút vui vẻ, hạnh phúc trong cuộc sống.

s://youtu.be/7IH4n-nXL1c

”Mỗi khi anh gặp em

Khi anh chìm vào đôi mắt ấy

Trái tim anh lại thổn thức rung động

Em là định mệnh của đời anh

Là người duy nhất anh muốn bảo vệ đến tận cùng thế giới...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-lam>